JUDE MACE

Mai presus de diamante

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CECILIAIONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Romy aruncă pe pământ cheia universală şi-şi privi cu atenţie degetele murdare de unsoare, cu un aer dezgustat. Oare de ce trebuia ca un buldozer nou să facă pe neaşteptate pană într-un asemenea loc, sub un soare de plumb?

Simţi picăturile de transpiraţie care îi udaseră fruntea şi-şi puse mâna în faţa ochilor, scrutând cu atenţie orizontul, în speranţa de-a vedea trecând un camion. Hotărât lucru, norocul nu-i zâmbea deloc...

Era o tânără femeie de douăzeci şi doi de ani, frumoasă, cu ochi albaştri îndrăzneţi şi buze pline, senzuale. îşi ascunsese părul lung, negru şi ondulat, sub o şapcă ce avea un cozoroc mare, pentru a-l proteja de soare şi de praf. Silueta subţire se pierdea într-o salopetă decolorată şi acoperită de pete de unsoare.

Parcurse cu privirea peisajul, care de acum va fi tot universul ei şi care începea să-i fie familiar: micul oraş minier cu casele sale albe şi grădinile suspendate pe coasta colinei şi imensul zăcământ de pietre preţioase delimitat de kilometri de sârmă ghimpată.

Sosise de la Londra cu o săptămână mai înainte şi luase trenul de Pretoria, capitala Africii de Sud, până la Vukasi, cel mai mare complex minier din Transvaalul de Nord. Aici se afla departe de capitală, de bulevardele late şi de zgârie-nori. Cât vezi cu ochii se întindea savana, platoul deşertic vast, străbătut de hoarde de animale sălbatice.

Un nor de praf la orizont o făcu să încrunte sprâncenele: două siluete călare traversau foarte repede savana şi schimbară direcţia spre ea. Romy îşi reluă munca şi se străduí să pună la loc cureaua de transmisie a motorului. In clipa în care se îndreptă, frântă de oboseală, se auzi interpelată de o voce feminină.

- Bună ziua! Merge treaba?

Romy înălţă capul şi clipi din ochi, orbită de lumina puternică. O femeie tânără, cu un păr roşcat bogat, călare pe un armăsar înfocat, negru ca smoala, o observa cu un aer ironic. Romy recunoscu mutra bosumflată şi zâmbetul puţin plictisit al Lilei Harwood.

- Ei bine, Todd! exclamă ea cu voce tare şi dispreţuitoare, nu spuneai că nu crezi decât când vei vedea cu propriii tăi ochi? Iat-o, prima noastră femeie mecanic! Le-am vorbit deja despre dumneata tuturor prietenilor mei, reluă ea, întorcându-se spre Romy. Todd rămăsese sceptic, de aceea l-am adus până la dumneata.

- Sunt foarte flatată, replică tânăra femeie, care tocmai întâlnea pentru prima dată ochii de culoare

verde deschis ai lui Todd Dillman.

Cu mâinile aşezate pe grumazul calului, el o cerceta pe Romy cu curiozitate. Aceasta profită pentru a-l măsura la rândul său, fără nici o jenă. Avea frumuseţea sălbatică a bărbatului care trăieşte în aer liber, pometi proeminenţi, un nas drept şi fin şi o bărbie mândră care părea să lanseze permanent o provocare lumii.

- Domnul Dillman locuieşte foarte aproape de aici, făcu Lila în loc de prezentare. Oh, apropo, este englez, la fel ca dumneata.

- Este mult timp de când n-am fost în Anglia, spuse Todd cu o voce profundă, puţin tărăgănată. Sunt mai mult de zece ani de când trăiesc în Transvaal. Pe vremea aceea nu era angajat oricine în scumpa noastră ţară, mai ales într-un domeniu atât de specializat ca al dumneavoastră, adăugă cu un ton zeflemitor.

- Ar trebui să vă interesaţi ceva mai îndeaproape despre ceea ce se întâmplă în Anglia, domnule Dillman. Aţi fi surprins de schimbare, replică Romy, întorcându-i cu ostentaţie spatele.

După un an de practică în această meserie, ajunsese să se obişnuiască în cele din urmă cu reacţiile meschine ale colegilor bărbaţi, dar modul în care îi vorbea acest bărbat o irita în cel mai înalt grad.

- Avem chiar femei căpitan în marină, îl ironiză ea.

- Dumnezeu să aibă milă de marină, oftă acesta ridicând ochii spre cer.

Romy cotrobăi cu ciudă în cutia de scule.

- Cred că înţeleg că nu sunteţi deloc pentru egalitatea sexelor, domnule Dillman... Vă este cumva teamă să nu fim mai bune decât dumneavoastră?

- Cu siguranţă, nu! Dar femeile ne-au adus întotdeauna o mulţime de necazuri şi...

- Haideţi, calmaţi-vă amândoi, interveni Lila, care părea vizibil amuzată de schimbul usturător de cuvinte. Vei vedea,
Africa este o ţară a bărbaţilor, reluă ea, adresându-i-se în mod direct lui Romy. îţi va fi foarte greu să-i convingi de aptitudinile dumitale.

- Oh, nu caut să conving pe nimeni, ripostă tânăra femeie cu o urmă de amărăciune.

Era nerăbdătoare ca cei doi călăreţi să se hotărască în sfârşit să se întoarcă din drum. Pentru a se calma, începu să-şi cureţe sculele cu o cârpă. Dar Todd Dillman nu părea deloc dispus să plece. Se aplecă pe oblâncul şeii pentru a-şi mângâia calul pe cap.

- De fapt, ce nu merge în această maşinărie strălucitoare? Să nu-mi spuneţi că este deja în pană!

- Oh, probabil o piuliţă dislocată de vibraţii, replică Romy cu calm.

în realitate era furioasă, deoarece nu reuşise să pună mâna pe o cheie tubulară de un bun calibru. Fusese întotdeauna foarte distrată şi deseori fusese obligată să-şi răstoarne trusa de scule pentru a găsi diferiţii cleşti de care avea nevoie. în plus, senzaţia de-a fi observată, judecată, spionată, ajunsese s-o exaspereze. Se ridică şi-i aruncă o privire încărcată de mânie.

- Ce faceţi în viaţă, domnule Dillman?

- Sunt arhitect peisagist, declară acesta cu o siguranţă calmă, continuând să cerceteze cu o privire amuzată dezordinea acceptată de tânăra femeie.

- Todd se ocupă de redesenarea planurilor grădinilor Rosedale şi de a crea noi spaţii verzi, explică Lila.

Romy auzise vorbindu-se de Rosedale, reşedinţa familiei Harwood, situată la câţiva kilometri de ieşirea din Vukasi. De pe drum, se zărea un castel în stil olandez, înconjurat de ziduri de dimensiuni respectabile.

- Prin urmare, face să crească floricele? făcu ea cu un zâmbet sarcastic la adresa călăreţului.

Apoi, descoperind în sfârşit cheia pe care o căuta de zeci de minute:

- Ei bine, dacă Africa este o lume a bărbaţilor care cultivă floricele, n-am de ce să-mi fac griji!

Calul Lilei începu să tropăie de nerăbdare şi frumoasa amoazoană păru să fie brusc dezinteresată de noua tehniciană de la mină.

- Pornisem într-o mică plimbare spre sud. Dacă nu te deranjează, Todd, mi-ar plăcea să pornim într-acolo foarte repede.

- Daţi-i drumul, nu vă reţin, bombăni Romy printre dinţi, adâncindu-se din nou în munca sa.

Lila făcu stânga-mprejur cu armăsarul său, urmată de Todd Dillman, care-i aruncă tinerei femei o privire furioasă înainte de a-şi îndemna calul la galop. Romy îi privi depărtându-se, cu un oftat de satisfacţie: până la urmă nu se descurcase atât de

rău. Ii arătase că o femeie era în stare să se apere cu umor...

Ce legături puteau fi între Lila Harwood şi acest personaj grosolan? Probabil se vedeau foarte des, deoarece Todd Dillman lucra pentru tatăl Lilei. Erau oare prieteni... sau iubiţi? Romy ridică din umeri; n-avea nici o importanţă.

Luând cheia enormă, începu să strângă cu energie buloanele pe care le înşuruba înainte de sosirea celor doi călăreţi. După o jumătate de oră de efort, treaba era făcută. Extenuată, Romy se ridică, având o licărire de victorie în ochi. Şi-l imagină atunci cu exactitate pe Todd Dillman revenind şi remarcând că maşina uriaşă fusese reparată. Acest gând îi readuse buna dispoziţie. Porni utilajul şi plecă la drum prin acel pustiu pietros, care semăna puţin cu un crater lunar.

Mina se compunea din zeci de cariere deschise şi albătrui la suprafaţa savanei. Toată ziua, într-un vacarm asurzitor, excavatoare hidraulice, buldozere şi maşini ce înlocuiau lopeţile, antrenau tone de piatră, de nisip şi de pietriş ce conţineau diamante. în apropiere, se înălţau uzinele de retratare şi de recuperare; puţin mai departe, înecate în praf, se vedeau acoperişurile caselor minerilor. Un adevărat orăşel se formase în jurul zăcământului, cu magazine, o autoservire mare, cinematograf şi cafenele. Aici locuia Romy, într-un bungalou modest de două camere, ce da spre o grădină mică.

Lăsă buldozerul la intrarea uneia dintre camere şi luă camioneta de serviciu pe care o folosea în fiecare

zi pentru a se deplasa în interiorul minei.

Ajungând pe şantierul unde fusese trimisă în această zi, Romy înţelese imediat că ceva nu era în ordine. Uriaşa sapă mecanică, ce putea ridica de obicei aproape şase tone de minereu la fiecare vânturare, avea acum un randament absolut derizoriu.

- Văd că încep necazurile, Abraham, spse ea strângând mâna şefului de echipă, venit s-o salute. Unde este George Bonnell?

- Şeful a venit adineaori şi a plecat foarte repede, ca de obicei, făcu Abraham zâmbind. Totuşi, pana poate fi serioasă: un cablu răsucit... Asta este foarte neplăcut...

- Mă duc să-i spun două vorbe despre asta, exclamă Romy.

Cu buzele strânse, urcă din nou în camionetă, demară ca
din puşcă şi plecă în căutarea unei cabine telefonice. Inutil să-l caute pe George, ştia unde se afla.

Trebuia să urle în aparat pentru a se putea face auzită de secretară, atât de asurzitor era zgomotul maşinilor. în sfârşit, recunoscu vocea care graseia a lui George Bonnell.

- Ce mai faci, micuţo?

- Ascultă, domnule, cureaua de transport nu va întâzia să se rupă. Ti-am semnalat asta acum trei zile, făcu Romy, enervată.

- Desigur, micuţo, dar am avut alte treburi mai urgente de rezolvat.

Să umble de colo-colo prin baruri, să joace cărţi, să-şi ambaleze la maximum motorul motocicletei! se

gândi Romy, bătând nerăbdătoare cu degetele în telefon.

- Imi promisesei o revizie totală...

Vocea de la capătul firului se crispă uşor.

- Ascultă, îţi las dumitale grija de-a te ocupa de asta. Vei găsi toate informaţiile necesare în revistele tehnice ce-ţi acoperă biroul.

- Ştii foarte bine că n-am autoritatea să întrerup producţia, ripostă Romy cu necaz. Dumneata eşti şeful şantierului şi... Alo, mă auzi?

Zgomotul forezei automate le acoperi complet conversaţia.

- Dacă asta continuă, reluă ea urlând în receptor,vei fi responsabil de o catastrofă...

La celălalt capăt al firului era linişte.

- Bun, oftă George, aşteaptă-mă, sosesc.

Zece minute mai târziu, Romy văzu venind legănându-se un jeep, care se opri lângă ea, într-un scrâşnet de pneuri. Bărbatul care coborî din el măsura probabil un metru nouăzeci şi doi de centimetri. Tenul roşcovan şi înfăţişarea apatică lăsa să se presupună că nu era doar după un pahar de bere. I se adresă lui Romy cu un zâmbet dezarmant.

- Ei bine, micuţo, ce se întâmplă? Inţelege-mă, nu pot fii peste tot în acelaşi timp...

Respiraţia îi duhnea a alcool, dar Romy se prefăcu că-i acceptă scuzele.

- Am examinat de asemenea şi roata troliului, reluă ea, ca şi când îşi continua discuţia telefonică. Trecerea la nivelul punctului de fixare mă nelinişteşte foarte mult. Se încălzeşte.

- Atunci, problema este gravă, făcu el pe un ton

vesel. Să mergem să aruncăm o privire.

în timp ce glumea cu muncitorii, el începu să repare roata slăbită a scripetelui. Mâinile enorme manevrau sculele cu o precizie uimitoare. George era un tehnician fără pereche, dar puţin prea predispus la băutură şi, în consecinţă, coleric şi agresiv. Romy se întreba cum se putuse descurca pentru a-şi păstra postul, proprietarul minei având reputaţia de-a fi ferm în principii.

Ea îl ajută în timpul unei părţi a după-amiezii, apoi fu chemată să repare o maşină automată de triat, în atelierul de pregătire al minereului, şi cureaua unui transportor automat de materii prime, la uzina de retratare. Când încheie ziua, soarele era deja foarte jos la orizont. Enormul glob de foc, portocaliu, răspândea peste savană o culoare caldă arămie şi aurie, care îi dădea aspectul unei tapiţerii vechi, ţesută într-o estompare treptată de brun şi ocru.

Era ora preferată de Romy. Aerul era înmiresmat de la florile de salcâm şi greieri invizibili cântau în ierburile înalte. Ajunsă în birou, tânăra femeie îşi scoase şapca şi salopeta de lucru şi încercă să-şi cureţe unsoarea de sub unghii. înainte de a-şi oferi plăcerea unui duş, trebuia să redacteze mai întâi raportul zilnic, apoi să copieze nişte scheme de motoare, pentru a fi sigură că le cunoaşte pe dinafară.

Răsfoia distrată o revistă tehnică atunci când o siluetă înaltă apăru în spatele uşii cu geamuri.

- Ia te uită, dumneavoastră aici? îi spuse lui Todd

Dillman, în clipa în care trecu pragul. Vă previn că grădina zoologică s-a închis. M-am săturat să fiu privită ca un obiect curios.

- Ce păcat! Şi eu care venisem să admir asul mecanicii.

Romy îi ignoră pe faţă remarca şi se prefăcu că se duce să
caute o carte pe etajeră.

-Aşadar, aţi reuşit să reparaţi buldozerul, făcu el pe un ton ironic, plimbându-şi distrat mâna peste rafturile de cărţi. O clipă, am crezut că nu veţi reuşi.

- De obicei, nu lucrez pe acest tip de maşini, îi replică tăios. Sunt sprecializată în mecanică de precizie.

Se rugă ca el să nu înţeleagă acea frază ca pe o constatare a eşecului. Todd nu făcu nici un efort pentru a-şi ascunde dispreţul ironic pe care i-l inspira.

- Pot să cunosc motivul vizitei dumneavoastră, domnule Dillman? făcu ea, ştergând de praf coperta cărţii.

- Dorinţa de a vă descoperi regatul...

Oare cum făcuse să depăşească barierele de securitate? Paznicii făceau un control draconic pentru a împiedica intrarea oricărei persoane străine în mină, fără a fi dotată cu un permis de trecere.

- Coulton Kramer, proprietarul locurilor, îmi este vechi prieten, declară el cu bruscheţe, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

Romy nu-şi putea ascunde nemulţumirea. Acest bărbat se plimba în biroul său cu o dezinvoltură care

friza familiaritatea.

- Este prima dumneavoastră slujbă? o întrebă rezemându-se de marginea mesei.

- Da, îi răspunse, fără să vrea să se piardă în amănunte.

Dacă măcar ar avea tupeul să plece! Dar nu îndrăznea să-şi
părăsească biroul înainte de program şi mai voia să aranjeze nişte hârtii.

- Aveam cel puţin vârsta dumneavoastră când am descoperit Africa, începu el. Veţi vedea, este o ţară absolut fascinantă, deşi puţin derutantă la început.

- Oh, mă voi obişnui cu ea, făcu Romy pe un ton degajat, făcându-şi vânt cu o revistă.

Atmosfera din birou devenise de nerespirat. Era numai căldura care o nemulţumea sau prezenţa copleşitoare a acestui bărbat?

El îi remarcă gestul cu o urmă de umor:

- Este primăvară. Aşteptaţi să vină vara şi vă veţi putea într- adevăr plânge de căldură!

- Dumneavoastră aţi supravieţuit, nu văd de ce ar fi altfel pentru mine...

Todd Dillman îşi îndreptă statura înaltă şi se întinse, căscând.

- Ei bine, nu-mi veţi vorbi iar despre egalitatea sexelor...

La fereastră apăru chipul rotund şi negru al mecanicului
care se ocupa de motoare Diesel. îi întinse lui Romy

foaia de pontaj.

- Mulţumesc, Zacharias. Un sfârşit de zi plăcut, îi spuse ea amabilă.

Bărbatul îşi duse două degete la şapcă, în semn de salut, şi se îndepărtă, nu fără să-l salute cu respect pe Todd Dillman.

Romy se aşeză din nou la birou, pentru a copia foaia de pontaj a lui Zacharias. Simţea privirea vizitatorului său măsurând-o cu insolenţă.

- Nu-nţeleg... făcu el cu o voce înăbuşită, ca şi când îşi vorbea lui însuşi. Această siluetă frumoasă, aceste mâini fine, această gură senzuală... Ce plăcere aveţi să vă petreceţi zilele în praf şi unsoare? Oare femeile tinere de astăzi nu mai doresc să se mărite şi să aibă copii?

Romy lăsă repede capul în jos şi se prefăcu că-şi caută ceva într-un sertar. Dacă ar şti...

- Una n-o împiedică pe cealaltă, domnule Dillman, se strădui să răspundă, cu un aer degajat. Unele femei doresc o altă viaţă decât cea de mamă de familie, ştearsă, aruncată pe ultimul plan, împovărată de muncile casnice şi supusă soţului şi stăpânului...

- Cunosc melodia... Vremurile s-au schimbat, lăsă el să-i scape cu un dispreţ înşelător.

Minerii, fericiţi că şi-au încheiat ziua de lucru, veniră să-şi aducă foile de pontaj. Todd aşteptă să se îndepărteze, apoi o întrebă pe Romy:

- Spuneţi-mi, l-aţi întâlnit deja pe Coulton Kramer?

- Domnul Kramer? exclamă Romy, surprinsă de această bruscă schimbare de subiect. Nu, nu-l cunosc. Mi s-a spus că trăieşte închis în casă, sus pe

colină. Puţini din oamenii de aici pot pretinde că l-au întâlnit.

- Este un om admirabil, reluă Todd. După studiile de geologie, a făcut pasiune pentru pietrele preţioase şi a început să le caute sistematic în toată Africa. I-a luat aproximativ trei ani, timp în care a încercat să delimiteze o zonă în Transvaalul de Nord, unde trebuia să se afle cele mai frumoase filoane de diamante. Aceasta este perioada în care a contractat malaria, de care nu s-a vindecat niciodată cu adevărat. N-are decât şaizeci de ani, dar mărturisesc că i se dă mai mult. Săptămâna trecută a făcut o recidivă. Mi-a fost greu să-l conving să se interneze în spital la Johannesburg. M-a însărcinat să vin să arunc din timp în timp o privire, să văd dacă totul merge bine. Să nu vă miraţi că mă vedeţi aici destul de des în timpul zilelor ce vor veni.

Tânăra femeie ridică spre el o privire neîncrezătoare.

- Vreţi... să spuneţi că-l înlocuiţi pe domnul Kramer în timpul absenţei?

Susţinu fără să clipească privirea ironică a interlocutorului său.

- Dacă vreţi...

Nici unul, nici celălalt nu lăsă ochii în jos. Romy simţea cum furia îi creştea, ca un val de nestăpânit. Ar fi vrut să-l pălmuiască. Oh, ştia foarte bine ce gândea: de la prima întâlnire, Todd Dillman nu înceta să-i dea de înţeles că o femeie nu va fi niciodată egala sa.

în cele din urmă, întoarse capul prima şi-şi

descărcă proasta dispoziţie asupra ferestrei pe care o închise cu putere.

- Acum, domnule Dillman, spuse cu o voce de gheaţă, binevoiţi să mă scuzaţi, dar după această zi deosebit de încărcată, mi-ar plăcea să mă întorc acasă.

închise registrul într-un sertar, strânse câteva reviste pe care voia să le răsfoiască acasă şi ieşi din încăpere cu capul sus. în clipa când se pregătea să vâre cheia în broască, Todd o anunţă cu o voce blândă:

- Nu v-am spus încă adevăratul motivul al vizitei mele. Venisem să vă invit la o mică reuniune pe care o organizez la mine, sâmbătă după-amiază. Veţi putea cunoaşte mai bine personalul minei...

Luată pe nepregătite, Romy nu ştia ce să răspundă. Până la urmă optă pentru un refuz.

- Nu cred că va fi necesar, domnule Dillman. In ziua sosirii mele, şeful personalului şi soţia sa m-au invitat la un aperitiv la ei.

- La mine veţi întâlni oameni mult mai simpli, dar foarte simpatici: mineri dintre cei mai experimentaţi, muncitori din echipa de foraj şi de selecţionare şi încă mulţi alţii. Toată această lume mică visează să vă cunoască.

Romy îşi puse trusa de chei în poşetă.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu trebuie să vă daţi osteneala să organizaţi toate astea pentru mine.

- Nu este un deranj, îmi face plăcere. Şi apoi, Coult se bazează întotdeauna pe mine pentru a ura

bun venit nou- sosiţilor. Pretinde că sunt mult mai diplomat decât el! De altfel, mă întreb dacă este totuşi la curent cu prezenţa dumneavoastră... Cred că o sâmbătă după-amiază va fi ziua ideală pentru acest gen de mică serbare. Nu puteţi rata casa mea: este ultima, înainte de drumul ce duce la aerodrom.

Remarcă tăcerea încăpăţânată a tinerei femei.

- Vă sperie ceva?

- Nu, nu, voi veni, promit.

Orizontul căpătase o tentă de culoarea şofranului. Romy, uimită, se opri o clipă pentru a contempla cerul roşiatic.

- Spuneţi-mi, cum vă înţelegeţi cu George Bonell, şeful şantierului? o întrebă pe neaşteptate Todd, care privea de câteva clipe profilul foarte pur şi nasul mic, încântător, al tinerei femei.

- Foarte bine. George este un om de meserie; îşi stăpâneşte perfect munca. Sper să învăţ multe de la el.

Todd izbucni în râs.

- Minţiţi prost, domnişoară... De fapt, nu mi-aţi spus numele de familie... George este un chiulangiu insuportabil; îndată ce vă veţi cunoaşte puţin mai bine, vă va lăsa toate treburile grele.

- Hotărât lucru, căutaţi să mă descurajaţi prin toate mijloacele, domnule Dillman.

- Nu, domnişoară. Vă pun la curent cu situaţia, atâta tot. Vă atrag atenţia, printre altele, că George este un mare afemeiat.

- Acest gen de bărbat nu mă sperie, replică privindu-l drept în ochi. Şi apoi, în salopetă nu risc

mare lucru, adăugă ea râzând.

Todd nu răspunse şi plecă grăbit în direcţia opusă. Romy scoase un suspin de uşurare. Dintre toţi bărbaţii egoişti şi înfumuraţi pe care avusese ocazia să-i întâlnească, acest Todd Dillman era de departe cel mai odios! Făcea parte dintre acei indivizi detestabili, care îşi afişează superioritatea masculină. în cazul în care credea că o impresionează, se înşela amarnic. Ea îi va da de furcă!

Capitolul 2

Echipa de dinamitare lucrase fără întrerupere de la ora şapte dimineaţa. Terminaseră de fixat gropile ce conţineau capetele detonatoarelor. O sirenă stridentă avertiză toată lumea de pericol şi fiecare alergase să se pună la adăpost. O linişte de moarte se lăsă peste mină. Formidabila deflagraţie răsună brusc şi enormul bloc de stâncă se făcu bucăţi în aer, iar cerul se întunecă de un fum gros negru. Apoi vuietul detunăturii se linişti treptat şi munca îşi putu relua cursul. Sapele mecanice, sondezele, forezele, se puseră din nou în mişcare.

„Lungă zi în perspectivă“, se gândi Romy, care era deja toată transpirată. Bău puţină apă din ploscă şi îşi umezi tâmplele cu o batistă udă.

In acea clipă, un tânăr bărbat se apropie de ea cu un pas şovăitor.

- Iertaţi-mă, domnişoară, sunteţi asistenta lui George Bonnell?

Subţire, cu tenul palid, trăsături fine şi sensibile, părea că de-abia a depăşit douăzeci de ani. Privirea îi era tristă şi neliniştită.

- Da, eu sunt, făcu Romy, puţin susprinsă.
- Mă... Mă numesc Darrell Simpson. Lucrez la manipularea mărfurilor. Am fost însărcinat să merg la gara din Wykveld, pentru a recepţiona un lot de piese expediate pentru maşina de sortat automată. Mi s-a cerut să verific starea echipamentului la sosire. Mărturisesc că am mare nevoie de părerea unui specialist. Aţi avea timp să mă însoţiţi acolo?

- Imediat?

- Da, da, răspunse el grăbit. în sfârşit, dacă sunteţi de acord, bineînţeles. I-am cerut permisiunea şefului personalului.

Romy era încântată. Ce fericire să poată scăpa câteva ore din acest infern!

- Presupun că vom avea nevoie de un camion. Te previn că al meu nu este prea confortabil! exclamă ea râzând.

O umbră de zâmbet se desenă pe buzele tânărului bărbat.

- Este adevărat? Acceptaţi?

- O mică plimbare prin savană şi să casc puţin ochii la vitrinele magazinelor din Wykveld, nu-mi poate displăcea! Vino, camionul este parcat în faţa biroului, spuse, scotocind în buzunar în căutarea cheii de contact.

Darrell Simpson porni pe urmele sale.

- Scuzaţi-mă dacă sunt indiscret, dar... sunteţi englezoaică, nu-i aşa?

- Exact.

- Şi eu la fel. M-am născut la Canterbury, în comitatul Kent, adăugă cu o urmă de mândrie în voce. Sunt aici de două luni, dar cred că nu voi reuşi să mă acomodez niciodată!

- Este curios, nu te-am văzut încă niciodată.

Ajunseră lângă camion. Darrell îi ţinu portiera deschisă, în timp ce se instala la volan.

- Este normal. Sunt pretutindeni şi nicăieri în acelaşi timp; servesc puţin de om la toate. Dar cred că nu voi găsi niciodată o muncă interesantă aici.

Romy porni motorul. Acesta începu să tuşească într-un mod îngrijorător, apoi acceptă să funcţioneze, simţindu-se nişte paraziţi alarmanţi şi o permanentă vibraţie în cabina din faţă.

- Inţelegi ce voiam să spun? făcu Romy, aruncându-i o privire tânărului bărbat.

- Inainte spre aventură! strigă acesta, întinzându-şi picioarele lungi sub capotă.

Cu părul în vânt, Romy apăsă acceleraţia până la podea. De la sosirea sa, nu se simţise niciodată atât de fericită. Nu întârziară să ajungă la intrarea principală a minei, unde trebuiră să aibă răbdare zece minute, timp în care paznicii le verificară identitatea şi le scotociră camionul.

Se avântară apoi pe drumul spre Wykveld. Curând văzură în oglinda retrovizoare dispărând şirul dublu de sârmă ghimpată, iar în faţa lor se deschidea imensitatea sălbatică a savanei.

Ziua se anunţa superbă. Amândoi se simţeau liberi şi voioşi, iar în cabina camionului domnea buna dispoziţie. Merseră de-a lungul unui rând de bungalouri curăţele, înconjurate de peluze proaspăt tunse şi de arbuşti înfloriţi. Se întâlniră cu femei îmbrăcate în cămăşi din pânză, lungi şi largi, multicolore, cu încheieturile încărcate de brăţări de aramă. Ca pretutindeni în Africa, copii mici se jucau goi în praf. Remarcându-l pe Darrel, începură să danseze şi să-şi agite mâinile.

- Ei bine, ai succes! S-ar spune că eşti iubit de copii! exclamă Romy.

Tânărul bărbat ridică din umeri cu modestie.

- în clipele mele de răgaz vin aici şi fac schiţe.

Pentru câteva monede, oamenii îmi pozează. Este numai pentru plăcerea mea personală, se grăbi el să adauge. N-am intenţia să fiu cunoscut.

- îţi lipseşte încrederea în dumneata, Darrell, îl dojeni Romy cu amabilitate. Este minunat să poţi reda viaţa pe o pânză. Culorile acestei ţări sunt atât de puternice şi de contrastante, aproape că te dor ochii.

- Personal prefer să lucrez în tuş şi în creion. îmi place ca pe foaia mea să redau mişcarea. Oamenii de aici, mai ales femeile, au o graţie atât de naturală. Tot corpul li se unduieşte când se deplasează.

- Mie îmi place culoarea ţipătoare a hainelor lor, care le pune în evidenţă pielea de abanos. îmi place ocrul şi roşul pământului conturându-se pe cerul albastru-vânăt, făcu Romy, cuprinsă de admiraţie în faţa peisajului.

Merseră de-a lungul unui pod mic ce trecea peste un torent tumultuos, unica sursă de apă potabilă pentru locuitorii din regiune, apoi traversară o imensă exploatare agricolă, care furniza oraşului minier legume şi fructe proaspete.

Prin geamurile întredeschise pătrundea un vânt încărcat de un parfum înţepător şi puternic.

- Este uimitor să te gândeşti că intrăm în vară, în timp ce în Anglia, este iarnă, murmură Darrell, visător. Seara, în camera mea, încerc să-mi imaginez bruma căzând peste pajişte. Uneori, în depărtare, se aude ţipătul cucuvelei...

- Ti-e dor de casă, asta este, spuse Romy adresându-i un zâmbet amabil.

Această reflecţie îl făcu să iasă din visare.

- Nu. Am venit din proprie voinţă să mă instalez aici. Nu sunt încă aclimatizat, atâta tot. Iată, priviţi la dreapta, casa familiei Harwood...

Romy avu exact timpul de-a întoarce capul şi de a zări ardezia acoperişului lucind în soare, apoi un viraj o făcu să dispară din vederea sa.

Poteca devenea din ce în ce mai impracticabilă. De fiecare parte se întindea masa unduitoare a ierburilor veştede din savană. Foarte departe, la orizont, se distingeau crestele fantomatice ale munţilor învăluiţi într-o ceaţă mov. Boschete de coacăz-negru cu flori de un galben strălucitor, ofereau un uimitor contrast cu frunzele argintii de terminalia.

Darrell se instală mai confortabil, cu picioarele pe o canistră verde de ulei.

- Cu viteza asta, ne va trebui cel puţin o oră să ajungem la Wykveld, remarcă el cu umor.

- Da, şi va trebui să faci cel puţin aceeaşi socoteală pentru întoarcere!

Romy mai fusese deja o dată la Wykveld, în compania lui George Bonnell, dar era mult mai plăcut să se întoarcă acolo furând câteva ore de muncă, în timpul zilei! Fură prinşi de un curs de apă umflat, pe care de-abia îl trecură şi, mai târziu, trebuiră să facă o oprire într-un mic sat pentru a umple radiatorul care se încălzise - nici unul dintre cei doi neavând ideea de-a lua apă când împinseseră camionul afară din torent!

Ajunseră totuşi la Wykveld bine sănătoşi, încântaţi

de escapada lor şi se duseră imediat la gara de mărfuri. Verificară dacă tot echipamentul comandat sosise bine şi, în timp ce angajaţii încărcau camionul, plecară să facă un tur prin oraş.
Era un mic târguşor în care veneau să se aprovizioneze fermierii din regiune. Magazinele de pe strada principală erau pline de mărfuri.

Descoperiră o cafenea mică ai cărei pereţi erau acoperiţi cu plante agăţătoare ornamentale. Terasa primitoare era împodobită cu o boltă de plante cu flori de un roşu carmin.

-Aş bea cu plăcere o bere rece, spuse Darrell, trântindu-se pe un scaun. Şi dumneavoastră?

- Pentru mine acelaşi lucru, răspunse Romy cu voioşie.

Cei doi tineri îşi potoliră setea în tăcere. Darrell îşi termină
primul paharul şi-şi aprinse o ţigară.

- Ce-ai spune de un al doilea rând, Romy?

- Nu, mulţumesc. Nu la această oră. O bere îmi ajunge să-mi potolesc setea.

- Pe aici, oamenii beau berea ca pe apă!

Deodată îşi stăpâni o exclamaţie şi îşi împinse însoţitoarea cu cotul.

- Nu visez! Priveşte cine trece pe acolo: Todd Dillman şi logodnica sa. Nu ne-au văzut.

Romy se simţi uşor iritată. Oare pentru că Darrell rostise cuvântul „logodnică”, sau la vederea Lilei, strălucitoare, la braţul însoţitorului său? Acesta purta, înnodat neglijent în jurul gâtului, un fular din mătase roşie, a cărei culoare stacojie contrasta cu cămaşa

bej.

- Cred că este timpul să ne întoarcem, Darrell, spuse ea, ridicându-se brusc.

Tânărul bărbat o privi cu stupefacţie.

- Deja? Dar de-abia am sosit!

- Este de mers un sfert de oră până la camion şi apoi, drumul de întoarcere este foarte lung...

- Bun, bun, făcu el cu un oftat de resemnare. Romy se întrebă dacă, din întâmplare, îi văzuse cineva de la mină împreună la cafenea, apoi alungă această idee din minte. La urma urmei, acest amănunt n-avea nici o importanţă.

Berea îi dezlegă limba lui Darrell, a cărei timiditate dispăru ca prin farmec. Stătură de vorbă ca şi când erau cei mai vechi prieteni din lume.

- Dacă am avea timp, am putea face un tur pe la colinele povârnite; îndată ce te îndepărtezi puţin de potecă, se zăreau deseori turme de zebre şi de bivoli şi cu puţin noroc feline: lei şi gheparzi. în timpul perioadei ploioase, animalele stau adăpostite, dar în sezonul secetos, setea le face să iasă din ascunzători şi să parcurgă zeci de kilometri pentri a găsi apă.

Romy încetini cu prudenţă, trecând peste un pod mic de piatră, foarte îngust.

- Pari să cunoşti bine regiunea, Darrell.

Pe buzele tânărului bărbat trecu un zâmbet enigmatic, puţin trist.

- Este adevărat...

- Nu te înţeleg. Susţii că nu eşti aici decât de două luni!

-Acum câţiva zeci de ani, familia mea a venit să

se instaleze prin împrejurimi. Unii cultivau pământul, alţii lucrau în mină. Dar în urma unei epidemii, bărbaţii au murit. Cele câteva femei care au rămas, s-au hotărât să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în Anglia. îmi amintesc că mi-am văzut mătuşile plângând, vorbind despre această ţară. După moartea soţului, bunica a continuat să se ocupe absolut singură de plantaţiile lor de tutun, timp ce mai mulţi ani. Astăzi are nouăzeci şi trei de ani, dar sunt sigur că dacă bunicul ar fi încă în viaţă, n-ar ezita să se întoarcă aici.

- Pentru un bărbat tânăr, această ţară oferă un mare număr de posibilităţi, observă Romy.

- Da, dacă ai ambiţie şi o idee precisă despre ce vrei să faci în viaţă. Aveam un coleg de colegiu care era nebun după navigaţie. Până la urmă a pus pe picioare o mică întreprindere de construcţii de nave. Mi-a propus să mă asociez cu el. Am acceptat, dar nu eram motivat cu adevărat. Am abandonat...

Sărmanul Darrell! Deşi îl compătimea mult, Romy nu se putu stăpâni să nu fie iritată de nehotărârea sa. De ce nu căuta să profite de orice şansă în loc să se închidă într-o aşteptare prudentă?

La circa o sută de metri în faţa lor, din spatele tufişurilor, se iviră două forme maro. Două antilope mici, delicate şi agitate, care se opriră o clipă, stând la pândă, cu urechile ciulite.

- Priveşte! Sunt Duiker! exclamă Darrell. Cele mai mici gazele.

- Cât sunt de frumoase! Sunt complet îngrozite!

- Nu te teme, sunt obişnuite cu maşinile.

Incetineşte, vom încerca să ne apropiem.

Dar îndată ce văzură sosind camionul ce se legăna, antilopele înspăimântate fugiră în hăţişul spinos, amândouă într-o lumină arămie.

Romy conducea încet, pentru a profita de peisaj şi totodată pentru a ocoli şleaurile de pe potecă, dar deodată un claxon insistent o făcu să tresară. Aruncă o privire furioasă în oglinda retrovizoare.

- Incă un automobil care vrea drumul doar pentru el! exclamă apăsând pe accelerator.

Camionul făcu un salt înainte, dar celălalt vehicul era hotărât să-i depăşească. într-o străfulgerare, Romy văzu chipul Lilei Harwood la volanul camionetei. Fără îndoială o văzuse şi Darrell, deoarece murmură pe un ton rece:

- Ar fi mai bine să-i laşi să treacă.

- Mai uşor de spus, decât de făcut, bombăni Romy, care se lupta cu schimbătorul de viteze. Acest camion nu mai este tânăr. Este perfect pentru a rula cu treizeci pe oră, dar nu pentru a face curse. Reuşi totuşi să se dea într-o parte; Lila Harwood îi depăşi făcând să urle claxonul, iar pasagerul său le adresă un mic salut cu mâna.

Romy era în culmea furiei.

- Ce tupeu!

- Oh, aici toată lumea conduce foarte repede, oftă Darrell, ca pentru a o scuza, ceea ce nu făcu decât să sporească mânia şoferiţei.

- Oricum, exagerează!

- Lila adoră viteza. îşi pilotează avionul personal, iar tatăl său, care îi satisface toate toanele, tocmai i-

a oferit o maşină de curse. Este o minune că n-a făcut încă un accident.

- Pari să cunoşti multe lucruri despre viaţa ei particulară, remarcă Romy.

- într-o comunitate atât de restrânsă, bârfele circulă repede, spuse el, fără să-şi dea seama de critica acidă a însoţitoarei sale. Cu siguranţă, vei fi uimită să afli tot ce se întâmplă aici. Cea mai mare parte dintre soţiile inginerilor se plictisesc de moarte. în loc să-şi caute nişte ocupaţii interesante, joacă bridge şi organizează ceaiuri dansante. în calitate de celibatar, sunt invitat cu regularitate, ca şi George Bonnell. Cât despre Todd Dillman, să nu mai vorbim! Este răsfăţatul doamnelor! Dar nu cred că apreciază în mod deosebit acest gen de reuniuni. Şi apoi, este doctorul Dunbar, medic la spitalul din Vukasi. Nu sunt foarte sigur de asta, dar mi se pare...

Romy îi aruncă o privire scrutătoare.

- Aceste poveşti nu mă interesează, Darrell, făcu ea pe un ton plictisit. N-am intenţia să mă amestec în aceste lucruri. Am venit aici să muncesc şi-mi voi păstra viaţa personală în afară de toate astea.

Tânărul bărbat ridică din umeri.

- Aşa spune toată lumea la început, dar sfârşeşte întotdeauna prin a intra în joc...

- După toate aparenţele, nu apreciezi această societate plăcută.

- Sunt destul de sălbatic din fire, răspunse el puţin jenat. Deseori am impresia că sunt un intrus. Şi apoi, mă intimidează femeile... In schimb, te pot asigura că nu vei duce lipsă de pretendenţi! adăugă râzând.

Trecură din nou prin faţa domeniului Rosedale.

- Tatăl Lilei are o mină de aur în împrejurimile Johannesburgului, reluă Darrell, care, hotărât lucru, era la curent cu toate. A cumpărat acest muzeu vechi pentru a-şi face o a doua reşedinţă, dar este atât de ocupat că nu vine aproape niciodată aici. Lila l-a îndemnat pe tatăl său să-l angajeze pe Todd Dillman să refacă planurile parcului. Astfel, îl poate vedea de câte ori doreşte...

Romy era fericită de-a se fi întors în sfârşit la Vukasi. Conversaţia lui Darrell începuse să ia o turnură deplasată...

Capitolul 3

Traversară o mică plantaţie de palmieri unde zburau păsări mici exotice, de un galben aprins, şi grauri cu penajul albătrui, apoi zăriră în depărtare sinistra împrejmuire de sârmă ghimpată, care lucea în soare. La intrarea principală, Ted Mills, şeful securităţii, îi recunoscu şi le făcu semn să treacă.

După ce camionul fu descărcat, Romy îl conduse pe Darrell până la atelierul său. Tânărul bărbat îşi reluase aerul trist, de câine bătut.

- Mulţumesc din nou că ai venit cu mine. Asta mi-a schimbat rutina zilnică. Recunoaşte că acest loc nu este foarte vesel, spuse el arătând cu o mişcare circulară clădirile cenuşii care-i înconjurau.

Romy, rămasă aşezată în camion, observă înduioşată silueta plăpândă şi chipul de copil vulnerabil. îi fu aproape ruşine că se înfuriase pe el câteva clipe mai devreme. îi amintea de un fost coleg de liceu, care încercase să strălucească pe stadioane, cu toate că detesta fotbalul.

- Inţeleg ce simţi, Darrell, murmură ea. Mult mai bine decât crezi...

Il văzu intrând în atelier, cu capul în jos.

- Pe curând! îi strigă ea, agitându-şi mâna prin portieră, apoi demară în trombă şi luă direcţia spre cariera de extracţie.

Darrell nu-şi luase rămas-bun. Gândindu-se, Romy îşi dădu seama că nu-i pusese nici o întrebare despre ea, despre motivele care o îndemnaseră să vină să muncească aici. Oricum, era un băiat drăguţ. El, cel puţin, n-o considera drept un animal de circ pentru

că era mecanic.

Petrecu o după-amiază deosebit de greu de suportat. Mai întâi, fusese chemată la celălalt capăt al minei pentru a repara ventilatorul unei pompe de aspiraţie care se oprise; apoi veniseră să o caute pentru că un transportor automat de materii prime, împotomolit în nisip, refuza să pornească. Când totul fu terminat, Romy, epuizată, se trânti pe pământ lângă camion şi-şi deschise termosul pe care-l căra întotdeauna cu ea. In clipa în care-şi turna o ceaşcă de cafea fierbinte, văzu sosind un angajat de la întreţinere, la volanul unei maşini de depanare. Acesta îi adresă un semn amabil din cap, apoi parcă în faţa camionului şi începu să prindă o bară din fier pentru a-l remorca.

Romy, uluită, fu gata să scape ceaşca de cafea.

- Dar... ce faceţi? Am nevoie de camion!

- Ordinele domnului Dillman, domnişoară. Mi-a dat sarcină să vă pun vehiculul la păstrare.

- Ştie, cel puţin, că sunt patru kilometri de mers pe jos până la bază? izbucni ea scoasă din fire.

- Nu vă temeţi, domnişoară. Am primit ordin să vă aduc un camion nou. Acesta este prea vechi.

Se apropie de angajat şi-l privi drept în ochi.

- Pot să ştiu, exact, ce v-a spus domnul Dillman?

Bărbatul fu scuturat de un râs tăcut.

- A spus că sunteţi un adevărat pericol public pe drum!

Şi urcă în maşina de depanare, foarte mulţumit de gluma sa.

- Ah, adevărat? Nu mă miră din partea lui!

Pricepuse foarte bine micile subînţelesuri din fraza lui Todd. Dar n-avu timp să zăbovească asupra acestei probleme, deoarece îl văzu sosind pe Johann Wenhold, un muncitor de la atelierul de spălare al minereului, care sări din camionul său, agitându-şi braţele.

- Şeful este cu dumneavoastră? întrebă el, gâfâind.

- Cine? George Bonnell? Cred că a plecat să repare sita mecanică...

- Nu, nu este acolo. L-am căutat peste tot.

Johann Wenhold părea foarte contrariat.

- Ce se întâmplă, Johann?

- Ascultaţi, n-am timp să vă explic. Aţi face mai bine să veniţi cu mine şi să constataţi dumneavoastră înşivă stricăciunile. Luaţi-vă trusa de scule.

îşi porni camionul cu toată viteza pe poteca desfundată şi-l conduse direct la atelierul de filtrare. Platoul vibrant ce îndrepta minereul concentrat de la cuvele de clătire lucra cu o viteză nebună. De la prima vedere, Romy înţelese de ce îşi făcea Johann atâtea griji: preţiosul nămol diamantifer, neselecţionat, se deversa direct în ţevile de degajare şi-i vor trebui câteva zile, dacă nu câteva săptămâni înainte de a-l putea recupera şi filtra din nou. Nu era timp de pierdut.

- Bun, mă ocup eu de asta, spuse ea, începând să-şi despacheteze sculele.

Dar după o oră de eforturi, înţelese că avea în faţa sa o problemă care îi depăşea competenţa. Din

fericire, începuseră să urle sirenele: ziua se terminase. Romy se temuse deseori că va avea de înfruntat într-o zi, în absenţa lui George, o pană realmente dramatică, ce putea pune în pericol viaţa tuturor muncitorilor.

Sosi ziua de sâmbătă. Mina, tăcută, se odihnea sub cerul vibrând de căldură, în timp ce cartierele locuitorilor răsunau de strigăte vesele. Muncitorii, îmbrăcaţi în cămăşi pestriţe, se plimbau liniştiţi cu copiii pe străzile din Vukasi.

Cu un coş în mână, Romy îşi făcea târguielile, hoinărind, foarte bucuroasă la ideea unui weekend de odihnă binemeritată. Cumpără o pâine foarte proaspătă şi crocantă, o salată şi câteva legume proaspete. După ce-şi pregăti o masă uşoară, făcu un duş şi îmbrăcă blugii decoloraţi care îi puneau în evidenţă şoldurile înguste şi gambele frumoase.

In picioare, în faţa oglinzii, îşi perie părul lung, negru şi ondulat, cu o evidentă plăcere. Tatăl său nu reuşise s-o facă să şi-l sacrifice. Puse peria la loc şi îşi făcu două cozi pe care le încrucişă deasupra capului, fixându-le cu doi piepteni mici din baga. Astfel eliberată, faţa sa arăta pe deplin trăsăturile unei madone. Buza inferioară, ca a unui copil bosumflat, dezvăluia uneori o dentiţie ca fildeşul, de fetiţă. Se apropie de oglindă şi se examină fără indulgenţă. Doar ochii-i plăceau, albaştri-mov, mai închişi spre exteriorul irisului, mărginiţi de gene negre şi dese.

- Un inginer nu trebuie să aibă ochi frumoşi, fiica mea, îi spusese tatăl său, într-o zi când o prinsese fardându-se pe ascuns.

Nu era momentul să se lase cuprinsă de amintiri. Ziua se anunţa splendidă şi Romy avea intenţia să profite de ea. Se hotărî să se ducă la Todd Dillman, luând-o pe drumul cel mai lung.

Trecând prin faţa complexului de locuinţe luxoase unde trăiau cei din personalul de conducere al minei, admiră peluzele minunat întreţinute, de un verde aproape şocant în această ţară aridă, stropite în permanenţă de jeturi de apă pe care băştinaşii veneau să le contemple cu invidie.

Se întâlni cu o familie de ţărani care se întoarceau de la piaţă. Mama, desculţă, cu un enorm coş din răchită în echilibru pe cap, ţinea de mână un băieţel în zdrenţe, în timp ce cele două fetiţe se agăţaseră de jupoanele ei multicolore.

De cealaltă parte a râului Zamba, ce-şi ducea apele galbene şi noroioase, se zărea în mijlocul palmierilor un sat de colibe cu acoperişurile din paie. Romy coti spre stânga şi o luă pe drumul gudronat ce ducea la aerodrom. Dincolo de pista de beton, se întindea un imens câmp cu flori sălbatice, covorul roşu şi galben pierzându-se în umbra violetă a colinelor. Romy începu să viseze la această ţară, tainică şi neatinsă, câteva secole mai înainte, până la sosirea coloniştilor olandezi.

Casa lui Todd Dillman apăru, superbă şi izolată, după o cotitură. Situată pe un ieşind uşor care domina râul, părea că fusese aşezată în mod delicat pe o peluză cu un gazon verde plăcut, împodobită cu câţiva arbori centenari. Era fix ora două când Romy sună la uşă. Todd, îmbrăcat într-un costum gri-

şoarece, minunat croit, o primi cu eternul său zâmbet abia schiţat.

- Bună ziua! Exact la timp... îmi plac oamenii punctuali, făcu el, lăsându-şi privirea să rătăcească peste şoldurile fine ale tinerei femei.

- Speraţi să mă fi văzut sosind în întârziere? Este un obicei care se atribuie în general femeilor cochete, îl ironiză ea.

El nu sesiză remarca şi o conduse în interiorul casei.

- Veniţi, vă voi prezenta prietenilor mei.

Inainte chiar de-a intra în salon, Romy fu surprinsă de un miros de ţigări, apă de toaletă şi briantină, care o făcu să întoarcă puţin capul. De la oficiu, Todd îi puse în mână un enorm ţap de bere.

- Ţineţi, asta pentru început, spuse el îndrumând-o cu autoritate spre salon.

întâlniră mai întâi un bărbat bondoc, cu trăsături de boxer, pe care ea îşi amintea că-l întâlnise în atelierul de triere.

- Vi-l prezint pe Len Koornof, iată-l pe noul nostru mecanic secund.

Mâna tinerei femei fu strânsă într-un pumn puternic, în timp de Len murmură o frază de bun venit în dialectul olandez, vorbit de colonialişti şi pe care ea nu-l înţelegea.

- Kobie Dykman, făcu Todd, întorcându-se spre vecinul său, ţi-l prezint pe noul nostru mecanic.

Romy salută un individ prost ras, care molfăia o ţigară. După o oră, îi cunoscu pe toţi bărbaţii prezenţi în salon. O dureau degetele de puterea cu care i se

strânsese mâna! Se ridică un pahar în sănătatea sa şi tânăra femeie ciocni cu toată lumea. Treptat, îşi reluară conversaţiile întrerupte de venirea sa şi Romy îşi putu veni în fire.

Atenţia îi fu atrasă mai ales de decorarea salonului. Pereţii erau acoperiţi cu o ţesătură de iută lila; decoratorul folosise aceleaşi tonuri de mov, dar puţin mai accentuate, pentru perdele şi capitonarea fotoliilor. Pe o masă joasă, din sticlă fumurie, erau expuse nişte splendide cristaluri transparente de stâncă şi două statuete din sticlă. Pe şemineul din marmură roz erau aşezate câteva obiecte japoneze, sculptate în fildeş şi două lumânări groase ce înglobau flori uscate. Un buchet mare din margarete galbene, într-un vas din porţelan alb şi albastru, completau ansamblul.

Cineva vărsă cu stângăcie un pahar pe mocheta bej deschis. Privirea lui Romy o întâlni pe a lui Todd, care o observa de un timp cu un interes amuzat.

- Nu-i grav, îi spuse în şoaptă. Mocheta este lavabilă!

Romy se strădui să nu mai acorde atenţie chiştoacelor
strivite pe jos, nici cizmelor murdare de noroi pe care bărbaţii le puneau fără jenă pe perne.

George Bonnell era centrul de atracţie al petrecerii. Toată lumea râdea de se prăpădea de glumele sale de prost gust. Sosise târziu şi n-o remarcase încă pe Romy. îndată ce-o zări, se apropie poticnindu-se şi îşi trecu braţul enorm în jurul umerilor săi.

- îmi face plăcere să te văd aici, micuţo. Ce crezi despre noua mea asociată, Todd? îl întrebă pe stăpânul casei, strângând-o pe tânăra femeie mai puternic lângă el. îţi dai seama că poate într-o zi va fi ingineră?

- Vom vedea, vom vedea... făcu acesta pe un ton sarcastic.

- Romy se simţea extrem de stânjenită în braţele lui George, dar reflecţia lui Todd o jignise şi se hotărâse să-l provoace.

- îmi vor trebui ani întregi de experienţă şi de practică pentru a şti atât de multe ca dumneata, George.

Acesta din urmă se umflă de mândrie la acest compliment.

Todd, cu o faţă de nepătruns, nu-i scăpa din ochi. Romy simţi o plăcere răutăcioasă să-l contrarieze.

- Ai o responsabilitate enormă în mină, George, continuă ea. Ce ne-am face fără dumneata?

- Bine spus, întări George, înghiţind o bună cantitate de whisky.

îşi şterse gura cu dosul mâinii şi-şi drese vocea.

- Ce zici, Romy, băieţii şi cu mine organizăm o cursă de motociclete în afara oraşului. Ti-ar plăcea să vii să ne vezi? Desigur, eşti invitat şi tu, Todd.

- Nu contaţi pe mine, făcu acesta. Am deja o obligaţie pentru mâine.

Limpede, avea întâlnire cu Lila Harwood, se gândi Romy. îşi reproşă imediat că a făcut această reflecţie. Todd Dillman se arătase mereu nesuferit faţă de ea; îşi afişase deschis dispreţul pentru meseria sa. în aceste condiţii, de ce oare simţea o înţepătură în

inimă de fiecare dată când se gândea la Lila Harwood?

- Ne-am înţeles, George, voi veni să văd cursa de motociclete, făcu ea cu cel mai frumos zâmbet.

Cu chipul strălucind, acesta căuta din ochi o sticlă pentru a sărbători vestea bună.

- Văd că noului tău recrut îi place compania ta, George, spuse Todd cu o voce tărăgănată. Aşa că îmi face plăcere să ţi-o las câteva clipe, în timp ce voi aduce de băut.

Romy rămase în compania lui George, silindu-se să râdă la glumele sale de prost gust. Din fericire, cineva avu buna idee să scoată o pereche de zaruri. Urmă o discuţie animată, fiecare propunând să joace diferite jocuri de societate. Romy profită de asta, pentru a dispărea în mod discret pe o uşă laterală.

Se afla într-un mic salon luminat de ferestre cu geamuri mari, ce răspândeau o lumină aurie pe pereţii roz pal şi mobilierul din pin natural. Plante verzi înfloreau suspendate în macrameu, în timp ce buchete de imortele înveseleau etajerele din lemn alb. Soarele se juca peste mici figurine din jad pe un soclu translucid din marmură. Pe o masă joasă, acoperită cu marchetărie, doi arbori pitici japonezi, cu trunchiurile răsucite în mod curios, adăugau o notă exotică întregului decor.

Impinsă de curiozitate, Romy continuă cercetarea casei. In fiecare cameră, un obiect atrăgea în mod neaşteptat privirea: un grup de păsări din porţelan, aşezat pe o măsuţă rotundă şi joasă, pictată de mână, o floare uscată pusă sub un geam, un elefant din cuarţ roz. Romy studia efectul surprinzător dat de

un divan roşu ca macul, sprijinit de un perete de culoarea zmeurei, când auzi vocea lui Todd în spatele ei.

- O clipă am crezut că admiraţi decorarea acestei încăperi. Dar nu vă interesează acest gen de lucruri, nu-i aşa?

- Nu, bineînţeles, ripostă ea, cu ochii aţintiţi spre fereastră. Admiram peisajul...

- Decorarea interioară este preocuparea mea artistică preferată, în afara meseriei, reluă el. Am cumpărat aceste câteva mobile de la un anticar din Johannesburg. Cât despre bibelouri, sunt amintiri de familie.

Aprinse liniştit o ţigară, apoi scoase un rotocol de fum albăstrui.

- Pentru că aţi vizitat tot apartamentul, îmi puteţi spune ce credeţi despre el...

- Reprezintă multă cheltuială pentru o casă în care nu veţi locui mult timp, răspunse ea pe un ton evaziv.

- Nu este atât de sigur. Imi vor trebui poate zece ani pentru a schiţa şi a face să se execute planurile de la Rosedale. Să munceşti în ritmul naturii este o adevărată plăcere. Unul dintre colegii mei peisagişti s-a ocupat de un domeniu asemănător timp de aproape douăzeci de ani.

Ii era imposibil să susţină privirea acestui bărbat fără să se simtă irezistibil atrasă spre el.

începu să contemple cu insistenţă un fermecător buchet de anemone roz şi albe şi încercă să-şi calmeze bătăile precipitate ale inimii.

- Cum poate cineva să dorească să-şi petreacă toată viaţa în Africa? izbucni ea. în sfârşit, există şi compensaţii... De exemplu, privilegiul de-a fi unul dintre celibatarii comunităţii.

- Aţi ascultat bârfele lui Darrell Simpson... remarcă el cu o urmă de ironie, fără să pară câtuşi de puţin jignit. Presupun că v-a povestit deja viaţa mea.

- Lui Darrell îi este puţin dor de ţară şi nu este foarte sigur de el, nici de viitorul lui. Dar, evident, acestea sunt lucruri pe care dumneavoastră nu le puteţi înţelege. Aţi ştiut întotdeauna ce-aţi vrut şi cum să obţineţi...

Romy căuta să-l rănească în amorul propriu, dar contrar oricărei aşteptări, Todd zâmbi cu îngăduinţă.

- Africa de Sud este o ţară foarte dură, mi-am dat foarte repede seama de asta. Nedreptatea socială, segregaţia, sunt lucruri foarte greu de acceptat. Fără o mare forţă morală, te prăbuşeşti foarte repede într-o depresie.

- Sunt de acord cu dumneavoastră. Dar dacă cineva l-ar putea ajuta pe Darrell să-şi regăsească încrederea în el, ar învăţa poate să iubească această ţară şi s-ar destinde.

- Ca George Bonnell, de exemplu? o ironiză el.

- în orice caz, George, îşi iubeşte meseria.

- Este cu siguranţă genul de persoană pe care o admiraţi, pentru că v-aţi ales o meserie „de bărbat”!

- De ce aş lua ca model un arhitect peisagist?

Câteva clipe, un reflex metalic întunecă ochii verzi ai lui Todd, dar reluă imediat cu umor:

- într-o zi vă voi face să vizitaţi domeniul

Rosedale. Poate ceea ce veţi vedea vă va surprinde.

- Cu siguranţă, Lilei nu i-ar plăcea.

- De ce? Pentru ea nu sunteţi o rivală, făcu el cu o ironie neascunsă.

- Cum să se poată teme de rivale, când propriul tată are o mină de aur?

- Este posibil; oricum, nu caută să fie altceva decât ceea ce este: pur şi simplu femeie.

- Da, dar o femeie care iese în tot cazul din comun, văzând modul în care călăreşte, replică Romy, enervată. Am auzit spunându-se că are un avion şi maşini sport pe care le pilotează ca un bărbat...

- Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că sesizez o urmă de gelozie în ochii dumitale, dragă Romy...

Din salon, ajunse până la ei un enorm hohot de râs, amintindu-le brusc că nu erau singuri în casă.

- Am face mai bine să ne întoarcem alături, murmură grăbită Romy, deoarece conversaţia o făcuse să se simtă prost.

- Bonnell se va întreba cine te-o fi reţinut, spuse el, luând-o de braţ.

In salonul mare, toţi bărbaţii, ameţiţi destul de mult, strigau cât puteau, cântând balade vechi. George Bonnell dădea ritmul şi restul adunării dansa ţinându-se greu pe picioare. In acel moment, Romy hotărî că pentru ea era timpul să plece.

Todd o ajunse din urmă la uşă.

- Vino, îi spuse, te voi conduce cu maşina.

Tânăra femeie se încordă.

- Nu, nu, te rog, ador să merg pe jos.

- Oricum aveam intenţia să trec pe la şantiere să

văd dacă totul este în ordine.

O luară pe drumul care mergea de-a lungul râului. Soarele ce apunea se reflecta pe suprafaţa apei care se colorase în roşu şi oranj. Romy se lăsă în scaun şi închise ochii; nu dorea decât să regăsească singurătatea camerei sale...

- Unde locuieşti? întrebă Todd, în timp ce rula încet de-a lungul străzilor ce despărţeau blocurile de case.

- La numărul nouăzeci şi şapte, în capătul blocului E.

O lăsă în faţa grilajului grădiniţei. Romy îi mulţumi repede şi alergă spre uşă. în clipa în care introduse cheia în broască, se întoarse şi văzu că maşin era încă acolo. Todd se îndrepta spre ea, cu zâmbetul pe buze. Ignorându-l cu ostentaţie, tânăra femeie intră, îşi lăsă poşeta, îşi scoase pantofii şi se aşează pe canapea, cu genunchii îndoiţi sub bărbie. Todd inspectă încăperea foarte simplu decorată, cu pereţii spoiţi cu var.

- Să nu-mi porţi pică, domnule Dillman, făcu Romy, trecându-şi nervoasă mâna prin păr, dar am multe lucruri de făcut şi...

- Să nu-mi spui că vei începe să tricotezi, sau să speli vasele!

- Am... o corespondenţă care mă aşteaptă, minţi ea

Todd nu răspunse şi se preocupă de cercetarea peluzei.
Romy remarcă în sinea sa că trebuia plivită pe margine.

Todd se întoarse brusc şi-şi adânci privirea

ochiilor verzi în a sa.

- Mă întreb ce te-a putut determina să alegi această viaţă, murmură el gânditor. Nu văd în casă nici flori, nici flacoane cu parfumuri, nici pudriere.

Din ochi îi mângâie tinerei fete buclele negre care străluceau în soare.

- De ce ţi-ai păstrat părul lung?

Fără să aştepte răspunsul, făcu stânga-împrejur şi plecă trântind uşa. Romy sări în picioare şi alergă la fereastră. Todd traversase deja grădina şi demară în trombă.

Cu lacrimi în ochi, se grăbi în camera sa, şi se aruncă pe pat, plângând în hohote.

Capitolul 4

- Leo, dragul meu, încetează să mai umfli colacul de salvare, altfel nu va întârzia să explodeze!

Sylvia Crowther, soţia directorului personalului, se adresa micuţului său băiat de cinci ani, care umfla un colac de salvare, gata să se facă bucăţi. Fratele lui, Curtis, de opt ani, şi sora lui Dorothee, se străduiau să-şi mângâie iepurele preferat, care, plictisit de accesele de tandreţe, fugise ţopăind în tufişuri.

Romy, întinsă pe un şezlong, cu ochii pe jumătate închişi, dădea puţină atenţie sporovăielii prietenei sale. Blondă şi energică, Sylvia Crowther, care se apropia de patruzeci de ani, îşi păstrase o siluetă tânără şi un chip vesel de adolescentă. Acest cuplu simpatic o primise imediat pe tanăra femeie, îndată după sosirea sa la Vukasi. Treptat, se integrase în familia lor; amabilitatea acestora îi permisese să se simtă mai puţin izolată, mai ales la început. O invitau în fiecare duminică să vină să-şi petrecă ziua cu ei.

Dacă Martin Crowther nu vedea cu ochi buni prezenţa unei femei printre oamenii lui, se abţinea să facă această remarcă.

Acum, răsfoia distrat ziarul de duminică, aşezat la umbra unei bolţi de verdeaţă. Se putea crede că era gata să adoarmă, dar din când în când, îl interesa câte o informaţie şi o citea cu voce tare, pentru toată familia. Tocmai se pregătea să-şi aranjeze ochelarii pentru a anunţa pe un ton doct:

- S-a descoperit recent un diamant de nouăzeci şi două de carate, la mina Kerbruken.

- Acesta este un record? întrebă Romy politicoasă,

ieşind din toropelă.

- Singurul diamant cunoscut ca apropiat de această mărime, a fost găsit in apropiere de Kimberley acum aproximativ un secol.

Sylvia, care se ridicase pentru aş ajuta fiica să-şi încheie rochia, îi aruncă o privire lui Romy.

- Când era tânăr, Martin a lucrat la mina domnului Kimberley; se împlinesc în curând douăzeci de ani de când aud vorbind despre ea.

- Şi diamantul acela uriaş l-ai găsit tu, tată? făcu Curtis, mângâind iepurele pe care tocmai pusese mâna.

- Vorbeşti despre Cullinan?

Martin îşi privi fiul cu afecţiune.

- Nu l-am găsit eu, fiule. Am lucrat doar cu nepotul lui Sam Wells, bărbatul care a descoperit acestă minune. Intr-o zi, într-o carieră deschisă, a văzut o piatră strălucind în soare şi a scos-o el însuşi, cu mâinile goale.

- Era într-adevăr foarte, foarte mare? întrebă Dorothee.

- Peste trei mii de carate. A fost tăiată într-o mulţime de pietre, dintre care una de cinci sute treizeci de carate împodobeşte sceptrul coroanei britanice.

La familia Crowther se vorbea despre pietre preţioase ca şi când erau nişte pietricele banale. Pentru Romy, cuvântul diamant evoca mai ales praful şi căldura pe care le va regăsi a doua zi dimineaţă. Ori, nu avea nici o dorinţa sa se gândească la munca sa.

- Mamă, mi-e foame! strigă micul Leo, care nu se interesa încă de extracţia pietrelor preţioase.

Sylvia îl ridică în braţe şi îl sărută sonor pe obrajii bucălaţi.

- La masă, copii!

După o masă rece uşoară, Romy acceptă să joace şeptic cu cei trei copii. Sylvia profită de aceasta pentru a dipărea în casă; o jumătate de oră mai târziu, apăru machiată şi parfumată, îmbrăcată într-o rochie de crepon din bumac, albastru deschis, care se potrivea cu tenul său de blondă.

-Degetul meu mic îmi spune că te pregăteşti să ieşi, făcu Romy râzând.

- Familia Du Preez organizează în acestă după-amiază un cocteil, răspunse Sylvia, cu ochii strălucitori. De ce nu vii cu mine? Ai ocazia să-mi cunoşti prietenii.

Romy îşi privi ţinuta neglijentă şi făcu o grimasă. Din fericire, Martin îi veni în ajutor.

- Sylvia nu-ţi va purta pică dacă nu te vei duce acolo. Dar te sfătuiesc s-o însoţeşti totuşi, nu vei regreta.

Ultimele ezitări ale lui Romy dispărură şi câteva minute mai târziu, maşina Sylviei intră în cel mai elegant cartier din Vukasi, situat pe o colină care domina toată mina.

- Aici, multe femei se plictisesc, făcu Sylvia oftând. Când au copii mari, îşi fac o bucurie mergând în fiecare săptămână la ei la colegiu, în Pretoria. Eu aştept sfârşitul anului şcolar pentru a veni înapoi cele

două fete ale mele mai mari, Patti şi Jill, care sunt acolo la internat. Iată, am ajuns! S-ar spune că este ceva lume...

Casa familiei Du Preez era o construcţie impresionantă, în stil colonial, suspendată pe o parte a colinei. Romy vru să se oprească pentru a o admira, dar prietena sa, foarte agitată, o îndemna deja spre intrare.

Holul mare zumzăia ca un stup. Sylvia se alfă curând foarte în largul ei, mergând voioasă de la unul la altul, împârţind zâmbete şi semne din cap cu o uşurinţă srprinzătoare. Romy, intimidată, trebuia să strângă mâna mai multor persoane, care nici măcar nu-şi întrerupseră conversaţia pentru a o saluta.

Discutau despre ultimele spectacole de modă, în Johannesburg şi despre diferite cluburi de noapte moderne.

Romy fu în sfârşit prezentată gazdei, Angela Du Preez, o femeie înaltă şi frumoasă, de aproximativ patruzeci de ani, îmbrăcată într-un sari de mătase verde.

- Angela, iat-o pe prietena mea Romy, despre care ai auzit probabil povestindu-se, făcu Sylvia, fără să remarce atitudinea indiferentă a doamnei Du Preez. Ghiceşte-i meseria: este mecanic!

- Oh, ce interesant! exclamă Angela pe un ton afectat. Simte-te ca acasă, domnişoară, şi serveşte-te cu ce vrei să bei, adăugă ea indicându-i bufetul, cu un gest moleşit.

In acest timp, Sylvia se lansase într-o conversaţie

animată cu vecinul său. Romy, cu un pahar de whisky în mână, putu observa pe îndelete anturajul.

Atmosfera era total deosebită de cea din ajun, de la Todd Dillman. Bărbaţii vorbeau cu voce joasă, beau cu moderaţie - sau dacă beau prea mult, nu lăsau să se vadă. Soţiile lor glumeau cu caţiva oameni tineri, fără ocupaţie, a căror activitate principală consta, cu siguranţă, în a le distra pe femeile neglijate de soţii prea ocupaţi. Printre ei, Romy îl zări pe Darrell Simpson, care îi adresă de departe un uşor semn de prietenie.

Plictisită să asculte conversaţiile insipide, se apropie de o fereastră pentru a admira panorama. Se distingeau clar cartierele de muncitori, cu casele aliniate şi grădini mari, ca nişte timbre poştale. Văzut de aici, s-ar putea spune că un covor ţesut în culori estompate de bej şi verde se întindeau peste masa galbenă decolorată a savanei.

- Vederea este extraordinară, nu-i aşa? făcu Sylvia, care nu-şi părăsise prea mult timp protejata. Oh, ar trebui să te prezint tânărului bărbat blond, de acolo, din spatele încăperii. Aveţi aproximativ aceeaşi vârstă şi...

- îti mulţumesc. L-am cunoscut deja pe Darrell Simpson.

- Ah, da? în aceste condiţii... Este fermecător, dar pare să aibă multe probleme. După soţul meu, nimic nu-l interesează cu adevărat. Se vorbea chiar să fie concediat, dar Todd Dillman... De fapt, îl cunoşti oare pe Todd Dillman?

- Foarte puţin, făcu Romy evaziv

- Ei bine, domnul Dillman a insistat pe langă Martin să-i mai dea o şansă...

Acum, Romy îşi asculta prietena cu un interes politicos. Aşadar, Darrell nu fusese concediat datorită intervenţiei lui Todd...

Ajutată de alcool, atmosfera cocteilului se destindea treptat. Se amuzau stivuind pahare, fără să le lase să cadă, o femeie se aşează la pian pentru a cânta melodii la modă şi toată lumea începu să danseze.

Deodată, se răspândi zvonul că avea loc o cursă de motociclete organizată într-un cartier dezafectat şi cea mai mare parte dintre invitaţi se hotărî să meargă acolo. Brusc, Romy îşi aminti că-i promisese lui George Bonnell să asiste la cursă.

- Du-te atunci şi amuză-te acolo, îi şopti Sylvia la ureche. Eu mă întorc acasă să mă ocup de copii.

Romy urcă în maşina directorului administrativ. După ce controlul de securitate fu depăşit, ajunseră la locul cursei, unde domnea deja o atmosfera încinsă.

Relieful accidentat al carierei oferea un teren ideal pentru motocros. Piloţii cei mai pasionaţi repetau circuitul, delimitat cu legături de paie şi bidoane vopsite în toate culorile.

în apropiera standului de băuturi, George şi echipa sa revizuiau pentru ultima dată vehiculele. Această cursă îl va alege pe cel mai bun dintre ei.

Romy părăsi rândurile spectatorilor pentru a li se

alătura, spunându-şi că le putea fi de folos cu cunoştinţele sale în mecanică. O întâmpinară zgomotos şi-i împrumutară o salopetă veche, pentru a-şi proteja hainele. îi ajută să strângă ultimele buloane, să verifice nivelul de ulei şi presiunea din pneuri. George Bonnell părea convins că tânăra femeie venise special pentru a-l încuraja şi ea nu făcu nimic pentru a-i schimba părerea. îi arătă cu mândrie ultimele îmbunătăţiri pe care la adusese maşinii. în jur, piloţii faceau să urle motoarele pentru a verifica astfel carburarea.

în rândurile spectatorilor domnea atmosferă de aşteptare veselă. Femeile, elegant îmbrăcate îşi aclamau favoriţii, agitându-şi eşarfele. Bărbaţii urlau de bucurie sau îşi fluierau nemulţumirea după motocicletele ce treceau prin faţa lor pentru un tur de încercare.

In timp ce se ridica, după ce strânsese o piuliţă, Romy îi zări brusc pe Todd Dillman şi Lila Harwodd, care se îndeptau călare spre locul cursei. Fără motiv, inima începu să-i bată dintr-o dată mai repede.

Sosirea Lilei declanşă aplauze; brusc atmosfera devenise electrică. Hotărât lucru, această femeie avea un impact extraordinar asupra oamenilor, se gândi Romy. Lila era îmbrăcată în pantaloni şi cu pulover de un alb imaculat, strâns pe corp. Işi înnodase o bentiţă roşie în jurul frunţii, pentru a-şi reţine părul ca flacăra. Se plimbă prin mulţime, adresându-le tuturor zâmbete fermecătoare şi mici semne din mână. Lila Harwood, fiica celui mai bogat proprietar de mine de aur din regiune, era adorată ca

o zeiţă.

Se duseră liniştiţi să-şi ducă caii departe de mulţime. Romy luă un aer foarte aferat şi începu să verifice pentru a treia oară dacă buloanele maşinii erau bine strânse. Incă o dată, Todd o va întâlni în salopetă de lucru plină de pete de vasilină şi ulei.

El purta pantaloni de călărie, un pulover verde şi cizme de culoare arămie. Se îndrepta spre ea în pas nonşalant, cu eternul zâmbet pe buze.

Lila era cuprinsă de admiraţie în faţa motocicletei strălucitoare a lui George. Ochii aurii străluceau de încântare. Mirosul de benzină şi fumul motoarelor părea să aibă asupra ei efectul unui drog.

- George, n-ai dreptul la o maşină atât de frumoasă, în timp ce eu n-am decât un mic autotmobil, se alintă ea, mângâind cu vârful degetelor cromul care sclipea.

- De ce nu ţi-ai adus Porche-ul? făcu acesta râzând. Am fi făcut o cursă...

- Tânărul nostru mecanic s-a pus pe lucru? întrebă ea aruncându-i lui Romy o privire pătrunzătoare, lipsită de prietenie.

- Nu, George a făcut totul el însuşi, o corectă aceasta din urmă. Eu m-am mulţumit să strâng câteva buloane.

- Fii ambilă Lila, interveni Todd, pe un ton ironic. Nu confunda mecanic cu tehnician!

Romy se strădui să zâmbească. Dacă el continua să o privească astfel, va sfârşi prin al pălmui...

- Oh, deseori aceste două meserii sunt complementare... George este un tehnician eminent, dar ştie să-şi folosească şi mâinile.

Lila îi privi pe rând pe amândoi, cu un aer amuzat.

- Eşti încă furioasă că nu eşti acceptată în calitate de femeie mecanic, nu-i aşa, Romy?

Apoi se întoarse spre Todd.

- De ce n-o laşi să se ocupe liniştită de motoarele ei?

- Cu mare plăcere, făcu acesta, cu maxilarele strânse. Nu mă interesează decât femeile care poartă ruj pe buze şi rochii foşnitoare, asta este bine cunoscut.

Lila deja nu-l mai asculta, fascinată de motocicletă.

- Te rog, Lila. Du-te şi fă un tur pe pistă şi spune-mi ce crezi despre ea.

- Nu mă tenta, George.

- Profită, este a ta!

Lila nu se lăsă rugată şi se sui imediat pe motocicletă; apoi se întoarse spre Todd, cu ochii strălucitori:

- Cum mă găseşti?

- Tu eşti cea care îşi riscă viaţa, răspunse acesta pe un ton tăios.

Mulţimea avea ochii aţintiţi asupra siluetei albe aplecate peste bolid. Ea demară într-un nor de praf, luă viteză repede şi abordă primul viraj încurajată de urletele publicului. Fără să vrea, Romy nu se putu împiedica să n-o admire pe această femeie care călărea monstrul de metal cu o uşurinţă stupefiantă.

Vehiculul trecu din nou prin faţa lor, vâjâind; s-ar fi spus că motocicleta se pregătea să zboare. După

câteva minute Lila se întoarse şi fu asaltata de zeci de suporteri entuziaşti, dornici s-o felicite. Tânăra femeie coborî cu graţie de pe motocicletă. Bentiţa sa roşie nu se mişcase nici un centimetru, iar puloverul alb era la fel de imaculat. Indată ce-i înapoie maşina lui George, chipul ei îşi pierdu expresia de intensă admiraţie, acea scânteie de viaţa ce i se aprinsese în ochii frumoşi o clipă mai înainte. Văzând-o alături de Todd, în picioare şi cu buzele strânse, Romy se întreabă cu durere dacă într-adevăr acesta era genul de femeie care îi plăcea.

După performanţa Lilei, cursa căpătă mai puţin interes în ochii spectatorilor. Totuşi, concurenţii fură aplaudaţi călduros şi încurajaţi cu fluierături până la linia de plecare. Foarte repede, motoarele mergeau într-un ritm infernal.

In acest timp, în tribune, Todd Dillman devenise punctul de atracţie al întregului gen feminin. Romy îl privi mişcându-se, fermecător, sigur pe el, împărţind complimente şi sărutări de mâini. Deodată, zgomotul continuu al motoarelor se apropie, cursa lua sfârşit. Din cei cincisprezece participanţi, doar patru sau cinci trecură linia de sosire fără necazuri. George Bonnell câştigă premiul, ceea ce nu miră pe nimeni şi mai puţin încă pe Romy; îşi petrecuse ultimele săptămâni îmbunătăţind performanţele tehnice ale maşinii sale; aceasta explica motivele nenumăratelor sale absenţe de pe şantier!

Camarazii îl îmbrăţişară, îl bătură pe spate şi încheiară prin a-l purta în triumf pe umeri. Destupară sticle de şampanie şi-l udară copios. In entuziasmul

momentului, Romy îl sărută cu enfuziune. I se dădu tinerei femei un colier din flori de aloe, pe care ea i-l trecu în mod ceremonios în jurul gâtului. în tot timpul, camere şi aparatele de fotografiat zbârnâiau pentru a imortaliza evenimentul.

în timp ce poza alături de învingător, cu capul rezemat de umărul său, Romy întâlni privirea lui Todd Dillman, care o observa cu un aer dispreţuitor...

întâlnirea luă sfârşit când se înnoptă. Ceata veselă propuse să meargă în oraş pentru a cina şi a se distra. Romy acceptă, fară să prea ştie de ce. Seara se desfăşură foarte plăcut. Tânăra femeie fu în mod galant condusă de un tânăr bărbat, foarte spirital, recepţioner la un hotel din Johannesburg. îi fu îngrozitor de greu să-l convingă că nu ţine s-o urmeze în apartamentul său pentru noapte. Cu toate acestea, petrecu o seară fermecătoare, bău puţin, râse mult şi dansă enorm, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult timp. Totuşi, întorcându-se acasă în zori, se întrebă brusc de ce se simte atât de singură, atât de tristă. Oare din cauza privirii dispreţuitoare a lui Todd, care o urmărea şi acum?

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Romy fu gata să ajungă cu întârziere la muncă. Se trezise cu o înspăimântătoare durere de cap şi cu senzaţia că n-a dormit suficient. Nici chiar un duş rece şi o cafea foarte tare nu reuşiseră s-o trezească de tot.

în timp ce făcea ordine în trusa de scule, se gândi la weekendul ce tocmai trecuse; în două zile, întâlnise cea mai mare parte a locuitorilor micului oraş minier. Dar puţine personalităţi o interesaseră cu adevărat...

în acea zi, pe şantier, totul mergea pe dos. Avu loc o coliziune între o sapă automată şi un camion de mare capacitate. Din fericire, nimeni nu fu rănit, dar îi trebuiră mai multe ore să degajeze bucăţile de fier vechi învălmăşite şi să repare maşinile. George Bonnell fusese căutat toată dimineaţa, dar rămăsese de negăsit. Evident Romy trebuia să ia toate hotărârile în locul lui. îşi urlă ordinele, până la a-şi pierde vocea, la muncitorii cocoţaţi pe macara, care-şi băteau joc de sfaturile unei femei! Era într-adevăr foarte furioasă împotriva lui George, care în mod sigur, nu era niciodată acolo când aveai nevoie de el. Trebuie că sforăie în patul lui, după ce udase din belşug masa din ajun.

Din fericire, pe la mijlocul după-amiezii, tânăra femeie se simţi într-o dispoziţie mai bună. Se apropia sfârşitul zilei şi curând va putea găsi răcoarea şi liniştea bungaloului. Un duş călduţ, o noapte de somn bun şi totul va fi mai bine.

* * *

Câteva zile mai târziu, trecând prin faţa biroului său, observă că uşa era deschisă. Inima începu să-i bată puţin mai repede, remarcând camioneta lui Todd Dillman, parcată alături. Se hotărî să-şi alcătuiască o mască de nepătruns înainte de-a intra în birou, cu capul sus.

- Imi pare rău că-mi primesc atât de rău vizitatorii, îi spuse lui Todd, care o aştepta aşezat pe masă. Dacă îţi iei obiceiul să vii cu regularitate, voi avea grijă să pun să se instaleze un balansoar!

- Oh, partea superioară a mesei dumitale m-a ucis pur şi simplu, spuse el zâmbind.

Peste cămaşa cu gulerul descheiat purta un hanorac uşor, pentru a se proteja de vântul rece şi pătrunzător care tocmai se pornise. Era atât de lat în umeri, încât părea că ocupă tot spaţiul biroului minuscul.

- Ei bine, cum merge treaba?

- Foarte bine, mulţumesc, făcu Romy îndepărtându-şi cu un gest obosit o şuviţă de păr.

- Fără probleme deosebite? Fără necazuri?

- Nu, de ce? îi replică ea cu un ton degajat.

- Ei bine, îmi pari... foarte obosită.

Deşi Todd începuse conversaţia pe un ton glumeţ, ea se simţi ofensată că-i remarcase oboseala.

- Nu sunt suficient de bogată, răspunse cu un ton acru, pentru a-mi petrece timpul pe şantier fără să fac nimic...

El păru insensibil la această remarcă.

- Am venit să te informez de apropiata întoarcere a lui Coulton Kramer, făcu el, înfundându-şi mâinile în

buzunarele hanoracului.

- Asta înseamnă că nu voi mai avea onoarea să te văd în biroul meu?

- Foarte exact! Ai câştigat!

- Ei bine, asta este o veste excelentă!

- în locul dumitale, n-aş vorbi fără rost, draga mea. Nu l-ai cunosct încă pe Coulton Kramer.

- De-abia aştept să-l întâlnesc. Cu el, cel puţin, nu voi mai avea impresia că mă lupt cu morile de vânt!

Todd o privi cu intensitate.

- Asta este, aşadar, singura impresie pe care o produc asupra dumitale?

în acea clipă, Romy fu cu adevărat conştientă de farmecul acestui bărbat, de magnetismul animalic ce se degaja din el. Inima începu să-i bată cu putere în piept; întoarse privirea, pentru a-şi ascunde tulburarea.

El rămase până la sfârşitul programului, salutând prieteneşte muncitorii care veneau să-şi aducă foaia de pontaj. Toată lumea părea să-l placă mult. Pe la ora optsprezece, Romy închise fereastra şi-şi adună lucrurile. Todd deschise uşa şi se dădu într-o parte, pentru a o lăsa să treacă.

- Vrei să te conduc?

- Nu mulţumesc, prefer să merg pe jos. Aerul proaspăt îmi va face bine.

- Să nu spui că nu ţi-am propus, făcu el, ridicând din umeri.

Apoi, fără măcar să-şi ia rămas-bun, se întoarse şi îndreptă grăbit spre camionetă.

A doua zi, în timp ce lucra cu George în zona de

vest a minei, Romy observa un avion mic ce ateriza în spatele colinelor. Câteva ore mai târziu, văzu sosind un elegant Land Rover de model mai vechi ce se opri în dreptul său. Coborî un bărbat înalt şi subţire, cu părul alb, urmat de Martin Crowther, care părea preocupat. In ciuda căldurii, purta o haină din stofă de lână de culoare închisă, perfect croită, creată cu siguranţă de unul dintre cei mai buni croitori londonezi.

George Bonnell, care tocmai reuşise să deşurubeze o piuliţă enormă, se îndreptă cu faţa transpirată.

- Incântat să vă văd, patroane, făcu el cu un zâmbet larg. Sper că vă simţiţi mai bine.

- Mulţumesc, George. Intr-adevăr, sunt mulţumit că m-am întors. Este foarte plăcut să fii acasă, spuse Coulton Kramer, bătându-l prieteneşte pe umăr pe şeful şantierului. Ei bine, cine este această tânără persoană?

Romy înfruntă pentru prima dată privirea proprietarului minei. Ochii erau de un albastru, atât de deschis încât îi puteai crede transparenţi şi o măsurau fără nici cea mai mică licărire de simpatie.

- Romy este asistenta mea, explică George puţin jenat. A sosit aici la câteva zile după plecarea dumneavoastră.

- Inţeleg. Curioasă muncă pentru o femeie, nu? se mulţumi el să bombăne.

- Oh, dar Romy se descurcă foarte bine. Este un tehnician excelent, interveni Martin Crowther, aruncându-i tinerei un zâmbet încurajator. N-avem să

ne plângem de ea, dimpotrivă.

- Hmm... Apropo, Martin, l-ai mutat pe Freddie Madula pe un alt post, cum ţi-am cerut?

Coulton Kramer trecuse imediat la un alt subiect, fără să pară câtuşi de puţin interesat de cazul lui Romy.

Aceasta din urmă nu se putu împiedica să-l compare, în minte, cu un aisberg. Poate asta se datora şi culorii ochilor lui...

începu să lucreze din nou şi uită rapid incidentul, dar puţin mai târziu, o ciudată nelinişte puse stăpânire pe ea, un sentiment de indispoziţie pe care nu şi-l putea învinge în ciuda soarelui şi a cerului de un albastru profund, care în mod normal i-ar fi adus bună dispoziţie.

Din fericire, George era acolo şi glumi cu el pentru a-şi uita teama. La ora opririi lucrului, uitase de întâlnirea cu Coulton Kramer.

Parfumul puternic şi aromat al ierburilor savanei amestecat cu praful din carieră, plutea în aer. Acum, ziua devenise mai lungă. Se apropia vara şi se putea spera să se profite de soare o oră sau două mai mult, înainte ca frigul să se lase peste savană. Romy se întoarse acasă pe jos, fredonând. îşi promisese să facă un duş bun şi să se întindă comod într-un şezlong pe peluză.

Ajunsă acasă, îşi scoase bentiţa care îi menţinea părul spre spate şi îşi scutură capul, pentru a-l aşeza la loc. în clipa când se hotărî să facă duş, un zgomot de motor o făcu să tresară. Niciodată nu venea

cineva până aici cu maşina. Casa era ultima de pe stradă şi vecinii ei se mutaseră de curând.

Vehiculul în chestiune, o camionetă care se legăna, a minei, se opri în fata uşii sale, dar motorul continua să funcţioneze, ca şi când şoferul era grăbit să plece. Romy se grăbi să-i deschidă: Romaano, grădinarul lui Coulton Kramer stătea în prag, cu pălăria mare din paie în mână. Romy îl văzuse deseori ocupându-se de rondurile de flori şi de arbuştii de la reşedinţă. Bărbatul cu faţa neagră şi netedă se legăna cu stângăcie de pe un picior pe altul.

- M-a trimis domnul Kramer, domnişoară. Vrea să vă vadă.

- Cum... imediat? făcu Romy, uimită.

- Aşa mi-a spus, domnişoară. Mi-a spus: „Romaano, aleargă la numărul 97, ultimul bungalou din blocul E". Este chiar aici, domnişoară?

- Da, da, într-adevăr.

Tânăra femeie simţi din nou urcând în ea o teamă surdă.

- Dar unde trebuie să mă duc? La biroul său?

- Nu, domnişoară. La el acasă. In cartierul de nord, la capătul străzii mari. O veţi găsi cu uşurinţă.

Romaano îşi manifesta graba de-a pleca. Işi frecă picioarele unul de celălalt, pe ştergător. Romy îi mulţumi pentru mesaj şi aşteptă să vadă maşina îndepărtându-se, înainte de a se grăbi spre camionul său. După explicaţiile grădinarului, casa lui Coulton Kramer se situa în opoziţie cu complexul rezidenţial.

Aşadar, nu locuia în cartierul elegant unde trăiau familiile cele mai înstărite. Auzise vorbindu-se că bătrânul aprecia în mod deosebit singurătatea şi liniştea.

După ce se rătăci de mai multe ori, Romy ajunse în sfârşit la extremitatea nordică a minei. Drumul se oprea brusc, ca într-un decor de cinema, în spatele sârmei ghimpate se întindea savana pustie şi haotică, până la marginea orizontului. Un drum plin de praf pornea spre stânga, ducând până la o poartă cu grilaj.

Ajunsese, aşadar, în regatul lui Coulton Kramer. Romy îşi simţi pulsul accelerându-se. Rula încet pe o alee mărginită de aloe, care ducea până în casă.

Nimeni nu veni s-o întâmpine. Cum uşa era larg deschisă, îşi permise să intre. Pătrunse într-un salon spaţios, mobilat cu gust şi simplitate: se aflau acolo fotolii din ramuri de palmier, covoare colorate ţesute de mână şi nişte lămpi în stil vechi difuzau o lumină blândă. O voce aspră se auzi din spatele încăperii:

- în sfârşit, iată-vă!

Coulton Kramer, aşezat la birou, stătea cu spatele la ea. Ţinea în mână o carte legată în piele de culoare arămie.

- Am venit imediat ce am primit mesajul dumneavoastră, domnule, făcu Romy, politicoasă.

S-ar fi putut adresa la fel de bine panterei negre, sculptate în abanos, ai cărei ochi din jais şlefuit o priveau pieziş, deoarece Coulton Kramer nu răspunse. Când termină de răsfoit cartea, o închise

cu un zgomot sec, o puse pe birou şi se întoarse în sfârşit spre vizitatoarea sa. îşi scoase ochelarii, îi şterse metodic, îi strânse şi-i puse în buzunarul jachetei tricotate, cu mâneci lungi. Chipul îi părea răvăşit de suferinţa unei boli lungi. Totuşi, păstra o prestanţă frumoasă, în ciuda umerilor curbaţi şi a trăsăturilor scofâlcite. După toate aparenţele, sănătatea nu-i zdruncinase temperamentul voluntar şi caracterul impunător, se gândi Romy.

- De când vă distraţi făcând pe mecanicul la noi domnişoară? o întrebă cu o voce uşor tărăgănată.

Romy nu sesiză sarcasmul.

- De ceva mai puţin de o lună, domnule.

El aprobă cu un uşor semn din cap, apoi o privi drept în ochi.

- Nu ştiu cum v-aţi descurcat pentru a veni să lucraţi aici, dar vă pot asigura că asta nu va mai dura mult timp.

Lucrul de care Romy se temea atât de mult, se întâmplase. De fapt, fusese sigură de asta din clipa în care îl întâlnise în acea dimineaţă pe şantier.

- Pot să cunosc motivul hotărârii dumneavoastră, domnule? îl întrebă, încercând să-şi ascundă tremurul din voce.

- Bineînţeles! izbucni el, îndreptând spre ea un deget ameninţător. Sunteţi femeie şi locul dumneavoastră nu este aici!

- Munca mea nu este satisfăcătoare? obiectă Romy timid.

- Nu asta este problema. Extracţia diamantelor este o chestiune extrem se precisă; nu se pemite

unei femei să atingă aceste maşini ultramoderne când pot să angajez un personal specializat în acest scop.

- Eu numesc asta discriminare sexuală, făcu Romy observaţia, încercând să-şi păstreze calmul.

- Nu neg asta, dar eu sunt cel care face legea aici.

Continuând să o ameninţe cu degetul, începu să măsoare
nervos camera în lung şi în lat.

- Ascultaţi-mă bine, domnişoară, să nu veniţi să mă intoxicaţi pe mine cu ideile voastre revoluţioniste. Practic discriminarea între sexe, pentru că ştiţi şi dumneavoastră, bărbatul şi femeia sunt diferiţi. Un bărbat îşi foloseşte creierul şi muşchiii pentru a lupta împotriva duşmanilor naturali. Din negura timpurilor, femeia e făcută pentru a purta copii. Şi lucrurile nu se vor schimba doar pentru că va purta o cască de sudură sau pentru că va şti să strice o piuliţă.

Romy se crispă. Dumnezeule, dacă ar şti... Dar ce va crede tatăl ei, dacă îşi va pierde slujba? Va fi de neconsolat. Acest gând o făcu să replice cu îndrăzneală:

- Păreţi mult mai interesat de bunul mers al fabricii dumneavoastră, decât de programul social, domnule Kramer.

- Progres! Ce să spun!

Un rictus de dispreţ deformă trăsăturile bătrânului.

- Vă voi spune ceva domnişoară: muncitorii mei sunt de departe cel mai bine trataţi din regiune. Pot trăi aici cu familiile lor, contrar a ceea ce se petrece

în alte societăţi. Nu trec în mod sistematic prin raze X de fiecare dată când depăşesc bariera de intrare. îşi pot da demisia când doresc. Mina Kramer este cunoscută pentru avantajele sociale pe care le oferă angajaţilor. Iată cum stau lucrurile, domnişoară, şi ţineţi seamă de ce vă spun.

Romy tremura în sinea ei, dar încerca să-şi păstreze un aer indiferent. Nu voia totuşi să se lase impresionată.

- Nu contest faptul că exploatarea dumneavoastră este condusă cu o mână de maestru, replică ea cu umor, dar s-ar putea aduce încă unele mici îmbunătăţiri. Mi-am făcut studiile, sunt tehnician calificat şi sper ca într-o zi să devin inginer. Refuz să cred că renunţaţi la serviciile mele din cauza nu ştiu căror principii...

- Fără îndoială, nu m-aţi urmărit bine, domnişoară...

Romy se pregătea să răspundă când zgomotul unui motor
îi făcu să întoarcă în acelaşi timp capul. Se auziră apoi paşi pe verandă şi în deschizătura uşii apăru chipul lui Todd Dillman. Privirea pătrunzătoare trecu repede de la Romy la Coulton Kramer. Păru să înţeleagă imediat drama care se juca.

- Martin mi-a explicat situaţia, spuse el cu o voce puţin sacadată, întorcându-se spre prietenul său. Cu siguranţă, ţi-a explicat că nici el, nici eu, nu suntem în măsură să reziliem angajarea unui tehnician nou pe care dumneata însuţi l-ai acceptat...

- Eu? roşi violent bătrânul. Pentru nimic în lume!

Mai bine mor decât să mă văd acceptând o femeie printre angajaţii mei!

- Care este exact problema, Coult? Mărturisesc că sunt puţin nelămurit...

Coulton Kramer ridică ochii spre cer şi scoase un oftat exasperat.

- Există în această încăpere o mică fată, care încearcă să-mi dovedească faptul că poate munci la fel de bine ca un bărbat...

- Nu numai la fel de bine, ci poate mai bine! ripostă Romy, ofensată. Şi nu sunt o mică fată. Am peste douăzeci şi doi de ani şi...

- Vezi ce vreau să-ţi spun, Todd! exclamă Kramer, cu ochii arzători de furie. Această mică impertinentă îşi imaginează că societatea se va prăbuşi fără ea.

- Ascultă, Coult, acordă-i cel puţin...

- Să nu-mi spui că eşti de partea ei! Dacă hotărăsc, pot angaja orice tehnician calificat; va fi aici în două zile pentru a o înlocui!

- Tot nu văd unde este problema, reluă Todd, cu un aer inocent. Nu s-a plâns încă nimeni de capacităţile sale...

- Ei bine, mă plâng eu!

- Dacă înţeleg bine, interveni Romy cu calm, nu sunt judecată după munca mea, ci după nişte criterii demodate. Domnule Kramer, lăsaţi-mă să demontez şi să montez la loc motorul oricăreia dintre maşinile dumneavoastră şi veţi vedea rezultatul.

Atitudinea lui Todd o irită pe Romy. De ce îi venea brusc în apărare, în timp ce nu încetase să-şi bată joc de ea încă din prima zi? Nu se putu stăpâni să nu-i

facă remarca.

- Să ştii, domnule Dillman, n-am nevoie de nimeni pentru a mă apăra...

- La naiba, sunt de acord! tună Coulton Kramer. Mărturiseşte, Todd, că această tânără femeie are multe probleme. Ştiţi că aş putea să vă concediez pentru insolenţa dumneavoastră, domnişoară?

- Da, dar nu-mi veţi lua competenţa, domnule. Şi angajaţii dumneavoastră nu sunt obligaţi să vă împărtăşească nişte concepţii depăşite.

Curajoasă, Romy aştepta mica frază definitivă care va însemna concedierea, dar ea nu veni.

- Ce-ai face în locul meu, Todd? spuse bătrânul pe un ton preocupat.

- Nu lua hotărâri negândite, Coult.

- Hm... Pentru moment, accept să-ţi păstrezi slujba, domnişoară, dar te previn: dacă munca va deveni prea grea pentru dumneata, să nu vii să mi te plângi!

Romy îşi reluă respiraţia.

- Vă mulţumesc pentru că v-aţi revizuit modul de-a gândi, domnule Kramer. Apreciez bunătatea dumneavoastră.

El izbucni într-un râs sonor.

- Bun, eu? Este prea nostim! Acum poţi să pleci, domnişoară, făcu el, concediind-o cu un gest al mâinii. Dar unde naiba mi-a pus Aaron halatul de casă?

- Mă duc să-l caut, spuse imediat Todd. Coult, cred că ar fi timpul să te odihneşti puţin.

- Cum să nu! Dar încă nu sunt un moşneag! Dă-mi două zile şi vei vedea dacă lucrurile nu se vor schimba aici!

Romy fugi fără să asculte sfârşitul conversaţiei. Uf! Scăpase cu bine... Acum, cunoştea cele două feţe ale lui Coulton Kramer: de răceală de gheaţă şi de furie necontrolată. Totuşi, câştigase; dar nu simţea decât o imensă uşurare şi totodată multă oboseală.

După câteva sute de metri, observă că maşina lui Todd Dillman o urmărea. Mai târziu crezu că se întorcea acasă, dar când o luă la dreapta în direcţia bungaloului său, coti şi el. Romy îşi trecu nervoasă mâna prin păr; oare ce căuta?

îşi parcă în faţa casei camionul, împinse poarta grădinii şi se prăbuşi epuizată pe şezlong. Câteva clipe mai târziu, intră Todd.

- Imi oferi un pahar? o întrebă, aranjându-şi gulerul de la cămaşă.

Ea îi indică uşa, cu un gest din bărbie.

- Acolo, în frigider, este o sticlă cu coca cola.

- Nimic mai... alcoolizat? făcu el cu o grimasă de dezgust. Credeam că un mecanic...

Tânăra femeie se încordă.

- Ascultă, n-ai să începi iar...

- Bine, bine, iartă-mă. Să facem pace!

Todd pătrunse în bucătărie şi ieşi curând cu două pahare în mână. Se aşează pe prima treaptă a scării şi pocni din limbă în semn de satisfacţie.

- Pe căldura aceasta nu este nimic mai bun pentru a-ţi potoli setea.

- Pe căldura aceasta, repetă Romy ca un ecou.

O cuprinse o tulburare necunoscută. In lumina soarelui ce apunea, chipul mat al lui Todd căpătase culoarea bronzului. Degusta cu înghiţituri mici băutura răcoritoare, cu ochii plecaţi. Sub genele

lungi, negre, Romy văzu jucând reflexele verzi ale privirii. Ridică brusc capul, simţind că-l observa.

- Eşti un personaj ciudat, Romy. Te-ai aşezat aici, cuminte ca o fetiţă, în timp ce acum câteva minute te băteai pentru egalitatea sexelor...

- Doream doar să-mi păstrez slujba, îl corectă ea cu blândeţe.

Todd se încruntă.

- Aşadar, este atât de important pentru dumneata? S-ar spune că viaţa îţi depinde de asta.

Tânăra femeie se înfioră.

- Cred că voi intra în casă. Incepe să se facă frig.

Todd oftă.

- Bine, te voi lăsa. Vineri după-amiază, te voi duce să vizitezi domeniul Rosedale. Bună seara, Romy.

Ea nu răspunse, strânse cele două pahare şi intră în casă, în timp ce auzea zgomotul motorului descrescând în depărtare.

* * *

Zilele următoare trecură liniştite. Nu se mai auzea vorbindu-se de Coulton Kramer, care nu se mai arătă pe şantier. George Bonnell îşi păstră bunele obiceiuri, adică, cea mai mare parte a timpului rămânea de negăsit. Dar acum, Romy se obişnuise cu această situaţie. Ştia că nu trebuie să se bazeze decât pe ea însăşi. într-un fel indirect, George aducea un omagiu iscusinţei sale, pentru că îi lăsa întreaga responsabilitate a muncii. Avu uneori de rezolvat câteva probleme delicate, dar era pentru ea un mod de-a se afirma.

Aproape în fiecare seară se ducea la familia

Crowther. Se amuza cu copiii în grădină, apoi o ajuta pe Sylvia să-l culce pe cel mic. La urmă, toţi trei luau un aperitiv pe terasă, discutând ultimele evenimente survenite la mină. Martin Crowther se arătase extrem de surprins să afle că Romy îşi păstrase slujba, dar avu delicateţea să nu-i ceară explicaţii. Era cu siguranţă uşurat că nu trebuia să intervină într-o afacere atât de delicată...

Sosi vinerea... Toată ziua, Romy lucră ca un automat, cu mintea în altă parte. O obseda o întrebare: va veni Todd Dillman s-o ia, cum îi promisese?

Se întoarse acasă, îmbrăcă nişte pantaloni din pânză de culoare bej-deschis, un pulover roşu lucrat în bob de mazăre şi îşi răsuci părul lung sub o pălărie mică de pai. Ceva îi spunea că întâlnirea lor se va termina rău, dar nu se putu împiedica să nu-l aştepte cu inima palpitând.

Capitolul 6

Un sfert de oră mai târziu, Todd o găsi întinsă pe peluză, răsfoind absentă o revistă.

- Eşti gata? făcu el pe un ton serios.

Era îmbrăcat cu blugi decoloraţi şi o cămaşă albă descheiată la gât. Trăsăturile îi erau marcate de o veselie neobişnuită, care îi dădea chipului o expresie tinerească. O ajută să se ridice, o conduse până la maşină, îi deschise portiera şi ocoli pentru a ajunge să se aşeze la volan.

- Ai petrecut o săptămână bună? o întrebă demarând.

- Oh, doar rutină, verificări, gresaje; de data aceasta, fără defecţiuni mari...

- Veşti de la patron?

- Mulţumesc lui Dumnezeu, nici una! oftă ea, adâncindu-se în scaun.

- Coult trăieşte ca un pustnic; îşi părăseşte foarte rar casa, explică Todd. Are un avion particular, dar nu-l foloseşte aproape niciodată. Nu primeşte nici un vizitator. Recent, şi-a descoperit o pasiune pentru cărţi; acum are o colecţie unică de ediţii originale, ce aşteaptă să fie aranjate şi clasificate.

- Este ciudat să vezi un bărbat atât de bogat trăind retras, constată Romy.

- Pentru anumite persoane, banii nu contează. Coult şi-a dedicat viaţa căutării pietrelor preţioase, restul n-a avut decât puţină importanţă pentru el. Dar s-a epuizat cu această muncă. Acum, încearcă să supravieţuiască refugiindu-se în această îndeletnicire în afara profesiunii: cărţile rare. Este un căutător de comori, fie că sunt sub pământ, sau au apărut de sub pana unui scriitor...

O luară pe drumul ce şerpuia de-a lungul râului. Era una din plimbările preferate ale lui Romy, deoarece această oază de verdeaţă contrasta cu ariditatea dezolantă a savanei. Dincolo de colonie, nu mai era decât savana arsă de soare, vizitată des de animale sălbatice mari şi de păsări de pradă.

Grilajele domeniului Rosedale erau larg deschise. Romy fu surprinsă să vadă casa construită pe un fel de promontoriu care domina valea. Văzut de aproape, fostul muzeu avea aspectul fermecător şi învechit al locuinţelor din secolul al XIX-lea, cu frontispiciul baroc, balcoanele din lemn lăcuit şi veranda umbrită. După toate aparenţele, locuinţa era ocupată, deoarece prin ferestrele întredeschise se auzeau zgomote de paşi şi şoapte înăbuşite. Cu siguranţă, servitorii... în faţa casei nu era parcată nici o maşină şi Romy trase concluzia că Lila nu era acolo.

- Această clădire a fost construită aproximativ în anul 1800,, în cel mai pur stil olandez, explică Todd, luând-o de braţ. în 1950 a fost cumpărată de stat, pentru a fi transformată în muzeu, dar era prea îndepărtată de marile axe rutiere, pentru a atrage vizitatorii. Wallace Harwood a cumpărat-o acum câţiva ani pentru o nimica toată.

Romy se opri uimită în faţa unui tufiş parfumat, cu flori de un mov-roz.

- Iţi place? făcu Todd, cu o urmă de mândrie în glas. Este hemizgia. Creşte în stare sălbatică în nordul regiunii. Sper că vor reuşi să se adapteze aici. Vezi, munca mea constă în a integra treptat în peisaj diferite esenţe de arbori şi arbuşti. Incerc să obţin

efecte de culoare după crengile înfrunzite, dar şi contraste de umbră şi lumină. Pentru a pune în valoare anumite tufe, folosesc asperităţile terenului.

Romy îşi plimba privirea uimită asupra a tot ce o înconjura. Todd o conduse printr-un labirint de alei pavate cu granit roz. Ici şi colo, fuseseră aşezate bănci, pentru odihna vizitatorilor. Se opriră în faţa unui încântător pod de piatră ce trecea peste un pârâu unde zburau o mulţime de insecte multicolore şi de libelule argintii.

- Am pus să se construiască o roată hidraulică, după modelul ţăranilor din Egiptul de sus, pentru a aduce apa şi a iriga solul.

Ajunseră la o mică vâlcea cu vegetaţie tropicală, unde apa cădea în cascadă. Cursul pârâului, controlat de grămezi de pietre aranjate cu pricepere, se vărsa într-un iaz acoperit cu nuferi.

- Un parc peisagistic, continuă Todd, trebuie să-l invite pe cel ce se plimbă să împingă aventura puţin mai departe, să descopere ce se ascunde în spatele fiecărei tufe. Există aici aproximativ două hectare de teren, din care o bună parte se dezvoltă încă în stare sălbatică, dar sper că voi reuşi într-o zi să transform totul.

- Probabil doar un ochi de expert poate să distingă arborii originari, de cei care au fost aduşi aici, făcu Romy cu admiraţie.

- Mulţumesc pentru compliment, dacă este sincer, răspunse el cu o ciudată blândeţe.

Romy avea impresia că-l descoperă pentru prima dată pe Todd Dillman; îşi pierduse acea exasperantă

automulţumire pe care o afişa întotdeauna când se aflau faţă în faţă. Cu o mândrie copilărească, o făcea să descopere varietăţile sale preferate, arbori tropicali cu flori ornamentale de culoare roşu-aprins sau o delicată magnolie albă. Pe neaşteptate, el se opri şi o privi cu atenţie, în tăcere, mai multe clipe.

- De ce mă priveşti astfel? murmură ea tulburată.

- Aminteşte-ţi de ziua petrecerii, când erai aproape gata să plângi pentru că cineva vărsase berea pe mocheta mea. Apoi ai vizitat apartamentul. Ei bine, ochii dumitale au exact aceeaşi expresie astăzi, cea a unei copile care descoperă un pom de Crăciun, dar care nu vrea să-şi arate emoţia.

- Eşti foarte perspicace, făcu Romy, roşind.

- Sunt singur că dacă n-ar fi nimeni în jur, te-ai opri pentru a inspira parfumul florilor şi ţi-ai scoate sandalele pentru a merge desculţă pe muşchi...

Ea ridică o pană de pasăre căzută pe jos şi o mângâie uşor, pentru a-şi face de lucru.

- Ce cauţi să-mi dovedeşti, Todd?

- Că eşti mult mai feminină decât pari.

Romy nu răspunse. Aruncând o privire în urmă, observă casa, pe jumătate ascunsă de ramurile înfrunzite. Fulgerător, şi-i imagină pe Lila şi pe Todd, singuri în acest paradis, mergând tandru îmbrăţişaţi pe sub vegetaţia din marginea pădurii. închise ochii pentru a-şi alunga această imagine din minte.

Făcură stânga-mprejur şi se întoarseră încet de unde plecaseră. Todd îi arătă cu un deget un ansamblu de clădiri cu acoperişuri de ardezie, puţin mai îndepărtat de casă.

- Vrei să vizitezi grajdurile?

Ocupanţii lor îi întâmpinară nechezând nervoşi. Romy le mângâie capetele mătăsoase, admirându-le ochii mari şi umezi, mărginiţi de gene lungi.

- Ştii să călăreşti?

Tânăra femeie nu se mai apropiase de un cal de la vârsta de cincisprezece ani, dar ceva o împiedica să-i mărturisească adevărul.

- Desigur, minţi fără ezitare.

- Atunci, alege-ţi un cal. O mică plimbare înainte de-a se înnopta va fi foarte plăcută.

- Iau calul Lilei, făcu ea, arătând superbul armăsar negru, care tropăia în boxa sa.

Crezu că observă o licărire de teamă în ochii însoţitorului său.

- Te previn că Lucifer trebuie ţinut foarte ferm. Lila are obiceiul să-l gonească nebuneşte.

Lucifer! Numele ar fi trebuit să fie suficient pentru a o descuraja, dar mândria fu mai presus.

- Nu te nelinişti, mă voi descurca, îl asigură cu vioiciune.

Todd înşeuă animalul, apoi o ajută pe Romy să încalece. Ea
avu impresia că se află cocoţată la câţiva metri de sol, atât de mare era calul. Ieşiră de la grajduri în trap uşor.

- Să mergem să facem un tur prin savană. Este un loc ideal pentru plimbări ecvestre.

Romy simţea animalul de sub ea fremătând de viaţă, gata să plece în mare viteză. Il mângâie îndelung pe grumazul musculos, vorbindu-i în şoaptă.

Avântată spre spaţii largi, simţi o senzaţie de intensă fericire, care-i risipi toate temerile. Avea impresia că pluteşte în aer, simţind între gambe incredibila forţă a calului, care întindea pasul. Vântul îi biciua faţa; fu cuprinsă de o puternică încântare. Cu ochii strălucind, se întoarse spre Todd, care călărea alături. Galopul adusese de asemenea culoare în obrajii lui totuşi bronzaţi. El îi adresă un zâmbet strălucitor. După modul în care îşi conducea armăsarul, Romy înţelese că-i lansase implicit o provocare. Ei bine, va vedea de ce este capabilă!.

Calul murg al lui Todd era un animal puternic, dar nu avea vitalitatea lui Lucifer. Acesta începu să ia viteză. Cu urechile ciulite, încordate spre spre înainte, s-ar fi spus că ştia exact unde merge, fără să aibă nevoie de hăţurile călăreţei.

Crezu că-l aude pe Todd strigând ceva, dar nu catadicsi să se întoarcă. Nici Lila nu s-ar fi întors. O va ajunge şi va zâmbi la performanţa sa...

Trase cu toată puterea de hăţuri, dar Lucifer parcă nici nu observă asta. Respira sacadat, nările îi fremătau. La bot îi apăru spumă. Pe neaşteptate, lăsă capul în jos şi Romy, surprinsă, descumpănită pe jumătate, crezu că va trece pe deasupra grumazului enorm. Nu mai deosebea cerul de pământ; tufişuri şi pietre trecură prin faţa ochilor ei înspăimântaţi. Doar atunci fu cuprinsă de o groază cumplită; i se făcu frică de acest animal neîmblânzit, pe care nu-l mai putea stăpâni. îngheţată de spaimă, relaxă brusc tensiunea hăţurilor şi acest gest o pierdu. Nemaisimţind nici cea mai mică rezistenţă frânându-i

cursa, calul se ambală. Cerul păru că se clatină şi Romy se simţi antrenată într-o cădere care dură secole...

Auzi tropot de copite şi vocea lui Todd, foarte neclară. Căută să se ridice în picioare, pentru a-i arăta că se simţea bine.

- In nici un caz să nu te mişti. Ai căzut rău.

Chipul lui Todd, aplecat deasupra ei, deveni neclar. Vru încă să lupte cu greaţa care o cuprindea. Brusc îi fu foarte frig şi se prăbuşi într-un univers de stele roşii.

* * *

O lumină slabă... nişte puncte strălucitoare... Ii trebuiră mai multe minute pentru a înţelege că acea lumină alburie era a unei lămpi din tavan. Romy deschise ochii şi-şi dădu seama de ceea ce o înconjura. O umbră alb se aplecă asupra ei. O voce blândă şopti:

- Gata, îşi revine.

Apoi i se adresă direct lui Romy.

- Ei bine, cum se simte bolnava?

Un bărbat înalt şi subţire, cu faţa prelungă şi colţuroasă, îi zâmbea cu căldură. O tandră nelinişte i se citea în privire.

- Nu... ştiu. Unde sunt? articulă tânăra femeie cu dificultate.

- La spitalul din Vukasi. Sunt doctorul Dunbar.

- Imi... amintesc. M-a trântit Lucifer.

Işi duse mâna la cap, care era greu ca plumbul.

- De cât timp sunt aici?

- De aproximativ două ore. Todd Dilmman a

verificat dacă nu aveţi fracturi, apoi v-a adus aici pe calul lui. De altfel, aşteaptă pe culoar. Mă duc să-l chem.

Romy căută să-l reţină, dar era prea slăbită pentru a vorbi. Mai ales nu voia ca Todd să o vadă într-o asemenea stare. Dar doctorul, crezând fără îndoială că-i face plăcere, revenea deja cu salvatorul său. Acesta părea obosit şi încordat, dar în adâncul privirii strălucea o licărire ironică.

- Ei bine, curajosul nostru mecanic n-a ştiut să-şi stăpânească animalul pe care-l călărea?

Romy îşi simţi gâtul uscat. De ruşine, îi ardeau obrajii. îşi afundă capul în pernă, pentru a-şi ascunde lacrimile.

- Ce se întâmplă, Romy ? făcu Todd, brusc serios. Ceva nu este în regulă?

- Nu... nu, murmură ea cu efort, totul este bine..

- Căderea dumitale a fost impresionantă. Din fericire, nu ai decât nişte contuzii lipsite de gravitate.

Ea se simţea atât de slabă, atât de vulnerabilă în faţa lui. Ar fi vrut să moară...

Todd îşi puse mâna rece pe fruntea care ardea.

- Nu-ţi face griji: Peter Dunbar este cel mai bun medic din regiune. încearcă să dormi, mâine totul va fi mai bine.

Ieşi şi închise încet uşa după el.

în acel moment, din ochii tinerei femei ţâşni un torent de lacrimi; oare nu putea înţelege că durerea sa era morală, că ar fi vrut să pară la fel de frumoasă, la fel de strălucitoare la Lila Harwood?

Când se trezi din nou, un soare matinal invada

camera. Un sanitar, îmbrăcat cu o bluză albastră, veni să lase storurile şi aşeză în faţa ei o tavă cu micul dejun. Romy se simţea încă lipsită de puteri, dar reuşi să se ridice pentru a-şi bea cafeaua.

Pe la mijlocul dimineţii, doctorul Dunbar veni în vizită. Era puţin mai în vârstă decât Todd, dar grijile şi responsabilităţile îi adânciseră trăsăturile. îi luă pacientei pulsul, îi examină fundul de ochi şi zâmbi cu un aer mulţumit.

- S-ar spune că vă simţiţi mult mai bine. Totuşi, prefer să vă ţin aici în acest weekend, în eventualitatea unor complicaţii.

Romy făcu o grimasă de ciudă.

- Dar mă simt perfect!

- Ştiu, făcu el, dând din cap cu indulgenţă, dar loviturile la cap au uneori consecinţe absolut imprevizibile. Aţi fost inconştientă relativ mult timp. Prefer să vă ţin sub observaţie..

Romy oftă profund.

- Da, dar nu vă împiedic să vă ridicaţi, adăugă el în timp ce scria o reţetă. Voi trimite pe cineva la dumneavoastră acasă să vă aducă nişte haine. O rochie, de exemplu?

- Nu, mulţumesc. Nu port decât blugi şi pulovere.

Il văzu pe medic încruntându-se uşor:

- Este curios, sunteţi singura femeie de la mină şi nu căutaţi să profitaţi de situaţie!

- Sunt mecanic, ripostă ea cu energie.

- Sunt la curent. Todd mi-a vorbit despre asta. După el, această muncă este prea dură pentru dumneavoastră.

- Este ceea ce nu încetează să-mi repete, făcu

Romy cu o mină îmbufnată.

Ochii lui Peter Dunbar străluciră de maliţie.

- Dacă înţeleg bine, nu prea vă înţelegeţi amândoi, spuse el, punând reţeta pe noptieră. Sunt sigur că într-o zi veţi descoperi părţile bune ale prietenului meu Todd. Critică poate cu asprime, dar ştie să-şi recunoască greşelile.

- Sunteţi singurul medic din spital? îl întrebă ea pentru a schimba subiectul de conversaţie.

- Am câţiva asistenţi, trei infirmiere şi zece sanitari; ştiţi, dispunem doar de şaizeci de paturi.

- Mi se pare că accidentele de muncă sunt relativ rare.

- Este exact; tratăm mai ales febrele puternice datorate căldurii; sunt mulţi africani care cred în vrăjitorie şi care se gândesc că sunt fermecaţi. De altfel, deseori sunt cu adevărat bolnavi. Incerc de asemenea să fac o muncă de prevenire, mai ales a epidemiilor.

- Asta probabil nu vă lasă prea mult timp pentru a vă bucura de viaţă...

- Oh, mi-e indiferent...

Romy sesiză în vocea tânărului medic o infinită tristeţe. Se lăsă o scurtă tăcere stânjenitoare, apoi Peter Dunbar reluă zâmbind:

-Am totuşi o pasiune pe lângă profesie: altoirea copacilor. Un copac va da fructe extraordinare dacă te ocupi corect de el. Acum, încerc să fac să crească în grădina mea fructe exotice de dimesiuni deosebite: ananaşi, banane, fructe de manghier şi altele... în parte, datorită sfaturilor judicioase ale prietenului meu, Todd. într-o zi, veţi veni la mine să

le admiraţi.

- Promit.

Peter Dunbar îşi privi ceasul.

- Bun, trebuie să vă las; este ora la care fac vizita. Puteţi ieşi, dar atenţie: nu rămâneţi mult la soare!

După plecarea sa, Romy făcu înconjurul camerei, foarte încet, pentru a-şi găsi echilibrul. I se aduse un pulover şi nişte pantaloni; îşi permise să se plimbe puţin pe afară, în soare. Frunzele de smochin înmiresmau aerul. Se instală într-un fotoliu şi răsfoi o revistă.

Se simţea teribil de obosită, lipsită de puteri. Era trasă la faţă şi sub ochi i se săpaseră cearcăne vinete. Din fericire, căldura soarelui îi dădu puţină viaţă..

Pe la ora patru, sanitarul veni s-o anunţe că avea o vizită. Imediat, Todd şi Lila apărură în cadrul uşii. Tânăra femeie purta un taior de culoarea piersicii şi pantofi din piele de căprioară asortaţi. Avea în braţe un vraf de reviste de modă, pe care le puse pe noptieră.

- Todd a insistat să-ţi aducă flori, dar eu m-am gândit că ai prefera ceva de citit!

Inspectă încăperea cu un aer dezgustat.

- Detetst camerele de spital, făcu ea cu buzele strânse. Ţi se face aproape ruşine că eşti sănătos!

- în tot cazul, sper că florile mele vor aprecia locul, făcu Todd întinzându-i lui Romy un buchet de trandafiri roşii. Spune-mi, unde pot găsi o vază?

- Era un borcan mare în baie. Cred că te va scoate din încurcătură.

Todd aranjă cu grijă florile pe care le puse pe

marginea ferestrei.

- Iată ce va conferi un aspect mai plăcut încăperii!

- Am sosit de dimineaţă de la Johannesburg şi am aflat că ai avut nişte mici necazuri cu Lucifer, făcu Lila, cu o urmă de dispreţ în voce. Acest cal este ca o maşină de curse, trebuie să ştii să-l stăpâneşti.

- Probabil am încercat să-l călăresc de parcă era cal, ripostă Romy, jignită.

- Lucifer nu este ponei, spuse Todd. Este o minune că nu te-a trântit mai devreme. Apropo, după ce te-am adus la spital, am căutat să-ţi contactez familia. Ori, am descoperit că ai omis să menţionezi la secretariarul personalului numele persoanelor ce trebuie anunţate în caz de accident.

- Dumnezeule, este adevărat! încă n-am avut timp să completez chestionarele administrative!

- Ciudată uitare, nu găseşti?

- Las-o în pace, Todd, făcu Lila râzând uşor. Fiecare are dreptul la secretele lui...

Spre marea uşurare a lui Romy, intră sanitarul, încărcat cu o tavă plină cu sandvişuri şi prăjiturele. în timp ce Lila se agita să-i aranjeze pernele, Romy se întreba de ce era tânăra femeie atât de diferită astăzi. Părea mai puţin agresivă, dar şi nervoasă şi agitată. Poate asta se datora fobiei de spitale?

- Iertare, nu vă deranjez?

Prin uşa întredeschisă, apăru silueta înaltă a lui Peter Dunbar. Todd îl interpelă cu bucurie.

- Haide, vino să bei cu nou o ceaşcă de ceai; pacienţii te vor aştepta câteva minute!

Tânărul medic îşi aranjă stetoscopul în trusă.

- Pot rămâne cu voi câteva clipe. O infirmieră de ocupă de tânărul operat de amigdale; cât despre Zoe Gronghishe, rămâne abătut în pat.

- Am auzit vorbindu-se de Zoe, făcu Todd, întinzând prietenului său o ceaşcă de ceai. Crede că i s-au farmece, nu-i aşa?

- Nu pot face mare lucru pentru el, oftă Peter. Crede că va muri, într-adevăr...

Privirile i se aţintiră asupra Lilei Harwood.

- Bună ziua, Lila. Ce mai faci?

- Tot nu înţeleg ce ai venit să cauţi în acest sat pierdut, răspunse ea pe un ton arţăgos, fără măcar să-i răspunsă la salut.

- Pur şi simplu, liniştea, oftă Peter cu lehamite. Nu-mi plac zgârie-norii, nici zgomotul maşinilor.

- Adevărat? Dar ai fi de o sută de ori mai bine plătit la spitalul din Johannesburg.

- Bolnavii sunt pretutindeni aceeaşi, făcu el cu un zâmbet trist.

După toate aparenţele, Lila şi Peter păreau că se cunosc bine.

- Zoe se va lăsa într-adevăr să moară? întrebă Romy, tulburată.

- Da, dacă nu vom descoperi motivele bolii sale. Am cunoscut cazuri asemănătoare în Kenya, explică Todd. Un bărbat tânăr fusese adus la spital într-o stare disperată. Delira şi refuza să mănânce. S-a descoperit că se căsătorise cu o tânără fată promisă altuia. Şeful satului a fost somat să dea numele vinovatului de vrăjitorie; imediat după aceea, tânărul a început să mănânce şi şi-a recăpătat rapid forţele.

- Tehnicile noastre ştiinţifice n-au nici o putere împotriva magiei şi a vrăjitoriei, consimţi Peter clătinând din cap.

Discutară pe acest subiect mult timp. Romy observă cât era Lila de agresivă când i se adresa lui Peter. Mâinile îi tremurau uşor în timp ce trecea tava cu sandvişuri de la unul la altul.

- Prieteni, declară deodată Todd privindu-şi ceasul, nu trebuie s-o obosim pe tânăra noastră prietenă...

- Este ridicol! Mă simt foarte bine! ripostă slab Romy.

- Mie mi se pare că eşti foarte palidă, spuse el cu o voce fals severă. Ţi-o încredinţez, Peter. Dă-ţi seama, ai în faţa ta singura femeie mecanic din toată Africa...

- Nu-ţi face griji. Sub aparenţa sa fragilă, această micuţă are o sănătate de fier.

Se întoarse spre Lila, care se pregătea de plecare.

- Speri să rămâi mult timp la Vukasi?

- Tot weekendul! De ce îmi pui această întrebare? Dacă ţii să ştii, am venit cu avionul.

- Eşti de două ori mai inconştientă de pericol, când pilotezi un avion.

- Nu te nelinişti, nu va fi nevoie să vii să mă aduni făcută bucăţi.

Oare Lila remarcase expresia de durere care se întipărise pe chipul tânărului medic?

Todd aşteapta nerăbdător în uşă.

- Grăbeşte-te, Lila. Mergem să cinăm la Tombaza şi drumul este lung. Bună seara, Peter.

Ieşi, adresându-i lui Romy un uşor semn din cap.

- Bună seara, la amândoi, făcu Lila cu o voce stridentă, înainte de-a închide uşa.

Peter Dunbar îi privi îndepărtându-se, cu ochii pierduţi în gol.

- O cunoşti de mult pe Lila? întrebă Romy, însemnată de o subită curiozitate.

- De mai mulţi ani, răspunse el, cu o voce care venea de departe.

- O... iubeşti, nu-i aşa?

Tânărul medic avu un zâmbet lipsit de bucurie.

- Cum ai ghicit?

- Sunt lucruri pe care o femeie le simte imediat.

Peter nu părea dispus la confidenţe; îi luă pulsul şi o examină cu atenţie.

- Trebuie să te culci devreme în seara asta şi să ai o noapte liniştită. Mâine dimineaţă îţi voi semna ieşirea din spital.

Rămasă singură, Romy se pierdu în contemplarea cerului. Soarele ce apunea, răspândea o lumină aurie în spatele crestelor munţilor, negre ca cerneala. Cerul era brăzdat de nori violeţi şi trecea de la albastrul de turcoaz al apusului, la albastrul electric al nopţii.

Gânduri confuze i se agitau în minte. Peter Dunbar era îndrăgostit de Lila şi aceasta îl iubea pe Todd Dillman. Chiar în această clipă, aceştia cinau între patru ochi...

în seara aceea, în singurătatea camerei de spital, Romy se simţi părăsită de toată lumea.

Capitolul 1

Soarele era deja sus pe cer, când Romy părăsi spitalul, a doua zi dimineaţă. Traversând curtea, recunoscu o siluetă familiară care împingea un cărucior.

- Darrell! Dar... ce faci aici?

- Bună ziua, Romy. Ai puţin timp? Sunt puţin liber şi-ţi pot oferi ceva de băut.

Tânăra femeie nu era grăbită. N-o aştepta decât liniştea bungaloului său... Traversară un labirint de culoare ce duceau la o sală obişnuită, transformată în loc pentru privit la televizor şi salon de ceai, pentru pacienţii în convalescenţă. Darrell se duse să aducă două pahare cu suc de portocale de la automatul de băuturi.

- Dacă înţeleg bine, lucrezi aici? întrebă Romy, uluită.

- După cum vezi...

- Dar ţi-ai păstrat şi slujba la mină?

- Nu, sunt aici cu normă întreagă. Fac un stagiu pentru a deveni ajutor de infirmier.

Era incredibil să-l vadă cât de mult se schimbase: ochii îi străluceau de-o lumină nouă, părea mi puţin adus de spate, mai sigur de el...

- După cum constaţi, nu mai sunt acelaşi! mărturisi el râzând. Eram gata să-mi dau demisia de la mină şi să părăsesc ţara, când într-o seară, Todd Dillman m-a invitat să beau un pahar la el. Cred că era la câteva zile după întoarcerea lui Coulter Kramer. Am stat de vorbă mai mult de-o oră. I-am explicat că nu-mi plăcea nimic şi că voiam să plec...

Am trecut în revistă mai multe tipuri de meserii posibile...

Brusc, Darrell păru încurcat şi ezită să-şi continue fraza.

- Ai să râzi de mine, dar după o oră, se părea că singurul lucru care mă interesa, era să-i ajut pe alţii.

- De ce mi-aş bate joc de tine? Sunt mii de oameni în situaţia ta, medici, infirmieri, asistente sociale...

- Este exact ceea ce mi-a spus şi Todd. Tot el mi-a vorbit despre spital.

- Ştiai că sunt aici. De ce n-ai venit să mă vezi?

- N-am îndrăznit. Erai „cazul" doctorului Dunbar.

- Data viitoare, dacă va fi cumva vreo dată viitoare, insistă să fii trimis lângă mine! făcu Romy râzând. Mai discutară câteva minute, apoi Darrell se întoarse la munca sa şi Romy se duse acasă, fără să se grăbească. Ce bărbat ciudat Todd Dillman. Il ajutase pe Darrell, care nu părea să-i fie prea drag. Işi aminti că în ziua petrecerii îi vorbise despre el. Izbucnise o discuţie furtunoasă pe tema lui şi Romy luase energic apărarea tânărului. Todd arăta întotdeauna bunăvoinţă faţă de alţii, dar păstra observaţii sarcastice pentru ea...

Romy încetini şi mai mult pasul dând colţul străzii sale. Bungaloul îi păru sinistru, la fel de trist şi de lugubru ca propria sa viaţă. Işi petrecu restul zilei întinsă în pat, gândindu-se la viitor...

Luni dimineaţă îşi reluă lucrul în vacarmul maşinilor, urletul motoarelor, strigătul bărbaţilor, căldură şi praf... Romy plecase la muncă având inima grea. Oboseala din weekend nu-i trecuse. în camera

de spital sau chiar acasă, ocupată cu mici treburi, se simţise odihnită, dar aici, pe şantier, fu cuprinsă de greaţă; picioarele-i tremurau şi picături de transpiraţie îi apărură pe frunte. Era străbătută din cap până în picioare de frisoane reci.

Era fără îndoială reacţia accidentului; încă o zi sau două şi-şi va reveni complet. La sfârşitul dimineţii, văzu un Land Rover albastru, care sărea pe terenul accidentat. O oarecare agitaţie îi cuprinse pe muncitorii care tocmai îl recunoscuseră, în interior, pe patron. Nu era deloc în obişnuinţa lui să-şi facă astfel de apariţii în locurile de muncă. El se opri câteva clipe să discute cu şeful de echipă. Romy fu tentată să-l evite, dar se apropia deja de ea. Tânăra fată înţelese că venise în mod special pentru a-i vorbi. Se aşeză în spatele ei şi o privi lucrând. Mâinile lui Romy începură să tremure uşor, aranjând piesa pe care se pregătea s-o frezeze.

- Am venit să verific dacă munca dumitale justifică salariul pe care ţi-l dau, bombăni el.

Hotărât lucru, Coulton Kramer mergea drept la ţintă!

- Cred că merit banii, nu-i rămase ea datoare cu răspunsul.

Pe sub sprâncenele zbârlite, ochii albaştri ai bătrânului
bărbat o observau cu intensitate.

- Am auzit spunându-se că ai căzut?

- Am căzut de pe cal vinerea trecută, dar acum mă simt bine.

- Glumeşti? Eşti albă ca varul.

- Recunosc, nu sunt în cea mai bună formă, admise Romy, dar vă pot garanta că munca mea nu va suferi din cauza asta.

Evident, nu-i păsase de explicaţia ei.

- La ce oră mănânci de prânz?

- în general, mă opresc pe la ora treisprezece şi ronţăi un sandviş.

Coulton Kramer ridică ochii spre cer.

- Draga mea copilă, spuse el văzând-o că-şi reia munca, îţi amintesc că eu sunt patronul aici. îţi ordon să laşi sculele alea. Te duc să prânzeşti.

Romy nu se simţea astăzi în stare să se lupte cu irascibilul său patron. îl urmă până la maşină, fără să protesteze.

- Ai putea să iei volanul? Detest să conduc, adăugă el, aşezându-se cu autoritate pe scaunul pasagerului.

Un sfert de oră mai târziu, Romy parca Land Roverul în faţa peronului casei. Un servitor în livrea albă se grăbi înaintea lor, cu un aer speriat.

- L-am căutat pe domnul peste tot! Mâncarea este gata să se răcească şi...

- Bine, bine, sosesc, Aaron. Astăzi am o invitată. Vrei să pui un al doilea tacâm? Domnişoară, dacă vrei să te speli pe mâini, baia este în partea din spate a culoarului.

Când se întoarse în sufragerie, felurile de mâncare scoteau aburi pe masă. Coulton Kramer îi turnă un pahar mare cu vin de regiune, foarte parfumat. Romy nu mai mâncase într-o manieră atât de civilizată de mai multe săptămâni şi onoră masa

suculentă, amestec al bucătăriei africane şi a mâncărurilor europene, pregătită de Aaron.

- Aaron este pentru mine mai mult decât un servitor, spuse Coult, aprinzându-şi un trabuc, este aproape un prieten. Se află în serviciul meu de când am început să caut diamante în ţara aceasta.

în timp ce-şi băură cafeaua pe terasă, discutară sărind de la una la alta.

- De unde vii? o întrebă el în cele din urmă pe un ton intrigat. Degetul meu mic mi-a spus că n-ai completat chestionarul administrativ.

- Şi dumneavoastră, domnule Kramer? Auzindu-vă accentul, nu sunteţi nici britanic, nici sud-african.

- Este exact. Părinţii mei erau canadieni. Am obţinut o diplomă în geologie la Universitatea din Toronto şi, în anul următor, am plecat să lucrez în Rhodesia. Meseria de geolog mi-a permis să fac înconjurul Africi. Am lucrat mai mulţi ani într-o mină de aur, dar pietrele preţioase m-au fascinat dintotdeauna. Aveam o mică idee de locul în care le-aş fi găsit în mod sigur. Rezultatul îl cunoşti...

Privirea de gheaţă a bătrânului se încălzi. Murmură ca pentru el însuşi:

- Ai văzut deja o grămadă de diamante proaspăt spălate, ieşind din maşina de sortat? Au o culoare albă sau albastru deschis, translucid sau argintat...

- In schimb, în momentul extracţiei, s-ar spune că sunt bucăţi de sticlă mată, îl întrerupse tânăra femeie.

- Este exact, dar îndată ce sunt şlefuite, ce minuni! Transformarea pietrei preţioase din stare brută în diamant şlefuit este o metamorfoză unică în

lume; combină frumuseţea naturii şi îndemânarea omului.

- Sunteţi foarte poetic, remarcă ea zâmbind. Dar spuneţi-mi, de ce nu purtaţi diamante, la butonii de la cămaşă sau la acul de la cravată, de exemplu?

- Nu mă interesează. Prefer plăcerea de-a le descoperi.

In acea clipă intră Aaron, încărcat cu o tavă cu lichioruri.

- Am impresia că obrajii dumitale au căpătat culoare! Aş paria cu uşurinţă că de la sosire te hrăneşti doar cu sandvişuri şi cu mese reci. Ţine, gustă puţin din acest lichior de banane, apoi îţi voi arăta ceva... adăugă el cu un aer misterios.

Câteva minute mai târziu, traversau un coridor lung acoperit cu catifea roşie, care îi duse până la o încăpere imensă cu pereţii goi, ce avea ca unic mobilier mese mari, acoperite cu o grămadă de cărţi..

- Aruncă o privire, spuse Coult cu asprimea sa obişnuită. Dacă eşti puţin cunoscătoare...

Romy nu aşteptă sfârşitul frazei pentru a răsfoi câteva volume legate în piele de calitate.

- Asemenea comori n-ar trebui să zacă pe o masă, îi făcu ea observaţia. Până la urmă se vor distruge.

Coulton Kramer oftă:

- Nu mai ştiu ce să fac. Biblioteca din salon este deja plină de plesneşte.

- Aţi avea nevoie de cineva care să vă ajute să le clasaţi, pe teme sau în ordine alfabetică, îi sugeră ea. Ar trebui de asemenea făcut un fişier pe autori şi pe titluri...

Bătrânul o privea cu atenţie.

- Este o idee foarte bună. Pentru că eşti prima care te-ai gândit la asta, îţi propun să te ocupi.

- Dar... eu n-am pregătire de bibliotecară! Şi apoi, am munca mea!

- Ascultă, domnişoară, te-ai privit într-o oglindă? O adiere de vânt te poate trânti la pământ. Pentru zilele următoare, este interzisă munca grea, iată hotărârea mea. Pe scurt, îţi pretind să rămâi să lucrezi la mine.

Romy nu ştia ce să creadă. O adusese oare la el în mod intenţionat, pentru a-i propune această slujbă? Ezită. La urma urmei, George Bonnell îi era dator o săptămână de odihnă. Perspectiva de-a nu mai auzi vacarmul asurzitor al maşinilor timp de câteva zile, nu era atât de neplăcută... Şi apoi, îi plăcea această casă, care i-o amintea pe cea a părinţilor săi.

- Voi... avea nevoie de fişe, de mape, făcu ea timidă.

- Iţi voi procura toate materialele necesare.

Coulton Kramer era mult prea orgolios pentru a-şi manifesta satisfacţia, dar ochii îi străluceau de bucurie. Dispăru câteva clipe şi se întoarse cu braţele încărcate cu un top de hârtie. Romy îşi dădu seama că era foarte dornic s-o ajute.

- Vreţi, vă rog, să-mi daţi cărţile una câte una? îi propuse ea. Voi nota pe o hârtie numele autorului în stânga şi titlul în dreapta. Va trebui să fim minuţioşi. Mai întâi vom face inventarul.

In timpul orei care urmă, prin mâinile tinerei femei trecură zeci de volume; originale de Shakespeare şi Shelley, de Flaubert şi de Alexandre

Dumas şi de numeroşi autori contemporani.

Romy începea un nou top de hârtie, când Coulton Kramer, a cărei muncă însemna să pună cărţile la loc pe masă, exclamă pe un ton dezolat:

- Oh nu! Nu merge! Sunt amestecate din nou. Nu mai ştiu unde sunt.

- Atâta timp cât nu le veţi aşeza pe etajere, nu vom scăpa de asta, declară Romy. Şi apoi, veţi avea nevoie de o mobilă pentru a aranja fişele.

Coult părea oarecum descumpănit.

- Dar unde voi găsi toate astea?

- Există un tâmplar la Wykveld care se va ocupa de fabricarea etajerelor. Cât despre rest, le vom cumpăra dintr-un magazin cu rechizite de birou.

- Inţelege, eu nu merg niciodată în oraş. De câţiva ani, ies foarte puţin din casă.

- Datorită faptului că trăiţi retras, aţi pierdut orice legătură cu lumea reală, domnule Kramer. Nu uitaţi că în jurul dumneavoastră se mişcă fiinţe umane.

Urmă o lungă tăcere. Romy nu-şi regreta cuvintele, dar se temea puţin de reacţia bătrânului, care se înfuria repede.

- Poate am putea încerca să eliberăm una dintre aceste mese, pentru a stivui pe ea cărţile deja inventariate, propuse ea cu blândeţe.

Kramer nu făcu comentarii şi se execută docil. Din când în când, Aaron le aducea răcoritoare şi, spre sfârşitul zilei, făcuseră o bună parte din munca lor.

- Aaron te va duce acasă cu maşina, spuse Coult, conducând-o până la uşa de intrare. Ai putea veni mâine dimineaţă fix la ora nouă? Il voi informa pe

şeful personalului de lipsa dumitale.

A doua zi, pentru a se duce la el, îşi luă camionul. Il găsi în sufragerie, aşezat în faţa unui mic dejun copios.

- Intră, intră, făcu el bucuros. Ai mâncat? Ii voi cere lui Aaron să-ţi pregătească ceaiul. Este băutura dumitale favorită, nu-i aşa?

Romy nici măcar nu se gândise să mănânce înainte de-a pleca şi devoră cu poftă enormele tartine de pâine prăjită muiate într-un ceai delicios şi parfumat.

Trecură apoi în bibliotecă şi lucrară cu nădejde. După o jumătate de oră, Coult înălţă capul şi o întrebă cu un aer neliniştit:

- Crezi că vom putea găsi tot ce ne trebuie la magazinul despre care mi-ai vorbit ieri?

- Cu siguranţă, făcu Romy, fără să ridice ochii de pe fişa sa.

- Atunci, de ce să nu mergem acolo imediat? Te vei pricepe mai bine decât mine să-i arăţi vânzătorului de ce avem nevoie.

Ea crezu că-l vede roşind şi zâmbi în sinea sa. Până la urmă, Coulton Kramer, sub aerele lui reci şi distante, era un bărbat timid, care se refugia în singurătatea sa pentru a evita să-i înfrunte pe ceilalţi.

- Ce idee bună! Aveţi un metru? Trebuie să luăm exact măsurile. Apoi vă veţi hotărî dacă vreţi să puneţi etajere pe toată înălţimea peretelui.

Mai târziu, când treceau de bariera de securitate, Romy remarcă aerul mirat al paznicilor de serviciu când înţeleseră că patronul ieşea în oraş. Acesta

luase o expresie ursuză şi închisă, care nu-l părăsi tot timpul drumului. Deodată, tresări şi arătă cu degetul în direcţia casei familiei Harwood.

- Domeniul Rosedale. Am vizitat parcul acum doi ani. Todd a făcut o treabă bună plantând toţi acei arbori.

- Trebuie să fie minunat să trăieşti sub un asemenea acoperiş, pierdut în pădure, ascultând zgomotul apei... Sunt sigură că v-ar plăcea această casă. El îi aruncă o privire piezişă.

- Ce te face să crezi un asemenea lucru?

- V-ar schimba. împrejurimile casei dumneavoastră sunt mai degrabă oribile, nu găsiţi?

El nu-i răspunse şi se cufundă în contemplarea peisajului.

Ajunşi la Wykveld, hoinăriră puţin pe străzi, apoi intrară într-un magazin de mobilă. Acesta era bine aprovizionat, dar cu toate acestea nu găsiră decât două etajere de dimensiunile potrivite. Din fericire, tânăra femeie avea o mică idee în legătură cu această problemă.

- Domnule Kramer...

- Nu-mi mai spune astfel, îi şopti el la ureche, mângâind cu vârful degetelor o superbă măsuţă din tec, cu picioarele sculptate. în afara minei, îmi poţi spune Coult.

- De acord... Coult. Cred că nu va trebui să comandăm etajere. Ni le vor tăia la lungimea potrivită şi ni le vor livra la domiciliu.

- Ei bine, atunci ce aşteptăm? spuse el, făcând semn vânzătorului.

în câteva minute, afacerea fu aranjată. Apoi cumpărară un birou mare cu două sertare pentru aranjarea fişelor şi două scaune turnante.

Afară, căldura era copleşitoare. Romy, slăbită încă după recentul accident, simţi că i se va face rău.

- Refuz să mă întorc acasă fără să beau ceva răcoritor, hotărî Coult, ştergându-şi fruntea. Ştii vreun loc unde am putea face o mică oprire?

- Există, nu departe de aici, o cafenea cu o terasă umbrită.

Se instalară la umbra unui copac şi comandară două
îngheţate şi apă rece. Părăsind masa, Coult lăsă un bacşiş considerabil chelnerului, care fusese amabil şi discret. Se întoarseră pe la ora două după-amiază. Coult aţipi în balansoarul său, în timp ce Romy, aşezată lângă fereastră, răsfoia o revistă literară, legănată de zumzăitul insectelor din grădină. Apoi lucrară în bibliotecă până la ora şapte seara. Coult insistă să rămână la cină.

Când se aşezară la masă, în sufragerie era o penumbră violetă şi Coult aprinse o lampă mare din piele de bivol, care difuza o lumină castaniu-aurie.

Miercurea următoare li se livrară etajerele. Cu ajutorul servitorilor, reuşiră să pună totul la loc în câteva ore. Dar în acea zi, Coult nu se simţea dispus să lucreze. îşi privea fără încetare ceasul şi ofta.

- Să plecăm de aici, făcu el pe neaşteptate, închizând cartea pe care o ţinea în mână. Vreau să iau aer.

- Credeam că nu-ţi plăcea să ieşi din casă?

remarcă Romy cu umor.

El îndreptă spre ea un deget acuzator.

- Dumneata eşti cea care nu mai laşi blestematele astea de cărţi vechi!

Tânăra femeie puse stiloul la loc şi întrebă zâmbind:

- Aşadar, ce sugerezi?

Coult se scărpină pe piept.

- De când ai venit, ai văzut animale sălbatice?

- Doar o pereche de antilope pitice care au traversat drumul în faţa mea. Mi s-a spus că rezervaţia este departe de aici.

- Ştiu un loc - oh, n-am mai fost acolo de mai mulţi ani - sper că nu s-a schimbat nimic. In Land Rover este aer condiţionat şi un frigider portativ. Nu vom muri nici de cald, nici de sete.

O oră mai târziu, ajunseră într-o regiune de coline abrupte, tipice peisajului sud-african, pe care soarele le colora într-o nuanţă roşcată. Ele înconjurau o arenă circulară de ierburi înalte şi mărăcini încâlciţi, zumzăind de insecte. Merseră la pas cam o sută de metri printre aceste contraforturi abrupte, apoi Coult îi făcu semn să se oprească.

- Mai este o intrare, în nordul parcului, îi explică. Hoardele de animale se îndreaptă în direcţia asta pentru a găsi de băut, deoarece această zonă este presărată cu bălţoace şi gropi cu apă. După ce şi-au potolit setea, coboară mai la sud, spre Limpopo.

Uimită, Romy contempla amfiteatrul vast înconjurat de creste tăiate, care, asemenea unor

teribile fortăreţe, mărgineau cerul de un albastru alburiu.

- Este minunat! murmură ea, cu respiraţia tăiată.

- Acest loc se numeşte Aasvogel Arena, altfel spus „Cuibul Vulturului”, în africană. în fiecare an se deschide aici vânătoarea câteva zile şi toată lumea poate veni să tragă în animalele sălbatice.

- Dar este îngrozitor! se indignă Romy. Această depresiune este o adevărată capcană. Nici un animal nu poate scăpa.

- Felinele nu sunt nişte pisici drăguţe care torc, replică prompt Coult. Şi trecerea unui elefant seamănă cu cea a unui buldozer. Practicăm limitarea numărului de animale în acelaşi mod în care voi, în ţările europene, ucideţi veveriţele şi iepurii.

- Poate ai dreptate, consimţi Romy.

- Dacă îmi amintesc bine, trebuie să existe o potecă ce porneşte spre stânga de la acei baobabi...

Romy conducea cu prudenţă, cu simţurile în alertă. Aici simţea bătând pulsul Africii, în iarba ce se unduia în vânt şi tufişurile cu ciorchini de flori de un roşu ca sângele. Probabil că nervozitatea îi era evidentă, deoarece Coult o asigură cu un gest liniştitor.

- Nu te nelinişti. în interiorul Land Roverului n-avem de ce ne teme.

Cu toate acestea, tânăra femeie nu se simţea foarte liniştită. Nu se imagina în măsură să înfrunte privirea de chihlimbar a unui leopard, nici rezistenţa unui elefant.

Bineînţeles, nu zăriră nici urmă de leopard sau de

elefant în tot timpul după-amiezii. Dar Coult se gândise să se înarmeze cu un binoclu şi avură alte satisfacţii. Putură admira antilope cu coarnele în spirală, o pereche de girafe cu ochi migdalaţi, mărginiţi de gene lungi, care păşteau frunzele ascuţite ale arbuştilor spinoşi. în albia unui râu secat, contemplară o turmă de impala, cu partea din spate dungată cu striuri albe. Romy avu bucuria să vadă o familie de maimuţe având la gât o pată în formă de colier, căţărându-se cu nonşalanţă pe Land Rover, traversând drumul şi dispărând, foarte demne într-un grup de smochini sălbatici.

Râsetele stranii ale hienelor şi strigătele răguşite ale păsărilor de pradă îi însoţiră pe drumul de întoarcere. Ca de obicei, Aaron îi aştepta cu nerăbdare pe peron. Le servi cina pe verandă. Coult îi vorbi despre toate ţările Africii în care trăise, până noaptea târziu.

A doua zi, cei doi noi prieteni, îşi reluară munca migăloasă, când îşi făcu apariţia Todd. Romy, foarte absorbită de redactarea fişierului, nu-l auzise sosind. Tresări auzindu-l pe Coult exclamând:

- Ei bine, iată-l pe omul cu degete verzi!

- Bună ziua, Coult. Sper că nu te deranjez. Ce cantitate de pietre preţioase s-a extras ieri.

- N-am nici o idee, răspunse acesta din urmă. Va trebui să-l întrebi pe şeful de producţie.

Cu inima palpitând, Romy ridică ochii spre cel ce sosise. Işi suflecase mânecile cămăşii deasupra braţelor musculoase; la gât îi atârna un lănţişor din argint care strălucea pe pielea bronzată.

- Te-am căutat de mai multe ori la birou, îi spuse el, lăsându-şi privirea să rătăcească peste chipul fin al tinerei femei. Până la urmă, în această dimineaţă, am dat peste George Bonnell, care m-a informat că eşti în concediu medical.

- Nu este deloc adevărat, îl corectă ea. Am fost pur şi simplu desemnată pentru alte sarcini, pentru un anumit timp.

Todd examina cu interes cărţile aliniate cu grijă pe etajere.

- M-am hotărât până la urmă să alcătuiesc o bibliotecă, făcu Colt, evitând privirea tinerei femei. Am profitat de starea proastă de sănătate a prietenei noastre pentru a o folosi la munci secundare...

Todd îl asculta vorbind în timp ce-o observa cu atenţie pe Romy, ai cărei obraji prinseseră în câteva zile un frumos bronz auriu.

- Am impresia că acest post de bibliotecară are un rezultat mai bun decât mecanica...

- Spui asta pentru că ai prejudecăţi, îi replică ea cu tristeţe. Bineînţeles, îl voi ajuta pe Coult să-şi aranjeze cărţile în această săptămână, dar imediat, de luni ce urmează, îmi voi relua munca la mină.

Zâmbetul lui Todd se transformă în grimasă.

- Dar este de necrezut această pasiune pentru mecanică!

Romy păli.

- încerc să-mi fac meseria cât mai bine posibil.

- Cu riscul de-a te ucide muncind!

- Nu încerca s-o convingi, Todd, interveni Coult. Este un adevărat catâr. Şi totuşi, am încercat totul!

Oh, dar curând este ora douăsprezece. Vrei să rămâi să iei masa de prânz cu noi?

Todd refuză oferta politicos.

- încă un lucru înainte de a pleca: am auzit vorbindu-se că după-amiază aţi fi fost să vă plimbaţi la „Cuibul Vulturului”...

Ochii lui Coult aruncau fulgere.

- Cine ţi-a spus asta?

- Oh, ştii că bârfele circulă repede pe aici. Jumătate dintre locuitori ţi-au văzut Land Roverul trecând. Pentru ei, este un adevărat eveniment... Oricum, am fost surprins că aţi ales acest loc drept ţintă pentru plimbare, Coult, adăugă cu un aer necăjit. Ştii la fel de bine ca şi mine că în acea zonă sunt animale sălbatice. Intr-adevăr, nu este un loc pentru...

- Pentru un bătrân bolnav şi pentru o tânără fată fără apărare, aşa-i? îl întrerupse Coult cu violenţă.

- Haide, nu asta voiam să spun, făcu Todd zâmbind Nu eşti nici bătrân, nici bolnav...

Coult îl opri cu un gest enervat.

- Ascultă, nu sunt prost! Land Roverul meu este complet blindat. Chiar şi unui elefant furios i-ar fi greu să-l răstoarne. Pe scurt, n-am uitat.

- Să uităm totul, oftă Todd, dar data viitoare, te rog, anunţă-mă şi-ţi voi trimite un servitor indigen, care să te însoţească.

- Bine, bine, dacă asta este în măsură să te liniştească, acceptă Coult cu bună dispoziţie.

- Perfect. Acum, vă las, prieteni: trebuie să iau prânzul cu un pepinierist olandez, pentru a încerca

să-l fac să accepte o reducere de preţ...

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna, apoi Todd se întoarse spre tânăra femeie, cu ochii aţintiţi asupra părului său negru, care-i cădea pe umeri în cascadă mătăsoasă.

- Ce păcat, oftă el. Luni nu-ţi voi mai vedea părul...

Chiar în acea dimineaţă, ea îl periase cu o grijă deosebită
şi-l parfumase. Părul era singura sa mândrie... Indată ce Todd plecă, Romy se adânci din nou în cărţi, ascunzându-se de Coult, pentru ca să nu-i vadă lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

Luni dimineaţă va porni iar pe drumul spre mină. Până atunci va avea nevoie să-şi adune toate puterile pentru a înfrunta această încercare. Dar unde să le găsească din moment ce Todd Dillman căuta mereu să-i demaşte slăbiciunile? Voia să-i demonstreze că era femeie, în timp ce ea trebuia să se comporte ca un bărbat...

Capitolul 8

Vara sosi brusc şi o căldură insuportabilă, inumană, se năpusti asupra minei. Muncitorii, goi până la brâu, lucrau cu capul înfăşurat în cârpe de culori vii. Romy îşi cumpără o pălărie mare de paie şi nu purta decât o bluză din stambă, de culoare deschisă. Cu toate acestea, transpiraţia şiroia pe ea cât era ziua de lungă. Nu-şi revenea decât la ideea că la întoarcerea acasă va oferi trupului său înfierbântat răcoarea unui duş.

Seara se ducea deseori în vizită la Coult şi amândoi, aşezaţi pe verandă, contemplau în tăcere soarele stacojiu coborând în spatele siluetelor fantomatice ale salcâmilor. Uneori, era invitată la familia Crowther, unde viaţa plăcută de familie era un balsam pentru nervii săi obosiţi. Făcea interminabile partide de-a v-aţi ascunselea cu copiii, sau de cărţi cu Martin şi Sjlvia.

îl evita în mod sistematic pe Todd Dillman şi luase chiar obiceiul să-şi închidă biroul mai devreme, pentru a fi sigură că nu-l întâlneşte. Cu toate că uneori era extenuată, lucra până la limita puterilor, pentru ca să se întoarcă acasă şi să cadă imediat într-un somn greu. Altfel, insomnia punea stăpânire pe ea şi rămânea toată noaptea în pat, cu ochii rătăciţi, încercând să-şi şteargă din memorie zâmbetul ironic al lui Todd.

George Bonnell nu apreciase absenţa ei de-o săptămână, dar după cum prevăzuse, fiind un temperament dezinteresat, lăsase lucrul să se adune.

Intr-o zi când fixau amândoi o roată nouă pe o

curea de transmisie, George o interpelă cu buna sa dispoziţie obişnuită:

- Ai auzit vorbindu-se de balul de sâmbătă? Toţi muncitorii din împrejurimi participă la el. Fac demonstraţii de dansuri rituale.

In aceeaşi seară, Sylvia Crowther, care făcea puţină ordine înainte de sosirea fiicei mai mari, îi dădu amănunte despre desfăşurarea balului.

- Aceşti bărbaţi aparţin unor etnii diferite şi fiecare trib face o demonstraţie a dansurilor cele mai reprezentative, asemenea Carnavalului din Rio, într-un fel. Domneşte un spirit de competiţie care-i încântă pe spectatori.

- Nu pari a aprecia în mod deosebit acest gen de petrecere, remarcă Romy zâmbind.

Sylvia ridică din umeri.

- Am asistat deja la o mulţime de baluri de când trăiesc aici. Dar nu mi-ar plăcea ca fiica mea mare, Patti, să vadă asemenea lucruri. Este încă prea tânără.

- Mie îmi dai voie să merg la spectacol? întrebă Romy cu umor.

- Evident! Trebuie să asişti la asta măcar o dată în viaţă!

Sâmbătă seara sosi: după multe ezitări, Romy se hotărî
până la urmă să iasă. Işi aruncă pe umeri un şal tricotat şi se aşeză câteva clipe pe treptele scării, de unde observă flăcările înalte ce urcau spre cer de la focul puternic. în ajun, bărbaţii delimitaseră pista de dans printr-o învălmăşeală de ramuri spinoase pe

care urmau să le aprindă. Duruitul obsedant al tobelor o făcu să se hotărască, aproape o obligă fără voia ei să ia drumul spre serbare.

Când ajunse în luminiş, un spectacol fascinant i se oferi vederii: focurile luminau cu intermitenţe chipurile negre şi lucioase, cu ochii daţi peste cap în frenezia dansului. Bărbaţii loveau tare şi repetat solul cu picioarele goale şi gleznele înfăşurate în blană de leopard. Printre chipurile vopsite, purtând pe cap pene multicolore de struţ, Romy recunoscu cu greutate muncitorii de pe şantier, pe care-i vedea totuşi în fiecare zi.

Rândurile de spectatori, compuse mai ales din africani, înconjurau pista, în spatele focurilor. Romy zări totuşi câteva cadre de la mină, cu soţiile, cărora le rezervaseră locuri de stat. Una dintre ele, căutând un scaun liber, o recunoscu pe tânăra femeie şi-i adresă un semn prietenos din cap.

Flăcările portocalii luminau trupurile contorsionate care se agitau convulsiv în ritmul obsedant al tam-tam-urilor. Romy făcu ochii mari, cucerită de magia spectacolului. După tribul Pondas, care execută un frenetic dans de război, veniră cei din Amakwayas ale căror piepturi erau vărgate cu benzi albe. Purtau în jurul şoldurilor bucăţi de pânză albastră, brăţări din lână împletită şi se rostogoleau în praf, scoţând strigăte nearticulate.

Fiecare trib intra pe pistă însoţit de urletele spectatorilor, care se auzeau uneori şi în timpul dansului. Bubuitul tobelor se amplifica şi răsuna în noapte. Romy, cu gâtul uscat, dispăru câteva clipe

pentru a se duce să-şi cumpere un suc de portocale. Când se întoarse la locul său, distinse silueta înaltă a lui Todd Dillman, în picioare, în faţa ei, în primul rând de spectatori. Oare o remarcase? Ii simţi brusc privirea luminoasă aţintindu-se asupra ei. Inclină capul pentru a-i răspunde la salut şi se aşeză pe bancă.

Dansul celor din Mondow încheia seara. Erau complet goi, cu excepţia unei mici bucăţi din pânză albă reţinută cu o sforicică în jurul şoldurilor. Executară o demonstraţie năucitoare; aceşti bărbaţi atletici se învârteau dezordonat, executau salturi uluitoare şi cădeau în picioare, cu zâmbetul pe buze, pentru a-şi relua imediat contorsionările acrobatice. Mulţimea îşi reţinuse respiraţia. Romy nu se putu împiedica să nu admire corpurile musculoase, perfect proporţionate, transfigurate de fericirea dansului. Un torent de senzaţii noi o tulbură, o emoţie în acelaşi timp plăcută şi dureroasă, deoarece punea în evidenţă în mod brutal golul afectiv şi fizic al vieţii sale.

Duruitul tobelor încetă subit şi ultimii dansatori se prăbuşiră epuizaţi pe sol. Serbarea se terminase. Romy se ridică şi se îndepărtă încet. Focurile se stingeau treptat, dar licărirea lor roşiatică se menţinea şi-i lumina drumul. Incercă să-şi stăpânească respiraţia sacadată; inima era gata să-i spargă pieptul. Brusc, tresări auzind trosnind nişte ramuri în urma ei. O formă întunecată se ivi din desişuri... Apăru Todd, cu chipul ciudat de grav. In ochii de culoare deschisă se reflecta lumina

pâlpâitoare a focurilor. Un fel de letargie puse stăpânire pe tânăra femeie când îl văzu apropiindu-se, ca prin ceaţă. Fără o vorbă, o cuprinse în braţe şi o sărută. Totul fu atât de blând şi violent în acelaşi timp, încât crezu că leşină. Simţurile trezite de dansurile sălbatice o trădară. O lavă de foc îi curgea prin vine, traversându-i membrele într-un val de plăcere dureroasă.
Corpul fierbinte al lui Todd strâns puternic lângă al său o făcu să geamă, în timp ce el continua să o sărute cu lăcomie...

Brusc, se văzu în braţele sale, la bunul său plac. în acea clipă îl împinse cu toată puterea. Cum ochii lui Todd îi adresau o întrebare mută, articulă încet, trecându-şi mâna tremurând' prin păr:

- N-aş fi crezut niciodată că este posibil să deteşti pe cineva, aşa cum te detest.

Imediat, privirea lui Todd se înăspri.

- Eşti foarte nervoasă, micuţă Romy. în tot cazul, sub înfăţişarea de băiat, ascunzi o feminitate explozivă...

Ea se stăpâni să nu urle.

- Te rog, lasă-mă în pace...

- Cum doreşti.

îi aruncă o privire de gheaţă, făcu stânga-mprejur şi se afundă în noapte.

Romy crezu că nu va reuşi niciodată să se întoarcă acasă, în aşa măsură picioarele refuzau s-o asculte. în cele din urmă zări umbra albă a bungaloului său. Trânti uşa cu o violenţă care făcu geamurile să tremure, apoi se rezemă de bara de

lemn a scării şi începu să plângă. Plânse îndelung, în hohote. Todd nu o sărutase din dragoste, ci pentru a-i dovedi că era femeie...

* * *

Coult remarcă într-o seară paloarea tinerei femei. Era aşezată în faţa lui, pe verandă, cu privirea pierdută în depărtare. Ochii pătrunzători ai bătrânului întârziară asupra feţei mici, cu cearcăne săpate de insomnie.

- Această muncă te epuizează, draga mea micuţă, spuse el pe un ton afectuos. Recunoaşte! Nimeni nu te va trata cu asprime!

- Pentru Dumnezeu! De ce toată lumea se simte obligată să se ocupe de sănătatea mea?

îşi părăsi brusc balansoarul şi începu să măsoare iritată veranda. Coult, surprins, o privi atent o clipă în tăcere, apoi reluă cu un aer ironic:

- Află, domnişoară, că în această casă, eu sunt singurul care are dreptul să-şi manifeste proasta dispoziţie!

Romy era gata să-i arunce o replică veninoasă, dar se abţinu în faţa zâmbetului afectuos al prietenului său.

- îmi pare rău, Coult, dar este o problemă personală pe care doresc s-o rezolv eu însămi.

- Şi nu vrei să primeşti sfaturi de la un bătrân plicticos ca mine, aşa este?

îşi privi ceasul.

- Este ora şase şi jumătate; prea devreme pentru cină. Ce-ai spune de o partidă de table?

Romy se ridică şi dispăru în salon, în căutarea

jocului. înainte de-a aşeza, îl sărută uşor pe frunte pe bătrân.

- Mulţumesc, Coult... pentru înţelegere. Probabil nu sunt prea plăcut de suportat acum...

- Haide, bombăni el pe un ton morocănos, este rândul dumitale să joci...

Dar privirea îi era plină de tandreţe... Orele petrecute în prezenţa sa îi aduseseră enormă binefacere lui Romy. Erau rarele momente în care se simţea împăcată cu ea însăşi.

într-o seară, ajungând în faţa casei lui, remarcă maşina lui Todd parcată la intrare. De pe verandă ajunse până la ea zgomot de voci, iar prin frunzişul des observă părul ca flacăra al Lilei Harwood. Aceasta, îmbrăcată într-un taior din stofă de lână gri, fuma o ţigară, rezemată de una dintre coloanele de marmură.

Romy nu se mira s-o găsească aici. De fapt, de două zile, toată lumea nu vorbea decât despre îndrăzneaţa sa acrobaţie aeriană de deasupra spitalului din Vukasi.

Lila o întâmpină pe tânăra femeie cu un zâmbet condescendent.

- Ei bine, iată-l pe mecanicul nostru începător, fără salopetă! Coult tocmai mi-a arătat transformările pe care le-ai făcut în biblioteca sa. Felicitări, draga mea! Ar trebui să continui pe acest drum, în loc să faci pe mecanicul. Maşinile sunt ca şi caii, îţi pot face rău când te aştepţi mai puţin...

Nu va începe şi ea! se gândi Romy, în timp ce se străduia să zâmbească politicos.

- Bună seara, Lila; aşadar, ai venit să-i vizitezi pe sărmanii locuitori de la ţară, care suntem?

- Am un complex minier dintre cele mai prospere. Nu înţeleg ce este rustic într-un zăcământ de pietre preţioase! protestă Coult. Vino şi ia loc, dragă Romy.

Todd, care până atunci rămăsese puţin retras, se ridică pentru a-i oferi scaunul.

- Ai avut o zi bună? o întrebă el, pe un ton zeflemitor.

- Excelentă, răspunse Romy, fulgerându-l cu privirea.

Nu-l va ierta niciodată că o sărutase.

Discret ca întotdeauna, Aaron le aduse băuturi răcoritoare, în timp ce Lila şi Coult îşi reluară conversaţia întreruptă de sosirea lui Romy.

- Pietrele dumitale preţioase sunt cu siguranţă foarte frumoase, spunea Lila, dar recunoaşte că nişte lingouri de aur frumos aliniate...

Coult îi respinse argumentul cu un gest al mâinii.

- Pf! Nimic altceva decât metal rece... Un diamant trăieşte, respiră şi ştii de ce? Pentru că el conţine în inimă focul pământului. Pune un diamant într-o rază de soare şi va eclipsa chiar cea mai frumoasă femeie din lume...

- Vorbeşti aşa, pentru că din asta tragi profit, îl şicană Lila, luând în râs elanul său liric. Nu poţi înţelege fascinaţia aurului pur...

- De când eşti în stare să faci comparaţie între astea două? Pariez că n-ai văzut niciodată un diamant ieşind dintr-o baie acidă!

- Ei poftim! Acum o clipă evocai strălucirea sa

divină şi acum ne vorbeşti de acid!

- Sincer, nu cred că este ceva poetic în modul de-a ajunge la aurul pur! Un furnal înalt nu este deosebit de estetic!

Acest dialog se desfăşura pe un ton de glumă, fără animozitate din nici o parte. Todd intervenea uneori, dar nu lua parte la polemică. Romy rămase puţin mai departe, fără să piardă totuşi nimic din conversaţie. O observa mai ales pe Lila, care astăzi i se părea curios de diferită. Adoptase o coafură vaporoasă cu bucle uşoare, care din păcate nu se potrivea deloc cu duritatea trăsăturilor. îşi subliniase cu creionul arcul blond al sprâncenelor, ceea ce nu făcea decât să-i accentueze licărirea cinică din privire. Gura, excesiv fardată, avea o expresie dispreţuitoare. Lila părea fără încetare în gardă. Vocea mai ales, avea inflexiuni metalice şi mai tăioase decât de obicei.

Stânjenită, Romy căuta un mod elegant de-a o şterge englezeşte. Poate Coult va considera ciudată vizita sa fulger, dar cu el se va explica mai târziu. într-adevăr, nu mai putea suporta prezenţa lui Todd, a cărui privire voalată nu înceta s-o spioneze. Din fericire, soluţia veni de la sine, câteva clipe mai târziu.

Antrenaţi într-o discuţie pasionantă, nu auziseră tusea discretă a doctorului Dunbar care, cu trusa în mână, tocmai apăruse în prag.

- Ia te uită, ia te uită, bunul nostru doctor! exclamă Coult. Sper numai că n-ai venit să mă chinui, dragul meu!

- Ascultă, Coult, făcu medicul pe un ton răbdător, sunt plătit să mă ocup de sănătatea dumitale. Aveam o vizită urgentă la un client, foarte aproape de aici şi am profitat de asta pentru a da o fugă până la dumneata. Nu uita că am convenit la un examen pe lună. N-am mult timp pentru asta.

Era evident că nu se aştepta s-o găsească pe Lila aici. Se străduia să pasă zâmbitor, dar obrajii îi fuseseră cuprinşi de o paloare mortală, iar maxilarele crispate îi trădau frământarea.

- Gata, Coult? Dacă am urca în camera dumitale, ne-am simţi mai comod acolo...

- Pentru nimic în lume! exclamă bătrânul, prinzându-se cu braţele de fotoliu. N-am nimic de ascuns. Mă poţi examina perfect aici.

- Cum vrei. Sunt obişnuit cu toanele pacienţilor mei, oftă Peter, în timp ce ridica mâneca lui Coult pentru a-i lua tensiunea.

De la sosirea sa, Lila nu înceta să-l observe cu un aer ironic.

- Imi iei şi mie tensiunea, doctore? se fandosi ea cu cochetărie. A crescut probabil în ultimul timp, de când pilotez avionul...

- Te rog, Lila. Evoluţiile ridicole de deasupra spitalului au fost de cel mai prost gust, îi replică el pe un ton sever.

- Dar, dragul meu, nu toată lumea îşi petrece viaţa în pat! Aminteşte-ţi că există totuşi oameni sănătoşi, spuse ea privindu-l cu o inocenţă prefăcută.

- Este adevărat, dar ai putea avea cel puţin decenţa de-a le respecta suferinţa, ripostă el fără să

se întoarcă, atent să asculte inima lui Coult.

- Oricum, te gândeşti tu la asta pentru amândoi...

Romy, jenată, făcea să se învârtă gheaţa din pahar. Alături
de ea, Todd rămăsese tăcut, cu mâinile înfundate în buzunare. Observa cu atenţie gesturile medicului.

- Nimic de semnalat, spuse Peter, scoţându-şi stetoscopul. Fără prea mult alcool şi fără grăsimi şi vei fi un frumos centenar!

Coult păru scandalizat.

- Fără alcool! Eu, care nu beau decât suc de portocale şi cafea, nu-i aşa, Romy? spuse el aruncându-i o privire complice. In sfârşit, un whisky cu sifon n-a făcut rău nimănui. Apropo, Peter, acum că ai terminat să mă chinuieşti, accepţi să bei un pahar cu noi?

- Mi-e teamă că nu pot să rămân, Coult. Mai am încă treburi care mă aşteaptă la spital şi...

Vorbea evitând privirea Lilei, care-l observa cu un evident dispreţ. Romy profită de această ocazie pentru a se ridica grăbită.

- Oh, Coult, tocmai mi-am amintit că am multă corespondenţă rămasă în urmă! Voi profita să-l conduc şi pe Peter, pentru că sunt cu camionul...

Todd nu se va lăsa înşelat de această scuză, dar nu-i păsa.

- Este într-adevăr foarte amabil din partea dumitale, spuse Peter. Se va înnopta curând şi nu vedeam cu ochi buni întoarcerea pe jos.

Işi luară rapid rămas-bun de la prietenii lor. Romy simţi privirea Lilei sfredelind-o între omoplaţi. Tânăra

femeie păru foarte contrariată de propunerea sa de a-l conduce pe Peter...

Medicul luă loc lângă ea pe bancheta din faţă.

- Eşti un adevărat atlet, doctore. Ai traversat toată mina pe jos pentru a veni aici!

- Stau toată ziua închis în spital. M-am gândit că puţin aer îmi va face bine.

Rostise aceste cuvinte pe un ton indiferent, dar trăsăturile trase şi expresia încordată îi dezminţiră vorbele. Rulară în tăcere până când apăru acoperişul roşu al spitalului.

- Trebuie să te las la intrare? întrebă Romy încetinind imperceptibil.

- Am minţit adineaori la Coult, mărturisi el roşind. In realitate, mi-am terminat ziua. Dar dacă eşti amabilă, lasă-mă acasă, este la câţiva paşi de aici.

Romy parcă în faţa casei. O splendidă glicină mov acoperea aproape în întregime faţada clădirii, răspândind un parfum extrem de plăcut. Peter Dunbar se întoarse timid spre însoţitoarea sa.

- Corespondenţa dumitale mai poate aştepta, Romy? Intră să bei un pahar. Te voi duce să-mi vizitezi grădina.

- Pentru a fi sinceră, corespondenţa nu era decât un pretext, recunosc! N-aveam nimic special de făcut...

Peter zâmbi. Părea atât de singur, atât de dezorientat. Ar fi vrut foarte mult să-l consoleze...

O făcu să viziteze mai întâi grădina de agrement, apoi o conduse în livada sa, unde pomi tineri, recenţi altoiţi, dădeau primele lor mlădiţe.

- Ti-i prezint pe noii mei pacienţi! exclamă el râzând. Sunt pregătit să creez o nouă varietate de fructe.

- Iată poate ocazia de-a face avere!

- Mă interesează numai plăcerea cercetării. Dacă miracolul se va produce într-o zi, îmi vei servi de cobai. Vei fi prima care vei gusta din ele.

- Accept pariul! încheie ea cu veselie.

în timp ce mergeau amândoi unul lângă celălalt, Romy se gândi că vieţile lor semănau în mod ciudat. O imensă tristeţe apăru în ochii tânărului medic, în timp ce privea soarele apunând la orizont.

- Vrei să vii să vezi apusul de pe verandă? Este unul din cele mai frumoase lucruri ce se pot vedea în Africa de Sud...

Urcară o scară mică din lemn care ajungea la o verandă pardosită cu dale lucioase, unde creşteau uriaşe plante tropicale. Peter veni cu o tavă încărcată cu sticle cu aperitive şi saleuri; pierduţi în gândurile lor, contemplară stratul gros de pâclă violetă ce se aşeza impunător peste savană.

- N-ai efecte secundare în urma căderii? întrebă Peter după o lungă tăcere.

- Nu, totul este în ordine, mulţumesc.

Dacă i-ar fi putu mărturisi că amorul său propriu avusese mai mult de suferit decât capul ei!

- Ce este nou la spital? îl întrebă pentru a schimba subiectul.

- Acum n-avem decât cazuri minore. Nimic foarte important, dacă n-ar fi obişnuita nebunie a verii. Bărbaţii beau prea mult, apoi se întreabă de ce s-au

îmbolnăvit!

- Ai legături cu locuitorii cartierului rezidenţial?

- Fug de ei ca de ciumă! Am oroare de mondenităţi. Oamenii de acolo mă plictisesc. Din nefericire, continuă el lăsându-şi paharul, mâine este o recepţie de care mi-e teamă că nu pot să scap: este vorba despre a doua aniversare a deschiderii minei; Frank Manson a invitat la el toată lumea.

- Este curios, Coult nu mi-a spus nimic despre asta, remarcă Romy.

- El? Detestă acest gen de reuniuni, de altfel nu participă niciodată la ele. In schimb, asociaţii săi sunt obligaţi să ia parte.

Romy se înfioră.

- Cred că va trebui să mă duc acasă, Peter. Mâine mă aşteaptă o zi grea.

Nu îndrăznea să-i spună că o noapte lungă de somn era, pentru ea, singurul mijloc de a combate disperarea pe care o simţea cuprinzând-o.

Se ridică şi Peter.

- Te conduc până la intrare.

Cerul de culoarea ametistului strălucea de stele. Peter o luă de mână pe tânăra femei pentru a o călăuzi de-a lungul aleii.

- Romy, mi-aş putea îngădui să-ţi cer să mă însoţeşti mâine la recepţie? Ne vom susţine reciproc.

In faţa privirii lui rugătoare, nu putu decât să accepte.

- De acord. La ce oră ne vom întâlni?

- La ora nouă, dacă îţi convine, făcu el lăsându-i mâna, parcă regretând. Noapte bună, Romy.

Cu inima grea, tânăra femeie se întoarse acasă. Gândurile i se întorceau fără încetare spre Todd, a cărui privire luminoasă o obseda zi şi noapte. Peter Dunbar se bizuia pe ea pentru a-şi învinge dragostea pentru Lila, iar ea se zbuciuma pentru Todd Dillman... Ce prost era alcătuită viaţa... Peter şi Romy ştiau amândoi că trăiau o poveste imposibilă...

Capitolul 9

A doua zi, în momentul în care se pregătea să iasă, Romy simţi brusc dorinţa de a fi bine îmbrăcată. La urma urmei, doctorul Dunbar merita mai mult decât o parteneră îmbrăcată în blugi decoloraţi şi cu un pulover uzat. începu să scotocească foarte agitată prin dulap şi în cele din urmă scoase de acolo o rochie tunică din jerseu de mătase ecru în stil 1925, cu şoldurile marcate de mici franjuri violete, care zburau la fiecare mişcare. O călcă în câteva minute şi căută o pereche de pantofi din piele crem, cu tocuri înalte, pe care o cumpărase de la Roma, cu o vară în urmă.

Apoi îşi puse la gât un colier lung din mărgele din sticlă mov, care se potriveau de minune cu rochia. îşi strânse părul într-un coc foarte jos pe ceafă şi vaporiză puţin din parfumul preferat, pe care mama sa i-l făcuse cadou de aniversare.

Astfel îmbrăcată, urcă în camion şi rulă cu toată viteza până la Peter Dunbar, de teamă să nu fie în întârziere. Tânărul medic o aştepta fumând o ţigară, aşezat pe aripa maşinii sale. O măsură din cap până în picioare, cu stupefacţie.

- Eşti absolut încântătoare, Romy; mult prea încântătoare pentru un bătrân slujitor al medicinii, ca mine!

- Nu eşti bătrân deloc! exclamă ea privind cu atenţie silueta elegantă în costum de seară. Pariez că toate femeile vor fi înnebunite după dumneata, adăugă, făcându-i cu ochiul.

Peter o luă pe drumul cu serpentine strânse până

la cartierul rezidenţial. Aerul care pătrundea prin geamul lăsat, era călduţ şi parfumat, încărcat de efluvii greu de definit, care urcau din pământul umed. Romy se înfioră; instinctul îi spunea că n-ar fi trebuit să vină aici, în compania lui Peter....

Casa familiei Markson era iluminată toată. Prin ferestre se auzeau frânturi de conversaţii, hohote de râs şi clinchete de pahare ciocnite. Deasupra uşii fusese pusă o baderolă mare, celebrând aniversarea întreprinderii Kramer. Fiecare literă fusese desenată în formă de diamant, ale cărui faţete fuseseră pictate cu grijă.

Fiecare mergea de colo-colo, cu un pahar de şampanie în mână, interpelându-i pe cei ce soseau cu mici strigăte de bucurie. Romy, liniştită de prezenţa lui Peter alături de ea, îşi făcu o intrare remarcată. Pentru cei care o întâlniseră întotdeauna în salopetă, surpriza era impresionantă. Părul negru, de obicei ascuns sub şapcă, strălucea în seara aceasta de un luciu albăstrui. La trecerea ei se şuşotea; femeile îi aruncau priviri invidioase. Tânăra femeie, a cărei fire era mai curând timidă, sfârşi prin a se simţi stânjenită.

Fusese invitată toată comunitatea şi curând casa imensă era gata să plesnească de plină. Peter şi Romy se opriră pentru a-şi saluta nişte cunoştinţe, acceptară din când în când câte un pahar, în timp ce căutau din ochi un loc liniştit pentru a se refugia. Descoperiră până la urmă o terasă la capătul unui şir de trepte al unei scări cioplite în piatră. Se instalaseră acolo o masă şi câteva scaune; două

umbre stăteau de vorbă în întuneric. Brusc, Romy rămase încremenită locului şi vru să facă stânga-mprejur, dar era prea târziu: Todd şi Lyla îi zăriseră.

Evident, şi ei căutaseră să fugă de mulţimea de la parter. Lila le veni în întâmpinare şi-l interpelă pe Peter cu o grabă puţin exagerată.

- Ei bine, iată-l pe bunul nostru samaritean! întotdeauna pregătit să facă injecţii?

Era îmbrăcată într-o rochie lungă, verd-deschis, cu un decolteu adânc, ce-i punea în valoare pieptul perfect.

- Bună seara, Peter, bună seara mică Romy, făcu Todd, jenat aparent de exuberanţa partenerei sale. îţi place searata aceasta? o întrebă pe tânăra fată.

- îi place, evident! Peter este întotdeauna căutat să-şi poată arăta talentele în societate, exclamă Lila, aruncându-i o privire lungă.

Ignora în mod făţiş prezenţa lui Romy. Peter strânse din dinţi. Pălise brusc.

- O campioană de curse nu trebuie niciodată să bea prea mult, Lila. Ştii asta perfect.

- Ce onoare! Am dreptul la un diagnostic de specialist! Crezi că am băut prea mult, nu-i aşa? Stingherită, Romy se întoarse şi privi încăperea luminată, unde zeci de persoane discutau cu însufleţire. Todd se apropie tăcut. Purta un costum din catifea verde şi o cămaşă albă pusă în valoare de nodul unui papion. I se aplecă peste umăr şi-i murmură la ureche:

- Mecanicul nostru este foarte frumos în această

seară... Oare pentru prietenul Peter?

- Mă îmbrăcam mereu aşa, înainte să vin aici, replică ea, iritată de subînţelesurile lui.

Nu-i uitase sărutul şi detesta de asemena s-o numească „mică Romy”. Când nu-şi oferea plăcerea de a-şi bate joc de meseria sa, părea să simtă nevoia s-o trateze ca pe o copilă.

- Şi aici de ce nu te îmbraci aşa? Ti-e teamă?

- De tine, poate? replică ea ridicând bărbia cu mândrie. Oare de ce cred mereu bărbaţii că ne terorizează?

- Cu siguranţă, pentru că femeilor le place să-şi imagineze că suntem lupii mari şi răi...

Romy se hotărî să nu vină cu argumente. Găsea această conversaţie stupidă şi puerilă.

Pe terasă, atmosfera se încărcase de electricitate. între Peter şi Lila era gata să izbucnească o furtună. Vocea acesteia din urmă ajungea până la ei, foarte ascuţită, aproape isterică.

- Ocupă-te să-ţi coşi bolnavii şi lasă-mă să trăiesc cum îmi doresc!

- De ce cauţi mereu pericolul? Vezi moartea cu ochii pe drum, în aer. Oare nu există alte moduri de a profita de plăcerile vieţii? făcu Peter cu o blândeţe în care se observa totuşi exasperare.

- Plăcere! Ce cunoşti tu despre plăcere, tu şi idealul tău de devotament!

Romy nu mai putea suporta. Voia neapărat să plece şi făcu un semn discret în direcţia lui Peter; dar Lila nu părea hotărâtă să abandoneze partida.

- Spune-mi, ce plăceri ai tu de la viaţă, mergând

cât e ziua de lungă printre bolnavi?

- Scopul unui medic este să salveze vieţi omeneşti, reluă Peter cu răbdare.

- Oh, cunosc jurământul lui Hipocrat pe dinafară! Mi l-ai citat destul!

In ochi îi strălucea o lumină anormală.

- Şi eu ţi-am făcut un jurământ într-o zi şi ştii foarte bine...

Vocea i se frânse. Păru că-şi pierde şirul gândurilor. Se
apropie de Peter clătinându-se, asemenea unei tigroice gata să zgârie. Considerând că era timpul să intervină, Todd o luă uşor de talie.

- Vino, spuse el, te voi conduce acasă.

Peter Dunbar era livid, cu ochii rătăciţi. Romy se simţea neputincioasă să-l ajute. De comun acord, coborâră scara şi se amestecară în mulţimea de invitaţi.

- Romy, draga mea! se auzi deodată vocea Sylviei Crowther, în spatele ei. Eşti adorabilă în seara asta. Această rochie îţi vine admirabil!

- Mulţumesc, Sylvia, răspunse tânăra femeie, silindu-se să zâmbească. Martin este cu tine? Sylvia se uită prin salon.

- Oh! nu trebuie să fie departe. In general se ascunde după vreun ziar, pentru a evita să fie recunoscut!

- Să-l saluţi din partea mea, spuse Romy, căutând cu privirea uşa de la intrare.

Dar Sylvia se întoarse deja spre Peter.

- Doctore Dunbar? Este mult timp de când nu v-

am întâlnit la vreuna din seratele noastre. Cum merge munca?

- Nu mă plâng, îi spuse el foarte politicos. Vă rog să mă iertaţi, doamnă Crowther, dar trebuie să plec. Mă cheamă datoria.

- Oh, o urgenţă, fără îndoială? Inţeleg... Ei bine, vă las. Petrecere frumoasă la amândoi.

Indată ce se instală în maşină, Peter scoase un oftat de uşurare. Romy nu îndrăzni să-i vorbească, atât părea de neliniştit şi îngrijorat. Făcură drumul de întoarcere în tăcere. Peter îşi parcă maşina în faţa casei şi-şi lăsă fruntea să cadă pe volan. Mişcată, Romy înconjură maşina, deschise portiera din dreptul lui şi-l luă de braţ pentru a-l conduce. Pătrunseră într-o cameră de zi cu pereţii albi, decoraţi cu ţesături africane. Pe jos, o pardoseală din mozaic negru şi alb, păstra toată răcoarea încăperii.

Peter se prăbuşi într-un fotoliu din piele şi-şi puse capul pe mâini - Romy îi apăsă uşor umărul. Ridică ochii şi o privi cu tristeţe..

- Cred că-ţi datorez nişte explicaţii, Romy. Scena Lilei trebuie să fi fost foarte penibilă pentru dumneata.

Ei i-ar fi plăcut să se întoarcă acasă, să dea frâu liber lacrimilor care îi ardeau ochii. Dar privirea lui Peter era atât de rugătoare, încât îşi luă un scaun şi se aşeză lângă el.

- Cu siguranţă nu ştii, spuse el trecându-şi mâna prin păr, dar acum câţiva ani, Lila şi cu mine am fost logodiţi.

- într-adevăr, nu ştiam, murmură Romy.

- în acea perioadă lucram în cel mai mare spital din Johannesburg. Tatăl său fusese internat pentru o intoxicaţie şi într-o zi am întâlnit-o la căpătâiul lui. Ne-am logodit foarte repede. Lila îşi pusese în cap că voi intra în întreprinderea familială. I-am explicat că nu-mi voi abandona niciodată meseria. Pentru un motiv pe care nu-l cunosc, ea are o adevărată fobie faţă de boală. Este terorizată la ideea de a deveni invalidă. Certurile noastre au fost tot mai dese şi s-a ajuns la ruptură.

Romy începu să întrezărească mai limpede situaţia. Totuşi, un punct rămânea încă nelămurit.

- Asta nu-mi explică în ce fel ai ajuns la spitalul din Vukasi...

- Ştii, Lilei nu-i place să-şi vadă planurile zădărnicite. Am fost de acord să ne despărţim, dar n-a renunţat niciodată să mă facă să mă las de meserie. Sub presiunea sa, a trebuit să părăsesc Johannesburgul. Am găsit de lucru într-un mic spital din savană, în Transavaal. Dar tatăl Lilei are multe relaţii şi datorită lui, m-a găsit acolo. Atunci m-am refugiat aici, la Vukasi...

Făcu o pauză şi-şi aprinse o ţigară.

- ... pentru a descoperi că domnul Harwood este proprietarul domeniului Rosedale, la cinci kilometri de aici! Dar de data aceasta sunt hotărât să nu mă mai mut.

- Vrei să spui că te-ai hotărât să nu mai fugi de Lila?

Peter nu răspunse, dar chipul său chinuit dovedea în ce

măsură o iubea încă pe frumoasa roşcată...

- Oricum, reluă el cu un zâmbet de om învins, încearcă mereu nevoia de a fi în apropierea mea, pentru a-mi demonstra cât de mult ştie să profite de viaţă...

- Todd este la curent cu toate astea? îl întrebă cu o voce gâtuită.

- Bineînţeles; dar consideră că problemele noastre nu-l privesc. Este şi prietenul meu şi al Lilei şi nu ia niciodată parte nici unuia, nici celuilalt.

Romy avu o tresărire de indignare.

- Dar... credeam că Todd şi Lila... în sfârşit, că sunt mai mult decât prieteni...

- Este posibil... nu sunt la curent deloc, făcu Peter pe un ton obosit.

Părea din ce în ce mai palid. Romy se ridică şi se duse să caute în bufet o băutură alcoolică tare. Reveni şi-i întinse un pahar cu coniac.

- Mulţumesc, spuse cu o grimasă, după ce bău o înghiţitură din lichidul auriu.

Alcoolul îi redase puţină culoare.

- Mi-a făcut foarte bine să mă pot destăinui în faţa ta, Romy. Mulţumesc că ai avut răbdare să mă asculţi.

Neliniştea tinerei femei i se citea probabil pe chip, deoarece o asigură cu un zâmbet larg.

- Nu-ţi face griji pentru mine. M-am obişnuit cu aceste momente de depresie. Mâine, îmi voi relua lucrul ca şi când nimic nu s-a întâmplat.

- Bun, dacă îmi promiţi că totul va fi bine, voi pleca. Sunt puţin obosită...

- Dumnezeule, ce egoist am fost! Şi tu ai un aer epuizat. Noapte bună, Romy, făcu el strângând-o cu putere lângă el. Şi încă o dată, mulţumesc.

Romy se aşeză la volanul camionului său şi se întoarse acasă, în timp ce se gândea la ceea ce tocmai îi mărturisise Peter. Lila şi cu el se sfâşiau reciproc, dar de fapt continuau să se iubească. Aşadar, asta era dragostea? Mai târziu, în pat, îi fu greu să adoarmă. O chinuia o întrebare: Todd rămânea lângă Lila în speranţa că într-o zi va renunţa la Peter pentru a se întoarce definitiv spre el?

* * *

La mină se iveau aproape în fiecare zi probleme noi. Vântul fierbinte ce sufla venind dinspre stepă era o adevărată tortură pentru oamenii deja epuizaţi de căldura puternică. Toată lumea era la capătul răbdării şi în gropile de exploatare izbucneau cu regularitate încăierări. Muncitorii îşi părăseau postul pentru a merge să bea bere în bufetele răcoritoare răspândite pe marginile drumurilor.

George Bonnell nu părea să-şi facă griji văzându-i pe oamenii din echipa sa fiind cea mai mare parte a timpului într-o stare de ebritate neliniştitoare. Romy nu îndrăznea să spună nimic. Dar mai târziu, îşi reproşă că nu se arătase mai vigilentă. Şi apoi, se obişnuise atât de mult cu caracterul tolerant al şefului, încât până la urmă respinse şi orice posibilitate de accident grav în mină.

In acea după-amiază, fuseseră puse batoane de dinamită într-una din carierele de suprafaţă. Căldura era absolut sufocantă şi oamenii se grăbiseră să-şi termine ziua, pentru a se întoarce acasă. Chiar şi

Romy nu se gândea decât la clipa binecuvântată în care se va afla sub duş. Dar când văzu modul în care fusese organizată munca, începu să se nelinişteascâ. Echipa de dinamitare punea batoanele de dinamită în cavităţile săpate în prealabil în stâncă. Ziua era pe sfârşite şi muncitorii începură să lucreze din ce în ce mai repede.

- Gata, băieţi, urlă pe neaşteptate George Bonnell, privindu-şi ceasul. Vă puteţi întoarce acasă.

Romy îl privi cu stupefacţie.

- Dar... totuşi, nu vei lăsa dinamita pusă, până mâine dimineaţă, fără să iei măsuri de siguranţă.

- Este prea târziu, micuţa mea. Curând nu se va mai vedea nimic, făcu George, scoţându-şi salopeta.

- In acest caz, nu trebuiau lăsate capetele de detonare în poziţie de funcţionare!

George ridică din umeri.

- Zona este supravegheată cu stricteţe, nu se poate întâmpla nimic înainte de a le conecta la detonatorul principal. Cine ar avea ideea să meargă să-şi vâre nasul într-o carieră plină de explozibil?

- Şi dacă se rostogolesc pietre sau vreun mic animal se rătăceşte în groapă?...

- Ei bine, în acest caz, treaba se va face fără intervenţia noastră!

Izbucni într-un râs cinic; apoi, văzând că explicaţiile sale n-o mulţumesc deloc pe Romy, continuă pe un ton răbdător:

- Ascultă, eu sunt şeful aici şi te asigur că totul va fi bine! Eşti prea nervoasă, micuţa mea, adăugă el, dându-i prieteneşte o palmă pe spate.

Sui în camion şi demară în trombă. Muncitorii părăsiră şantierul pentru a se înghesui în autobuzele ce-i duceau acasă. Romy se gândi: în definitiv, poate George avea dreptate. Zonele periculoase erau semnalate şi păzite de gărzi de noapte înarmate. Nimeni nu avea dreptul să pătrundă în carieră după ce se înnopta.

Oftând, privi pentru ultima dată fanioanele triunghiurilor roşii ce semnalau pericolul, agitate de vânt. La întoarcerea la birou, se spălă pe mâini, apoi îşi redactă raportul zilnic. în clipa când încuie uşa, se răzgândi: un presentiment sumbru îi spunea să nu plece imediat...

Mai târziu, amintindu-şi de această seară, Romy se gândi cu groază la ce s-ar fi întâmplat dacă se întorcea liniştită acasă...

în biroul său domnea o dezordine de nedescris. Aranjă metri întregi de fir electric, de sârmă ghimpată, care începuse să ruginească, apoi începu să facă ordine în maldărul de hârtii care îi încărcau masa de mai multe zile. Descoperi atunci, într-un sertar, raportul geologului asupra măsurilor de securitate de luat în cazul unor explozii în mină. Romy îl răsfoia distrată, când privirea i se opri asupra unui paragraf subliniat de mai multe ori şi încadrat cu roşu: „De luat precaţii pentru dinamitarea Zonei B”.

Zona B? Era chiar cariera în care explozibilul aştepta să fie detonat... Romy tremura atât de tare, încât era gata să scape raportul. Incruntată, căuta să înţeleagă termenii ştiinţifici ce-i jucau în faţa ochilor. Pe scurt, dinamitarea putea crea o fisură subterană,

întinzându-se pe mai mulţi kilometri pe axa est- vest, care va antrena o alunecare de teren.

Inima i se opri în loc. Examină cu febrilitate planul minei: toate locuinţele erau construite pe această axă est-vest! Asta însemna că ar fi fost suficientă o cât de mică explozie pentru a distruge toată colonia minieră... Işi imagină pământul crăpat, casele prăbuşite... şi închise ochii pentru a face să dispară acest coşmar.

Trebuia să-l găsească pe George, cât mai repede posibil. Romy sări în camion şi se avântă cu toată viteza pe poteca plină de praf. Măcar de-ar fi descoperit raportul geologului mai devreme! Pierduse timp preţios. Sângele îi zvâcnea în tâmple şi-şi simţea capul gata să explodeze.

Romy opri camionul în faţa unui bufet unde muncitorii stăteau la răcoare, bând bere. O interpelară cu bucurie.

- Bună seara, Romy! Vino să bei un pahar cu noi!

- Imi pare rău, n-am timp, spuse ea, încercând să-şi păstreze sângele rece. Il caut pe şeful de şantier. L-aţi văzut trecând?

Unul dintre bărbaţi izbucni în râs.

- George? Era încă acolo, acum cinci minute. Acest Don Juan a plecat să se plimbe prin pădure, acolo, jos, în spate.

Romy o luă pe drumul care i se indicase şi-l zări curând pe George întins la rădăcina unui salcâm, cu braţul în jurul unei tinere africane.

Speranţele tinerei femei se risipiră când îl văzu mergând clătinându-se. Respiraţia îi duhnea a alcool.

Incercă totuşi să-l scoată din letargie.

- George... te rog... Trebuie neapărat să vii cu mine...

- Ce se întâmplă, micuţo? articulă el cu o voce mahmură. Mai vrei să lucrezi la asemenea oră!

Ea îi adresă un zâmbet descumpănit tinerei fete aşezate la rădăcina copacului, care o privea cu un aer speriat.

- George! Trezeşte-te! N-avem de ales! Am citit raportului geologului. Trebuie neapărat să dezamorsăm capetele detonatoarelor.

El îşi puse mâinile mari pe umerii firavi ai tinerei femei şi o sărută pe obraz.

- Ascultă, micuţo, îţi spun că totul va fi bine. Acum, fii amabilă, lasă-mă-n pace. Vezi bine că sunt ocupat!

Era inutil să insiste. Nu făcea decât să piardă timp preţios. Oricum, în starea sa, George ar fi fost incapabil să execute această operaţie de precizie. Porni în fugă spre camion. Hotărârea sa era luată: trebuia să facă această treabă ea însăşi. Numai când ajunse la intrarea minei îşi dădu seama de riscul pe care şi-l asuma. O transpiraţie rece îi curgea de-a lungul spatelui. Doar o mişcare greşită şi...

Pentru a-şi potoli teama, încercă să se gândească la altceva. în seara aceasta ar fi trebuit să meargă la Coult, care de altfel începuse probabil să se nelinişteasca. Terminaseră inventarierea cărţilor din bibliotecă şi prevăzuseră desfundarea unei sticle de şampanie pentru a sărbători evenimentul.

Camionul ajunse în faţa barierelor de securitate. Un paznic îi făcu semn să oprească. Romy bombăni în sinea sa: ce ghinion, în această seară era de gardă Ted Mills. Era un om cumsecade, dar foarte exigent în privinţa regulamentului.

- îmi pare rău, domnişoară, dar cunoaşteţi legea: interdicţie absolută de trecere la această oră.

- Dar, în sfârşit, Ted, este un caz de urgenţă! făcu Romy, gata să izbucnească în plâns în faţa încăpăţânării lui mărginite.

- Cu siguranţă, poate aştepta până mâine dimineaţă. Vă daţi seama că risc să-mi pierd slujba dacă vă dau voie să circulaţi. Acolo, dedesubt, sunt tone de diamante! Sau mai bine, procuraţi-vă un permis de trecere.

- Curând, aceste diamante nu ţi se vor mai părea atât de importante, bietul meu Ted!

Nebună de furie, apăsă acceleraţia până la podea şi camionul sări în faţa paznicului năucit, care începu să flueiere.

- Hei, domnişoară! Intoarceţi-vă!

Cerul era plin de stele. Un corn subţire de lună se contura în noaptea întunecată, dând peisajului accidentat un aspect macabru. Romy observă că-i clănţăneau dinţii. Zona periculoasă, delimitată de mici fanioane roşii, se afla la picioarele sale. Trebuia să se lase să alunece de-a lungul cornişei stâncoase şi să dezamorseze cele cinci capete detonatoare unul după altul...

Brusc, îşi dădu seama că venise cu mâinile goale: în panica ei, nici măcar nu se gândise să-şi ia trusa

cu scule. Ori, îi trebuia cel puţin o torţă sau o lampă de buzunar. Se grăbi spre cabana unde se aflau materialele uşoare în căutarea unei torţe. Incercă pe întuneric, dar nu găsi nimic. Brusc, Romy avu o idee: farurile! Işi va face lumină cu farurile camionului. Măcar de-ar înceta mâinile să-i tremure... Acum, farurile luminau cavităţile cilindrice în care străluceau capetele detonatoarelor. Dar deodată, curajul o părăsi. Membrele refuzau s-o asculte. Făcu o încercare disperată pentru a întinde mâna spre diabolicele obiecte de metal care păreau că o sfidează, dar picioarele i se muiară.

Romy începu să suspine încet, ştiind că niciodată nu-şi va putea îndeplini sarcina. Se plimba în lung şi-n lat pe marginea cornişei, pentru a se calma şi a încerca să găsească o soluţie. Măcar de-ar putea sosi cineva...

Deodată, păru că visează. Lumina galbenă a două faruri străpungea întunericul. O maşină rula în direcţia ei. îşi revenise oare până la urmă George Bonnell în fire? Cu inima palpitând, se aşeză în mijlocul drumului şi începu să agite braţele. Maşina opri la câţiva centimetri de ea. Se trânti o portieră şi o siluetă înaltă se ridică în întuneric.

- Tu? bâigui Romy, cu ochii măriţi de stupoare.

- Dar ce faci aici? spuse Todd Dillman cu o voce tăioasă. Ted Mills a telefonat la Coult pentru a-i spune că cineva forţase bariera. Tocmai eram la Coult, care mă invitase la cină. M-a însărcinat să vin să văd ce se întâmplă. Ce nebunie te-a găsit să vii în această zonă? Nu vezi că este periculoasă?

Buzele tinerei femei tremurau atât de tare, încât nu reuşi să scoată un cuvânt. Todd înţelese imediat că ceva nu era în ordine.

- Ce se întâmplă, Romy? Explică-mi.

- Oh, este o poveste lungă, murmură ea cu o voce aproape stinsă. Am citit raportul geologului despre pericolele de dinamitare din Zona B. Riscăm o alunecare de teren.

Todd dădu din cap.

- Cunosc acest raport. Propune de altfel o contraexplozie din partea opusă fisurii, pentru a crea un efect de întoarcere.

- Da, bineînţeles, dar asta n-a fost făcută. S-au plasat doar cinci pachete de exploziv în partea aceasta, aşteptând să fie detonate mâine dimineaţă.

Todd îşi stăpâni o înjurătură.

- Du-te şi stinge farurile camionului. Dacă ne-ar vedea cineva, va preveni pe toată lumea. Asta ar declanşa o adevărată panică în regiune.

Romy se execută docilă, ca un automat. In acest timp, Todd se plimba ca un leu în cuşcă, în întuneric.

- Unde naiba se află George? mormăi el.

- Oh, cred că este mai bine să nu contezi pe el în seara asta...

- Probabil iar a băut, bombăni însoţitorul său. Şi-mi imaginez că toată echipa este cu el.

- Venisem să demontez capetele detonatoarelor, murmură Romy, dar mi-a pierit curajul.

Cu lacrimi în ochi, privea în depărtare luminile micului oraş.

- Crezi că ar trebui să punem să fie evacuate

casele? îl întrebă ea cu o voce gâtuită.

- Nu este timp.

Todd ascultă vântul ce trecea peste pietriş, apoi îşi suflecă mânecile cu un gest hotărât.

- Bun. Arată-mi unde sunt gropile alea blestemate, mormăi el printre dinţi.

- Dar... Todd...

- Nu pune întrebări. Am o torţă şi câteva scule în cutia pentru mănuşi. Te simţi în stare să-mi luminezi, fără să tremuri?

- Cred... că da.

Il urmă poticnindu-se până la cornişă. Se lovea pentru a douăzecea oară, în această seară, de cordonul de securitate care interzicea accesul în carieră. Dar acum lângă ea se afla Todd şi-i era frică pentru el. Il duse până în apropierea cavităţilor cilindrice, bine vizibile în perete, la lumina înălţată de torţă. Todd se chirci şi se gândi. Romy nu se simţise niciodată atât de aproape de el: exterioriza calm şi hotărâre. El oftă adânc şi-i adresă lui Romy un zâmbet liniştitor.

- Să-i dăm drumul, îi murmură cu o grimasă.

Inima tinerei femei începu să bată nebuneşte când el începu să răsucească delicat, între degete, capsula detonatorului. Minusculul obiect metalic se despărţi de batonul de dinamită şi se afla, în mod miraculos, intact în palma lui Todd.

- Dumnezeule... ai reuşit.

- Să ştii că nu trebuie niciodată să subestimezi un arhitect peisagist!

Se deplasară până la a doua groapă. Datorită

forţei cu care se încleştase de torţă, Romy avea mâinile umede şi o dureau. Nu-şi mai simţea degetele. Pentru a face un asemenea lucru, trebuia nervi de oţel şi un sânge-rece care să reziste la orice încercare. Todd le avea pe amândouă. Curând, al doilea cerc de metal căzu în căuşul palmei, apoi al treilea...

- Mai sunt doar două, şopti el.

Tânăra femeie adună a patra capsulă; începuse să se destindă puţin... Brusc, ajunse la ea vocea lui Todd, foarte neliniştită.

- Romy, nu pot să ajung la al cincilea.

Puţin lipsi ca torţa să nu-i scape din mâini. Se aplecă în faţă şi văzu marginea batonului de dinamită, prea adânc înfundat în pământ. Todd privi degetele lungi şi subţiri ale însoţitoarei sale, care înţelese imediat ce-i va cere. Se ghemui şi-i spuse:

- Ştiu ce gândeşti, Todd. Mă simt incapabilă s-o fac. îmi pare într-adevăr rău.

El îşi muşcă gânditor buza inferioară, apoi examină sculele răspândite în jur.

- Dă-mi pila mică.

- Doar nu vei...

- Trebuie să lărgesc groapa pentru a putea trece mâna.

Romy închise ochii în timp ce el lărgea încet cavitatea din
stâncă. Coşmarul nu se va sfârşi niciodată... Fiecare secundă i se părea o eternitate. Şi dacă atingea uşor extremitatea detonatorului cu pila? Nu, nu se putea întâmpla nimic.

- Fii atentă la lumină, nu mai văd nimic, făcu Todd pe un ton autoritar.

Romy deschise ochii şi văzu că era gata să deşurubeze capsula. O învârtitură, două, trei...

- Asta este! O am!

Emoţia o făcu să scape torţa. In acea clipă începu să alerge spre maşină, pentru ca Todd să n-o vadă plângând. Il auzi strângând sculele şi aşezându-le în cutie. Câteva secunde mai târziu, era lângă ea.

- Calmează-te, făcu el cu o voce blândă, mângâindu-i părul. Totul s-a terminat.

- N-am fost de foarte mare ajutor, nu-i aşa?

Todd ridică din umeri.

- Ce importanţă are? La urma urmei eşti mecanic, nu specialist în mecanisme explozive.

- Ştiu! Şi m-am săturat să fiu mecanic! urlă ea, izbucnind în plâns.

Toată tensiunea din aceste ultime ore se eliberă brusc. Romy se trânti pe solul pietros, lângă maşină.

- Haide, haide, ridică-te, spuse Todd, stingherit. Dar tânăra femeie nu voia să audă nimic.

- Ghinionul a făcut ca părinţii mei să nu aibă decât un singur copil: pe mine. Ştii ce înseamnă să fii fica unui om celebru, care-şi dorea cu orice preţ un băiat? continuă ea cu o voce întretăiată. Dintotdeauna, familia Romerton a dat mari ingineri, tehnicieni cu înaltă calificare... Şi tradiţia trebuie continuată.

- Hm... Romerton îmi spune ceva... Ah, ştiu! Sir John Romerton, care a fost înnobilat acum câţiva ani pentru munca sa podul din Sydney. Acum, înţeleg mai bine. Tata Romerton şi-a pus toate speranţele în

fiica sa iubită...

- Nu râde. Acest gen de poveste nu se întâmplă doar în romane. O fată unică la părinţi, mută cerul şi pământul pentru a deveni cineva, se sileşte să facă orice pentru a-i mulţumi...

Se lăsă o lungă tăcere, apoi Todd reluă cu blândeţe.

- De ce ţii atât de mult să-ţi păstrezi numele secret?

- Voiam să fiu judecată după munca mea şi nu după reputaţia tatălui...

- încetează să te denigrezi, Romy. Te asigur că eşti o persoană extraordinară!

Romy îşi şterse lacrimile. Oare auzise bine? Todd Dillman tocmai îi făcuse un compliment!

El veni şi i se alătură pe jos.

- Dacă Romerton este numele tău de familie, atunci care îţi este prenumele?

- Mă cheamă Eve. Este o idee a mamei mele, adăugă ea zâmbind.

- Eve, repetă Todd. Ce nume frumos... Prima femeie...

- Da, dar a fost cu totul nepotrivit în cazul meu, oftă ea. Pentru un mecanic...

- Dacă înţeleg bine, pentru a-i face plăcere tatălui tău, ai urmat nişte studii care nu ţi-au plăcut?

- Pare ridicol, nu-i aşa? Dar când iubeşti pe cineva, accepţi orice pentru el.

Intunericul îi învăluia. Romy se întinse pe sol şi oftă din adâncul sufletului. In sfârşit, se simţea împăcată cu ea însăşi. Todd se întinse alături, cu braţele încrucişate în spatele capului. Pe cer

străluceau mii de stele.

- S-ar spune că prietenul Coult a răspândit praf de diamante deasupra capetelor noastre, spuse ea visătoare. Un diamant este veşnic. Dacă dragostea ar fi un diamant...

- Nu, îi şopti Todd la ureche. Dragostea este cea mai strălucitoare dintre stele. Eclipsează toate celelalte sentimente...

- Despre ce dragoste vorbeşti, Todd?

- Bineînţeles despre cea care uneşte un bărbat şi o femeie, răspunse el cu o voce caldă şi vibrantă.

Undeva în noapte, ţipă o cucuvea. Brusc, Todd o luă de mână şi o ajută să se ridice.

- Vino, spuse el, te conduc acasă. Vom lăsa camionul aici. Ti-l voi trimite mâine dimineaţă.

Cu mâna mică strecurată în palma lui Todd, Romy coborî panta cu inima uşoară. Un sfert de oră mai târziu, el o lăsa în faţa bungaloului.

- Incearcă să dormi bine, ai nevoie de asta. Voi găsi o minciună să-i spun lui Coult pentru a-ţi justifica absenţa în seara aceasta...

Aşezată pe treptele scării, Romy ascultă descrescând în depărtare zgomotul motorului, apoi ridică ochii spre cerul presărat cu stele.

Capitolul 10

Ce se petrecuse între Todd şi George Bonnell? Romy nu va şti niciodată, dar încă de a doua zi, şeful de şantier nu mai era acelaşi om. Verifica fiecare explozie cu o grijă extremă; palid şi tensionat, i se adresa tinerei asistente cu timiditate.

Coult îşi reînnoi invitaţia de-a bea şampania pentru poimâine. Când Romy sosi la el, bătrânul o întâmpină cu un zâmbet misterios.

- Acum, spuse el, ţi-am dezlegat misterul, draga mea colaboratoare!

Aceasta din urmă ridică sprâncenele, fără să înţeleagă. El scoase un plic din buzunar şi i-l agită prin faţa ochilor.

- Această scrisoare a sosit de dimineaţă. Vine de la biroul lui sir John Romerton.

Romy avu o tresărire de surpriză.

- Ah... Şi acest nume îţi spune ceva, nu-i aşa?

El îşi puse ochelarii şi parcurse scrisoarea cu privirea.

- Sir Romerton va petrece câteva zile în frumoasa noastră ţară, pentru a ţine o serie de conferinţe în institutele de tehnologie. Cu această ocazie, i-ar plăcea să-şi viziteze fiica...

- Tata... tata va veni aici? bâigui Romy.

- Fireşte! Este nerăbdător să vadă cum i se descurcă fiica. Soseşte cu soţia mâine după-amiază, cu avionul.

- Deja! exclamă tânăra femeie complet speriată. Dar unde îi voi caza? Bungaloul meu este prea mic!

Coult îi alungă neliniştea cu un gest din mână.

- Vor locui aici! Dacă nu greşesc, sunt destule

camere!

Romy izbucni în râs.

- Nu este atât de mult timp, domnule Kramer, de când nu voiai să vezi pe nimeni!

- Dumneata eşti cea care mi-a alungat aceste obiceiuri, draga mea micuţă...

A doua zi se duseră la aerodrom însoţiţi de Todd. Martin şi Sylvia Crowther li se alăturară. Uşa avionului se deschise şi Romy zări imediat silueta înaltă şi impunătoare a tatălui său. Lady Romerton, foarte ştearsă, stătea puţin în urmă.

Coult îi întâmpină cu ceremonie.

- Mă prezint: Coult Kramer, proprietarul minei. Incântat să vă primesc la Vukasi. Permiteţi-mi să vi-i prezint pe Martin Crowther, directorul personalului, Sylvia, soţia sa, şi Todd Dillman, un foarte drag prieten.

Romy, care venise direct de la muncă, fără să aibă timp să se schimbe, îşi aştepta cuminte rândul, înainte de a-şi saluta tatăl.

- Bună ziua, tată, făcu ea cu timiditate.

Pentru a tăia scurt orice demonstraţie de afecţiune, acesta îi întinse mâna. Mama sa o sărută afectuos pe amândoi obrajii.

- Bună ziua, draga mea; s-ar spune că ai slăbit puţin. Oh, trebuie să-ţi povestesc...

Soţul său o întrerupse brutal.

- Ne pierdem timpul cu flecăreli inutile, Jessica. Nu vom rămâne aici decât o zi. Dacă aceşti domni sunt de acord, aş începe bucuros să vizitez mina.

Lady Romerton urcă în maşina familiei Crowther,

în timp ce Romy îşi urmă tatăl în Land Roverul lui Coult. La volan era Todd.

- Să vedem puţin din ceea ce-a învăţat tânăra Romerton despre extracţia pietrelor preţioase, făcu tatăl său, rezemându-se de scaun.

Romy înţelese că aştepta de la ea să-l îndrume în vizitarea minei. Făcu tot ce putea mai bine, le expuse diferitele metode de forare, cită numele fiecărei maşini afectate la cutare sau cutare operaţie. Totuşi, din când în când, se împiedică la un cuvânt complicat sau uită un termen tehnic important, atrăgându-şi imediat observaţiile ironice ale tatălui său.

- Haide, haide, micuţo. Aceasta este o carieră deschisă. Tipul de foreză pe care tocmai l-ai menţionat nu se foloseşte decât la mai multe sute de metri adâncime...

Cu cei doi bărbaţi vorbea cu uşurinţă, chiar călduros şi insista să i se spună pe nume. Dar în mod evident, Coult prefera să păstreze o anumită rezervă. Cât despre Todd, fixa drumul cu o expresie încruntată.

Lady Romerton, complet copleşită de personalitatea soţului, fu obligată să facă turul minei pe tocuri înalte, sub un soare arzător. Era evident că n-o interesa extracţia diamantelor. Din fericire, Sylvia Crowther era acolo şi cele două femei discutară în linişte, fără să se preocupe de ceea ce se întâmpla în jurul lor.

După ce vizitară carierele, se plimbară prin atelierele de selectare şi uzinele de retratare. Erau

sectoarele pe care Romy nu le cunoştea prea bine, deoarece munca sa se efectua în exterior. In mod inevitabil, se înşelă asupra unor nume de maşini şi a funcţionării lor.

Tatăl său pretindea de la ea o adevărată perfecţiune.

- Micuţo, am impresia că mai ai anumite lacune de acoperit! Oare n-ai învăţat nimic în timpul acestor ultime luni?

- Ba, dimpotrivă, sir, fiica dumneavoastră are nişte cunoştinţe foarte aprofundate despre industria diamantiferă, remarcă Todd, care mergea alături. La douăzeci şi doi de ani, dumneavoastră cunoşteaţi oare numele şi funcţia tuturor componentelor unei maşini?

John Romerton îl măsură din cap până în picioare cu o privire întunecată, dar îşi continuă drumul fără să răspundă. Era ora trei; Romy trebuia să se întoarcă la lucru. Dorea totuşi să mai rămână puţin cu părinţii săi, însă tatăl n-ar fi admis această încălcare a regulilor.

In clipa în care se despărţiră, Todd îi adresă un zâmbet încurajator.

- Pe diseară, Romy. Ne vom vedea la Coult, pentru cină.

Pe la ora şase şi jumătate, ea îşi părăsi biroul şi se duse
acasă pentru a face un duş. Vaporiză puţină apă de toaletă în dosul urechii, la încheieturi şi în păr. Apoi îmbrăcă o fustă neagră împodobită cu auriu şi un bolero negru asortat. Işi perie îndelung părul şi hotărî

că în acea seară, în mod excepţional, să-l lase să fluture liber pe umeri.

Când ajunse la Coult, aproape se înnoptase. Peronul era complet luminat. Din salon se auzeau voci bărbăteşti, în timp ce urca rapid scările, făcând să pocnească pantofii eleganţi aurii.

- Ei bine, iat-o pe cea de-a patra invitată, spuse Coult. Doar pe dumneata te aşteptam, dragă Romy.

Todd, foarte elegant într-un costum de flanelă bej, îi veni în întimpinare cu un pahar în mână.

- A meritat aşteptarea, spuse el, măsurând-o lung, din cap până-n picioare.

- Draga mea, eşti încântătoare! exclamă lady Romerton, care îi aruncă imediat o privire neliniştită soţului său, ca şi când rostise un cuvând indecent. El părea că nu auzise nimic şi, pentru a-şi ascunde tulburarea, soţia sa bătu uşor cu palma scaunul de lângă ea.

- Vino şi ia loc, draga mea.

- Bun, să încetăm cu ceremoniile, Jessica. Aminteşte-ţi că mâine dimineaţă plecăm foarte devreme. Dacă gazda noastră n-are nimic împotrivă, propun să trecem imediat la masă.

Coult îi introduse în spaţioasa sufragerie. Todd îi oferi galant braţul ladyei Romerton, care începu să-i descrie tot ce văzuse în timpul scurtei şederi în Africa de Sud. în timpul mesei, orice încercare de conversaţie fu brutal întreruptă de tatăl lui Romy, care revenea sistematic la temele sale preferate, industria şi tehnica.

în mod evident, Coult făcea un efort asupra lui

însuşi pentru a rămâne politicos; îl făcu pe oaspetele său să profite de imensa sa competenţă în domeniul pietrelor preţioase. Todd, de asemenea foarte binevoitor, îşi expuse vastele cunoştinţe tehnice.

Romy era obligată să participe la dezbatere, deoarece tatăl său continua în mod făţiş să-i testeze capacităţile. îşi dădu seama că-l decepţionase foarte mult. înţelesese imediat ce sosise, că ţinuta sa foarte feminină îi displăcea în cel mai înalt grad.

Sir Romerton se înfurie teribil când fiica sa, aflată într-o discuţie însufleţită cu mama ei despre costumele şi dansurile africane, pierduse firul conversaţiei - şi fusese incapabilă să răspundă la o întrebare precisă pe care tocmai i-o adresase, despre diferenţa între o sondeză rotativă şi una cu percuţie.

- Bineînţeles, nu mă asculţi!

Imediat se lansă într-o serie de acuzaţii, care se refereau în special la ţinuta vestimentară a tinerei femei.

- Te comporţi ca o puştoaică, ce nu iubeşte decât frivolităţile. Iţi umpli capul cu lucruri inutile, care nu-ţi vor servi niciodată în meserie...

Todd, care urmărise scena fără să rostească un cuvânt, lăsă furculiţa şi spuse pe un ton indiferent:

- Aveţi o fiică absolut fermecătoare şi inteligentă, domnule Romerton. De ce o criticaţi în mod sistematic?

- I-am rezervat o carieră strălucită de inginer, ripostă sir Romerton pe un ton sever. Trebuie să veghez să fie îndrumată în direcţia bună.

- Da, dar în direcţia dumneavoastră, îl corectă

Todd zâmbind. Se lăsă o tăcere glacială. Coult, jenat, îşi vârî nasul în farfurie şi începu să cureţe conştiincios un măr. Cât despre lady Romerton, aceasta scutura nişte firimituri de pâine imaginare de pe faţa de masă.

- V-aţi întrebat vreodată fiica, reluă Todd, încă foarte politicos, ce i-ar plăcea cu adevărat să facă în viaţă?

Răspunsul veni imediat şi fără drept de replică.

- Niciodată. Este fiica mea. Va urma drumul pe care i-l trasez eu.

- Aşadar, nu ţineţi cont de nici una dintre dorinţele sale?

Atmosfera ar fi putut deveni de nesuportat dacă sir
Romerton s-ar fi revoltat împotriva criticilor lui Todd. Dar nu ţinu cont de ele.

- într-o zi vă veţi căsători şi veţi avea copii, domnule Dillman. Atunci veţi înţelege ce vreau să spun.

- Fără îndoială, dar nu voi fi un tată tiranic, ce-şi va obliga fiica să facă o meserie care nu i se potriveşte.

Această remarcă păru să dea roade, deoarece sir Romerton îşi strivi nervos ţigara în scrumieră. îl cercetă îndelung pe Todd, în tăcere. Fiecare aştepta fraza care va urma.

- Aş bea o ceaşcă de cafea, spuse deodată Romy, pentru a evita discuţia. Ce crezi despre asta, mamă?

Aceasta urmărise duelul dintre cei doi bărbaţi cu un interes dureros şi se simţea la capătul răbdării.

- Excelentă idee! exclamă Coult cu o evidentă uşurare.

Ca urmare, conversaţia se pierdu în generalităţi... Pe la ora
zece, John Romerton se ridică de la masă.

- Micuţo, mama ta şi cu mine ne vom culca în curând. Ştiu că trebuie să te scoli devreme mâine dimineaţă. Nu te simţi obligată să rămâi...

Romy înţelese că i se cerea să se retragă. îşi luară rămas- bun pe peron.

- Am fost foarte fericită să te văd, draga mea, spuse mama sa, îmbrăţişând-o afectuos.

în voce i se ghicea o notă de tristeţe. Regreta cu siguranţă că nu putuse vorbi mai mult cu fiica sa. Ignorând mâna întinsă a tatălui, Romy îl sărută pe amândoi obrajii.

- La revedere, tată. Profită din plin de restul sejurului tău.

- Bineînţeles! Ştii că modul meu favorit de a-mi petrece timpul este să ţin conferinţe! Şi nu uita că cel mai frumos cadou pe care mi l-ai putea face este să-ţi obţii diploma de inginer.

înainte de a se întoarce în salon, de-abia îi mai aruncă o privire. Mâhnită, Romy demară în trombă şi se întoarse acasă plângând. Un lucru totuşi o ajută să-şi depăşească durerea: Todd o apărase. îi luase apărarea împotriva tatălui său.

* * *

Urma trecerii părinţilor săi dispăru ca fumul reactoarelor avionului care-i ducea spre alte destinaţii.

Coult consideră venirea lor ca pe un moment

neplăcut pe care era de preferat să se grăbească să-l uite. Acum prinsese gust de viaţă şi putea fi întâlnit tot mai des la orice oră din zi, la volanul Land Roverului. într-o duminică o duse pe Romy la târgul din Tombaza, unde descoperirtă comori în adunătura de vechituri expuse. Apoi, explorară împrejurimile râului Zamba.

într-o după-amiază, se hotărâră să se întoarcă la „Cuibul Vulturului", de această dată însoţiţi de Moshuta, un servitor indigen al lui Todd.

- Va trebui, ca într-o zi apropiată, să mă gândesc să organizez un safari, hotărî Coult. Bărbaţilor le va plăcea cu siguranţă să ducă acasă nişte trofee frumoase de vânătoare.

Moshuta, aşezat în partea din faţă a maşinii, studia cu atenţie ierburile înalte, care se unduiau în vânt. Urmăriră hârjonelile unei turme de zebre, apoi se amuzară observând curiosul mers legănat al unei perechi de struţi cu ochi bulbucaţi.

- Dacă ai putea petrece o zi întreagă în savană, ai vedea lucruri extraordinare, murmură Coult.

- Te gândeşti mereu la mine! remarcă Romy, punându-şi mâna pe braţul bătrânului său prieten.

- De ce m-aş priva de această plăcere?

îşi adânci privirea în ochii albaştri candizi ai tinerei şi spuse cu o voce foarte blândă, puţin emoţionată:

- Dacă aveam o fiică, mica mea Romy, mi-ar fi plăcut să-ţi semene...

- N-ai fi preferat şi dumneata un fiu? îl întrebă cu o ironie amară.

- Nu. O fiică ar fi fost perfectă!

- Coult! Eşti minunat!

A doua zi, Aaron veni la prânz s-o caute la serviciu, pentru a o anunţa că patronul o invită la masă. Ea îl urmă cu plăcere, dar sosind la Coult făcu observaţia că în ultimul timp îşi neglijase prea des orele de muncă.

- Haide, haide, să vorbim despre altceva. Astăzi nu este o zi obişnuită.

Părea foarte agitat.

- Iţi voi arăta cel mai frumos lucru din lume: un diamant ieşind de pe masa de selectare, gata să fie şlefuit.

După masa de prânz, se duseră în atelierul de şlefuit. Romy nu pătrunsese niciodată în acest domeniu secret: de altfel, intrarea era păzită cu stricteţe. Coult o îndrumă pe tânără de-a lungul culoarelor interminabile. După ce trecură de zeci de controale, intrară într-o imensă încăpere cu geamuri, care semăna mai curând cu o cuşcă uriaşă, în care muncitori aplecaţi peste bancurile lor, efectuau şlefuirea pietrelor preţioase brute.

In mijlocul încăperii, pe mese lungi, capitonate, diamantele erau adunate în grămezi perfecte.

- Iată producţia acestor ultime două săptămîni; pe aceste mese se află aproximativ o sută de milioane de dolari.

Ii descrise apoi în amănunţime diferitele moduri de şlefuire a diamantelor.

Lui Romy îi fusese greu să înţeleagă cum se ajungea să se obţină acele minunate pietre preţioase, plecând de la tone de rocă şi pietriş smulse în fiecare zi pământului.

Coult îi arătă încăperea în care pietrele erau cântărite pe balanţe electronice, triate şi calibrate, pentru a fi stabilite culoarea şi greutatea. Romy se miră puţin de neaşteptatul avânt al lui Coult de-a o face să descopere bogăţiile lui fabuloase.

- Această mină este unică în lume, să ştii. Mai întâi, pentru că stratul diamantifer atinge aproape nivelul solului, în timp ce cea mai mare parte a altor zăcăminte din regiune sunt foarte adânci şi extracţia lor costă mult mai scump. în al doilea rând, geologii au descoperit că zăcământul este fabulos de bogat. Ca să-ţi dau un exemplu, noi extragem în medie de la două sute cincizeci la trei sute cincizeci de carate pe zi.

în acea zi, Coult era într-o dispoziţie deosebit de bună şi nu renunţa la zâmbetul misterios. Imediat după ce se întoarseră, îi ceru lui Aaron să le servească ceaiul pe terasă.

- Recunoaşte că astăzi ai învăţat multe despre industria pietrelor preţioase!

Romy izbucni în râs.

- N-aş fi visat în viaţa mea să văd atât de multe!

- Ei bine, sunt foarte mulţumit să te aud spunând asta, începu Coult, deoarece... Iată... voiam să spun...

Lăsă ceaşca de ceai, se ridică şi începu să măsoare terasa în lung şi în lat. Romy îl observa intrigată, cu ochii mari. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare de surescitare.

- Iată: eu n-am nici o familie, cu excepţia unui văr îndepărtat care trăieşte la Johannesburg şi... la naiba! Este greu de spus...

Se aşeză şi-i luă brusc mâna.

- Romy, draga mea copilă, am hotărât să te fac moştenitoarea mea. îţi ofer toată averea: cea mai mare mină de diamante din Africa de Sud.

- Dar... Coult...

Stupoarea o împiedica să se exprime. Incerca să prindă întreaga semnificaţie a acestor cuvinte. Incântat că reuşise până la urmă să-i mărturisească secretul, bătrânul exulta.

- In câteva zile te vei obişnui cu această idee, să fii sigură de asta. Nu este un vis. Mina va fi a ta.

- Dar, în sfârşit, Coult! Nu merit un asemenea cadou!

El îi ţinea încă mâna în a sa.

- Mi-ai redat bucuria de a trăi, mica mea Romy, spuse el cu o voce schimbată. N-aş putea niciodată să-ţi mulţumesc destul pentru asta.

Apoi, brusc stânjenit, reluă pe un ton mai rece:

- Am anunţat-o deja pe secretara mea să contacteze notarul. Intr-o săptămână, vom primi actele. Până atunci, este de preferat să-ţi reiei lucrul, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta te va ajuta să depăşeşti şocul.

Romy îşi înnodă braţele în jurul gâtului său punându-şi obrazul pe umărul bătrânului.

- Mulţumesc, Coult, articulă cu o voce gâtuită. Mi-ar fi plăcut să am un tată asemenea dumitale...

Se întoarse brusc, surprinzându-l pe Coult cu lacrimi în ochi. Nu vor începe să plângă amândoi... Fugi grăbită din casă şi se duse alergând pe şantier unde munci fără întrerupere tot restul zilei.

Cu siguranţă, secretara lui Coult nu rezistase dorinţei de a dezvălui secretul, deoarece pretutindeni, în mină sau la magazinul cu autoservire, Romy întâlnea zâmbete amestecate curios cu invidie.

A doua zi după-amiază, pe şantier izbucni o ceartă. Johann Wenhold şi Otto Lange se detestau de mai mulţi ani. Situaţia se agravă când Susy Wenhold, care odinioară fusese logodnica lui Otto Lange, plecă să facă nişte cumpărături la Pretoria, cu nişte prietene. Se întâmplă, exact în aceeaşi zi, ca Otto Lange să absenteze de la muncă, pentru un motiv necunoscut. Evident, Johann îl acuză că s-a întâlnit cu soţia sa, ceea ce, celălalt nega cu îndârjire.

în ziua următoare, cei doi bărbaţi fură cât pe ce să se bată. Pentru a-i linişti, George Bonnell le dădu fiecăruia o muncă deosebit de grea şi greu de suportat, dar la sfârşitul zilei, deveni imposibil să se găsească un mijloc de a evita înfruntarea. încercând să-i dea un pumn lui Johann, Otto îşi prinse piciorul într-o sculă ce zăcea pe jos şi fu catapultat în fundul carierei. Căzu cu toată greutatea pe spate şi rămase întins, nemişcat, scrâşnind de durere. Din toate părţile, muncitorii se îndreptară spre locul accidentului. Romy, care asistase la scenă se urcă în camion şi plecă la spital să-l caute pe Peter Dunbar.

Când se întoarseră, Otto îşi revenise mai mult sau puţin în fire.

- Tasare a coloanei vertebrale, bătrâne, concluzionă medicul, după ce-l examină cu grijă.

îl ajută să se pună pe picioare şi să facă vreo

câţiva paşi susţinându-l de subsuori, pentru a verifica dacă se putea mişca normal.

- Să nu te oboseşti prea mult timp de câteva zile, adăugă Peter, închizându-şi trusa. Dacă te doare, să vii să mă vezi la spital. îţi voi prescrie nişte antiinflamatoare.

Treptat, îmbulzeala creată de incident se risipi.

- Să te conduc la spital, Peter? îi propuse Romy.

- Ce impresie îţi face, spuse el pe un ton ironic suind în camion, să te gândeşti că poate, într-o zi, vei rula într-un Cadillac decorat cu diamante?

- Mărturisesc că nu mă gândesc deloc la asta. Pentru moment, sunt încă Romy, mecanicul!

Îl lăsă în faţa intrării de la spital.

- Am de dat doar o fugă să semnez nişte hârtii. Vrei să vii să cinezi cu mine în seara asta? o întrebă el timid.

- In starea asta?

Romy îşi privi în oglinda retrovizoare părul lipit de transpiraţie şi salopeta plină toată de unsoare. Nu îndrăznea să-i mărturisească lui Peter că se grăbea să meargă la Coult, deoarece Todd Dillman îi anunţase că va trece cu siguranţă pe acolo în timpul serii. Voia cu orice preţ să evite să-l rănească pe tânărul medic.

- Ascultă, trebuie să mă întorc la birou să-mi redactez raportul. Apoi, voi trece pe acasă să mă schimb. Mă voi întoarce în aproximativ o oră.

Când reveni, îmbrăcată cu o fustă înflorată din bumbac şi o bluză din dantelă, el o aştepta în faţa portalului. Făcură încet turul grădinii şi Peter îi arătă copacii nou altoiţi. Lui Romy i se strângea inima de

câte ori îl privea. Chipul, care uneori părea iluminat de un zâmbet copilăresc, părea tras de nopţi de insomnie. In ultimul timp, Lila reapăruse la volanul maşinii sport şi rula conducând nebuneşte pe străzile din Vukasi. Deseori, în plină noapte, se auzea vuietul motorului ei, care tulbura liniştea oraşului adormit.

Cinară pe terasă, apoi trecură în salon să bea cafeaua. Romy îşi privi discret ceasul: era ora nouă. Mai avea încă timp să dea o fugă la Coult.

- De fapt, Peter, ce s-a întâmplat cu tânărul bărbat care se credea fermecat?

- Oh, Zoe? N-ai să mă crezi, dar...

Fraza îi fu întreruptă brusc de un scrâşnet pe pneuri pe nisipul aleii. Se grăbiră la fereastră şi schimbară o privire neliniştită recunoscând luminile albastre ale ambulanţei. Cineva sosi în fugă: era Darrell Simpson, care urcă scările în mare grabă. îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi recăpăta respiraţia. Mai întâi le veni greu să-i înţeleagă cuvintele:

-Joshua şi Khoto... se întorceau din oraş. Khoto are familia pe celălalt mal al fluviului... Pe drumul care trece prin apropierea podului...

- Ce s-a întâmplat, Darrell? Un accident?

Tânărul bărbat îşi regăsi respiraţia şi dădu din cap.

- Este Lila Harwood. Maşina i s-a zdrobit de un copac.

Romy, îngrozită, nu îndrăznea să-l privească pe Peter.
Acesta se agăţă de marginea ferestrei. Chipul îi deveni ca de ceară.

- Este... este... bâigui tânăra femeie.

Darrell, tulburat, nu ştia, evident, ce să spună.

- N... nu, dar pare grav rănită. Joshua l-a trimis pe Khoto să caute ajutor şi a rămas lângă ea.

îi aruncă o privire neliniştită medicului care părea gata să se prăbuşească.

- La spital, mi s-a dat sarcina să vă anunţ.

Trebuia să acţioneze. Romy îşi adună tot curajul şi-i spuse lui Peter cu o voce fără inflexiuni:

- Du-te şi ia-ţi trusa, Peter. Va trebui să treci pe la spital să iei medicamente.

Cum el nu răspunse, cu ochii pierduţi în gol, îl scutură încet de braţ. Peter îşi reveni imediat.

- Ai dreptate. Nu este timp de pierdut.

Romy îl ajută să-şi îmbrace haina.

- îţi pot fi de folos?

El o fixă drept în ochi, cu o licărire de tandreţe disperată în privire.

- Nu, mulţumesc. Ai făcut destul.

Cu gâtul uscat, tânăra femeie se întoarse în casă să-l anunţe pe servitorul indigen că medicul fusese chemat la o urgenţă, apoi sări în camion şi se duse acasă la Coult.

Vestea accidentului nu-l miră deloc pe bătrân.

- Lila este o cutezătoare, spuse el dând cu tristeţe din cap. Mereu a văzut moartea cu ochii în acele maşini infernale pe care i le oferă prostul de taică-său. Mă întreb prin ce minune mai este în viaţă.

Sună telefonul: era Todd, care, informat de Darrell, se ducea să i se alăture lui Peter la locul accidentului.

Era târziu. Epuizată de toate aceste evenimente, Romy plecă să se culce şi avu un somn încărcat de coşmaruri.

A doua zi dimineaţă, vestea accidentului se răspândi cu iuţeala fulgerului. Se află că Joshua şi doctorul Dunbar făcuseră cu schimbul toată noaptea la volanul ambulanţei pentru a o transporta pe Lila la spitalul din Johannesburg. Aceasta fusese internată de urgenţă la reanimare, nu-şi recăpătase cunoştinţa încă, dar viaţa nu-i mai era în pericol. Buletinul sănătăţii sale se publica în mod regulat. Voinţa de-a trăi a tinerei femei părea extraordinară.

Dar toate acestea se petreceau atât de departe de mină, încât, treptat, tragedia se diminuă în mintea oamenilor, care până la urmă o uitară. Ritmul permanent al zilelor de muncă îşi reluă cursul, sub soarele nemilos.

Romy dorea cu ardoare să-l întâlnească pe Todd. Nu-l mai revăzuse din seara de neuitat petrecută în compania părinţilor ei. Deseori, seara, întârzia în birou în speranţa de a auzi zgomotul familiar al paşilor lui; apoi, plictisită de aşteptare, se ducea la Coult, sperând încă să li se alăture Todd.

într-o seară, nemaiputându-se stăpâni, îl întrebă pe Coult pe un ton fals indiferent:

- Credeam că vom avea vreo vizită în seara aceasta...

- Vorbeşti despre Todd? o întrebă acesta din urmă ridicând ochii de pe ziar. Tocmai a trecut să mă vadă în această după- amiază.

Romy îşi muşcă buzele. Aşadar, venise să-l vadă

pe Coult în timp ce ea lucra... Mâine, sâmbătă, era liberă toată ziua; va vedea dacă el îşi va aminti de asta.

A doua zi, imediat după prânz, se grăbi la Coult, îmbrăcând la repezeală nişte pantaloni negri şi o încântătoare bluză de culoare corai. Timpul se răcorise şi pe cerul albastru alunecau uşor nori parcă făcuţi din fulgi. Savana scânteia în culori de nuanţă roşie, aurie şi brun roşcată. Era una dintre cele mai frumoase după-amieze de vară.

Cu inima palpitând, Romy aşteptă până la ora patru în picioare, pe verandă; o dureau ochii de insistenţa cu care fixase poarta deschisă. Pentru a-şi omorî timpul, se hotărî să ude plantele verzi din casă. Coult îi observa manevrele, ascuns după ziar. Din când în când, ridica ochii şi o cerceta cu un aer intrigat. în cele din urmă îşi lăsă lectura şi-i spuse amuzat:

- Draga mea micuţă, mă împiedici să citesc. Dacă Todd este prea ocupat să vină să ne vadă, poate i-am putea face o vizită.

Romy deveni roşie ca un bujor.

- La urma urmei, Rosedale nu este decât la câţiva kilometri. Asta va da un scop plimbării noastre.

O luară de-a lungul râului cu ape verzi ca jadul, mărginit de o pădure de bambuşi uriaşi. Niciodată lui Romy drumul nu i se păruse atât de lung. în cele din urmă, trecură de portalul de la Rosedale şi o luară pe aleea mare ce ducea spre vasta locuinţă. Maşina lui Todd era parcată în faţa uşii. Romy se înfioră. Ii era greu să-şi stăpânească agitaţia şi aşteptă cu

nerăbdare să iasă Coult din Land Rover. Nu avură nevoie să-l caute pe Todd, deoarece zăriră silueta lui înaltă în spatele unui tufiş. Dădea ordine la trei muncitori care transportau cu precauţie nişte plante tinere ce sosiseră. Se întoarse şi le adresă un semn din mână.

- Ia te uită! pustnicul nostru s-a hotărât să iasă din turnul său! Bună ziua, Romy. Incet, băieţi, cu brazii! Le-a trebuit şapte ani pentru a ajunge la o dimensiune respectabilă!

- Ai făcut o treabă bună, Todd. De-abia dacă recunosc parcul. Trebuie să spun însă că n-am mai venit pe aici din timpurile rele! exclamă Todd râzând.

- Suntem în curs de a instala o bordură de arbuşti de ornament. Veniţi să-i vedeţi.

Alături de iazul cu nuferi, Todd construise o seră răcoroasă. Romy, fascinată, contempla jocul luminilor pe suprafaţa apei.

- Nu-mi amintesc să te fi pus să urci până la piscină, spuse Todd, în timp ce examina rădăcinile unui brad tânăr. Am creat de asemenea o grădină pentru copii.

Le explică toate lucrările în curs şi cele pe care avea intenţia să le realizeze în săptămânile ce vor veni.

- Spune-mi, îl întrerupse Coult, te-am anunţat deja că organizez un safari, sâmbăta viitoare? Vei veni cu noi, nu-i aşa? Lui Romy i-ar face plăcere.

Chipul arhitectului se întunecă.

- Imi pare rău, Coult, dar aceste lucrări nu pot să aştepte, declară el arătând spre arbori. Trebuie să-i

plantez cât mai repede posibil. Au călătorit prea mult timp.

Bătrânul se încruntă.

- Si sunt într-adevăr depăşit! reluă Todd râzând.

- înţeleg, înţeleg... în sfârşit, vom mai vorbi despre asta cu altă ocazie.

- Vreţi să beţi ceva înainte de plecare?

- Nu, mulţumesc, nu ne este sete, răspunse Coult, după ce-o consultase pe Romy cu coada ochiului. La revedere, Coult.

- Petrecere frumoasă la amândoi. Am fost foarte fericit de vizita voastră.

Le adresă un scurt salut cu mâna şi plecă la munca sa, fluierând.

- într-adevăr, Todd a realizat minuni în acest parc, spuse Coult urcând în Land Rover. Este greu de imaginat că înainte de sosirea sa, nu erau aici decât câţiva arbuşti gălbejiţi!

Crispată la volan, Romy nu răspunse. Coult văzu o lacrimă curgându-i pe obraz.

- Haide, copila mea, dar n-ai să plângi! Totuşi, nu este sfârşitul lumii dacă Todd nu vine la safari!

- Nu, desigur.

îşi şterse lacrimile pe furiş şi-şi păstră privirea aţintită asupra drumului. N-avea decât o dorinţă: să uite de această vizită; Todd se arătase atât de rece, atât de distant... Si ea care alergase spre el, cu inima debordând de tandreţe...

în sfârşit, înţelesese: Todd o iubea pe Lila. Acel accident de maşină îl tulburase, iar acum, Peter era alături de tânăra femeie la Johannesburg. Pentru a uita, Todd se refugiase în munca lui.

Crezuse cu naivitate că o apărase împotriva

tatălui său pentru că o iubea... Lila era cea la care se gândea, căreia îi vorbise despre dragoste...

Capitolul 11

îndată după întoarcerea lor, Romy se închise în bucătărie cu Aaron şi începu să-l înveţe bucătăria englezească, spre marea bucurie a lui Coult. Apoi plecă să se plimbe prin grădină şi culese un enorm buchet de flori pe care le aşeză într-o vază de porţelan. Coult îi propuse să joace table: ea pierdu sistematic fiecare partidă... Pentru a se linişti, se hotărî să îmbunătăţească sistemul de aranjare a cărţilor din bibliotecă, dar după o oră, nu mai putu sta pe scaun.

Coult n-o scăpa din ochi; Romy ştia bine că o observa în atenţie în timp ce punea, inutil, în ordine hârtiile de pe birou, sau când muta fără motiv plantele verzi, sub pretext că aveau prea multă - sau nu destulă - lumină.

Bătrânul încerca să se concentreze asupra lecturii, dar tânăra femeie făcea prea mult zgomot. Exasperat, închise până la urmă cartea.

-Ascultă, mica mea Romy, această lampă chinezească a stat întotdeauna aşezată pe măsuţa joasă. De ce i-ai schimbat locul? Nu mai văd nimic.

- Imi pare într-adevăr rău... Credeam că va fi mai bine pusă în valoare lângă fereastră:

- Eu o găsesc foarte bine acolo unde este!

Cum prietena sa nu răspundea, se îmblânzi şi întrebă cu un aer uluit:

- Ce se întâmplă, Romy? Oare nu eşti fericită? Ti-am oferit toată averea mea...

Cum să-l facă să înţeleagă că, pentru ea, dragostea lui Todd era mai importantă decât toate

diamantele din lume.

Pe şantier, cel puţin, nu era nevoită să afişeze un zâmbet de circumstanţă. N-avea nici o importanţă dacă era bine sau prost dispusă, din moment ce treaba mergea. Nimeni nu îi remarca figura slabă şi trăsăturile trase.

Luni seara, întorcându-se acasă, Romy petrecu mai multe ore spălând rufe şi călcând. Se hotărâse să nu iasă şi să se culce devreme.

După o cină uşoară, urcă în cameră. Traversând vestibulul, zări o hârtie mică, albă, împăturită în patru, strecurată pe sub uşa de la intrare. Prima reacţie fu să iasă şi să scruteze împrejurimile; dar noaptea era întunecată şi nimic nu mişca în grădină. Vizitatorul venise probabil pe jos, altfel ar fi auzit motorul maşinii. Puţin neliniştită, închise uşa şi se zăvorî cu grijă, apoi despături hârtia pe care o păstrase în căuşul palmei.

Cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot, citi mesajul, scris cu o mână stângace: „Încetează să-ţi mai vâri nasul în afacerile lui Coulton Kramer. Dacă ţii la viaţă, fă-ţi bagajele şi părăseşte ţara”.

Dacă era o farsă, nu era nostimă deloc. Işi strecură hârtia în buzunarul de la blugi, privi pentru ultima dată pe fereastră pentru a verifica dacă nu era nimeni şi se dezbrăcă pentru a se culca.

A doua zi dimineaţă se trezi, făcu un duş şi plecă să lucreze, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ziua fu epuizantă. Un vânt fierbinte ridica praful, care pătrundea în plămâni. Romy fu cuprinsă de o teribilă migrenă şi se hotărî să se întoarcă acasă.

Se grăbea spre bungalou, când se auzi strigată. De cealaltă parte a străzii, Darrell Simpson îi făcea semne largi. îi veni în întâmpinare în fugă, având o foaie mare în mână.

- Te-am căutat peste tot, Romy. Ţineam să-ţi înmânez asta, înainte să plec, adăugă el cu un zâmbet timid.

- Să pleci? Dar credeam că...

- Linişteşte-te, nu părăsesc ţara. Plec să lucrez la spitalul din Johannesburg, unde doctorul Dunbar mi-a găsit un loc de infirmier.

- Aşadar, ţi-ai găsit drumul cu adevărat. Sunt foarte mulţumită pentru tine, Darrell. Vei fi un infirmier excelent.

Hârtia pe care o ţinea în mână era de fapt o schiţă în cărbune, reprezentând o tânără africană. Desenul era simplu, dar sigur. Stiuse să prindă arcuirea mândră a siluetei şi frumuseţea regulată a chipului de abanos.

- Este foarte frumoasă! O voi pune sub sticlă şi-o voi agăţa în camera mea.

Tânărul bărbat roşi de plăcere

- Tocmai îmi fac bagajele. Vrei să intri o clipă?

- Cu plăcere. Cum vei ajunge la Johannesburg? N-ai maşină...

- Ted Mills, şeful paznicilor de noapte, trebuie să meargă acolo cu o încărcătură de pietre preţioase, s-o depună în seiful unei bănci. Desigur, se presupune că eu nu ştiu!

Romy examină câteva schiţe în peniţă şi cărbune, ce nu fuseseră încă împachetate.

- Să ştii, eşti foarte talentat, Darrell. Ar trebui să încerci să-ţi expui desenele.

- Sunt mii de artişti de felul meu, reluă el ridicând din umeri. N-am nici o şansă să-mi fac un nume.

Romy preferă să nu discute. Il ajută să-şi adune ultimele lucruri; pentru a-i mulţumi, o invită să cineze la restaurant, dar ea îl refuză cu fermitate.

- Nu, Darrell. Sunt obosită. Iţi doresc noroc şi multă fericire.

El îi apăsă mâna cu afecţiune.

- Mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine...

- Eu? Dar n-am făcut nimic! Domnul Dillman este cel căruia trebuie să-i mulţumeşti.

Era greu să rostească numele lui Todd...

- Ii voi scrie din Johannesburg, pentru a-i arăta recunoştinţa... Vino, te conduc la camion.

- Ajuns la Johannesburg, vei putea face studii de medicină....

- Oh, n-am eu valoarea unui medic!

Romy îşi stăpâni un zâmbet. Acesta era principalul defect al lui Darrell şi poate, de asemenea, farmecul său: întotdeauna se subestimase. Intr-o zi, cine ştie, poate va întâlni o femeie care îi va da încredere în el... Nu-l cunoscuse bine pe acest tânăr şi totuşi plecarea lui îi va lăsa în gol în viaţă. Ca şi ea, venise singur din Anglia şi asta crease o legătură între ei. Brusc, se simţi izolată la celălalt capăt al lumii, lipsită de afecţiunea mamei şi neînţeleasă de tatăl său.

Câteva clipe mai târziu, se opri în faţa casei lui Peter Dunbar. Şi el plecase. I se oferise un post important la spitalul din Johannesburg. Cu siguranţă, nu se va mai întoarce la Vukasi. Romy se plimbă prin grădina deja invadată de buruieni. O melancolie foarte neplăcută puse stăpânire pe ea. înlocuitorul lui Peter va îngriji oare copacii şi plantele cu aceeaşi dragoste?

Cu inima grea, se întoarse la camion. în clipa în care deschise portiera, privirea îi fu atrasă de o hârtie albă strecurată sub ştergătoare. Tânăra femeie recunoscu imediat scrisul stângaci. „Primul mesaj n-a fost o glumă. Ar fi mai bine să pleci imediat. Un accident se întâmplă atât de repede”...

împături la loc hârtia, înfiorându-se şi privi instinctiv în jur: drumul era pustiu. Totuşi, cineva trecuse pe acolo...

Ajunsă acasă, îşi făcu o cafea foarte tare, se aşeză într-un fotoliu şi-şi luă capul în mâini. Oare cine putea fi autorul acestei farse? Cine voia să scape de ea? N-avea nici un duşman în Vukasi. Coult deposedase oare pe cineva în favoarea ei? Puţin probabil...

Răsuci problema pe toate părţile, fără să găsească cea mai mică explicaţie raţională. Pentru moment, cel mai bun lucru era să-şi alunge această problemă din minte şi să se ducă să se culce. Totuşi, înainte de-a se urca în pat, verifică dacă nimeni nu dădea târcoale casei.

* * *

Timp de trei zilei, Romy evită să meargă la Coult. îi era prea dificil să-şi păstreze zâmbetul în faţa lui, mai ales când bătrânul o observa cu intensitate,

căutând să ghicească motivele tristeţii sale.

într-o zi, îl întâlni pe Aaron la autoservire: acesta îi spuse că stăpânul lui se dusese de mai multe ori la Rosedale, pentru a-l vedea pe Todd Dillman.

Veni joi seara. Romy ştia că nu putea amâna la nesfârşit vizita sa la Coult. De altfel, păstra în taină speranţa de a-l întâlni acolo pe Todd.

In timpul cinei, Coult, îi vorbi entuziast despre ultimele pregătiri pentru safari. Se hotărâse să meargă la „Cuibul Vulturului" sâmbăta viitoare, îndată în zori, să se instaleze acolo şi să rămână până duminică seara.

Mai târziu, băură un ceai pe terasă.

- Ai avut vizitatori în săptămâna aceasta? îl întrebă ea punând o linguriţă de zahăr în ceaiul de tei.

- Nu, nimeni. Acum, Todd nu este aici. Este la Johannesburg.

Romy era gata să scape ceaşca.

- S-o vadă pe Lila?

- Bineînţeles.

Imediat, se hotărî. Va pleca. Să se întoarcă în Anglia? Cu siguranţă, nu. In orice caz, să fugă de Africa şi de Todd Dillman. După safari, îl va anunţa pe Coult că nu va putea accepta moştenirea...

In zilele următoare, mica lume a minei fu cuprinsă brusc de un vânt de nebunie. In fiecare seară, se organizau petreceri dansante, cocteiluri, băi la miezul nopţii în râu... Romy fu invitată la familia Crowther pentru a sărbători cei şaisprezece ani ai lui Jill, fiica mai mică.

Ştiind că era vorba despre o reuniune intimă şi relaxantă, nu se gândi în alegerea ţinutei. Nişte

pantaloni din pânză uşoară şi o bluză din stambă şi era gata.

Se împrietenise cu cele două fete mai mari ale familiei Crowther, care o considerau un fel de soră mai mare. Sosind, Romy urcă direct în camera lor, cu un cadou mic pentru Jill. Aceasta îşi păstrase încă rotunjimile de copilă şi un chip vesel, presărat cu pistrui. Patti, la optsprezece ani, era o tânără brunetă încântătoare, care avea idei ferme despre dragoste şi căsătorie.

- Iţi imaginezi, Romy, că fratele meu Leo n-are decât cinci ani? Mi se pare anormal să ai copii la patruzeci de ani.

Tânăra femeie zâmbi.

- Mai târziu, poate îţi vei schimba părerea. Să ai copii târziu îţi permite să-ţi păstrezi caracterul tânăr. Părinţii tăi au un aer foarte fericit.

- Am fost îngrozită să descopăr că mai dorm încă în acelaşi pat! continuă Patti, în timp ce se admira în oglindă. Spune-mi, vei moşteni într-adevăr mina? Ce vei face cu acei bani?

- în locul ei, eu mi-aş oferi o rochie încrustată în întregime cu diamante! interveni Jill.

- Ce proastă eşti! Ar fi răpită imediat ce ai ieşi afară!

Cele două surori părăsiră încăperea râzând zgomotos.

Romy le urmă, brusc îngrijorată. Această unică frază fu în măsură să-i amintească de scrisorile de ameninţare.

Jill era regina zilei. Mergea de colo-colo, foarte graţioasă, oferind sanvişuri şi băuturi. Romy se străduia cât putea să pară veselă. I se alătură lui

Patti, care se distra cu fraţii săi. Preferatul său era Leo. Cu el, cel puţin, nu se temea că râsul îi va suna fals.

Deodată, îl auzi pe copil scoţând un strigăt de bucurie. Se întoarse şi-l văzu pe Todd Dillman, care tocmai îl cocoţase pe umerii săi. Aşadar, se întorsese de la Johannesburg... Purta pantaloni de culoare deschisă şi o cămaşă bleumarin, deschisă la gât.

- Todd! Ce mi-ai adus de aniversare? exclamă Jill aruncându-i-se în braţe.

Cu un zâmbet enigmatic, el scoase din buzunar un pachet foarte mic, învelit în hârtie aurie.

- Eşti norocoasă! exclamă Patti cu o mină invidioasă.

După ce luă de pe bufet o bucată mare de prăjitură cu
ciocolată, Todd se apropie de Romy. Ochii verzi o măsurară din cap până în picioare, cu amuzament.

- Ce face viitoarea noastră moştenitoare? Ai aerul că te distrezi... remarcă el, continuându-şi drumul.

Romy ar fi vrut să moară, să dispară pentru totdeauna.

- Todd, vino să dansezi cu mine, strigă Patti, aruncându-i o ocheadă languroasă.

Se alăturară grupului de dansatori. Todd era un cavaler minunat şi tânăra fată se lăsa condusă cu ochii închişi, cu capul dat pe spate, punându-şi în evidenţă gâtul fin şi bronzat. Inima lui Romy se strânse când văzu braţul lui Todd îmbrăţişând cu tandreţe talia suplă a lui Patti. Oare căuta încă s-o uite pe Lila?

Avea impresia că această petrecere nu se mai

termina. Din fericire, putu să dispară în urma unui grup de invitaţi. Părăsind casa, îl văzu pe Todd într-o discuţie animată cu Martin Crowther, aşa că mare îi fu surpriza văzându-l apărând lângă ea în clipa în care se urca în camion...

- Venisem să mă asigur că maşina mea nu blochează drumul, spuse el zâmbind.

Evident, era o scuză, deoarece Romy avea loc destul să întoarcă.

- Copiii Crowther sunt într-adevăr foarte simpatici, reluă Todd, deoarece ea nu răspunse.

- Pari sensibil mai ales la farmecele fiicei lor mai mari, remarcă Romy pe un ton caustic.

Ochii verzi ai lui Todd se aţintiră asupra ei cu duritate.

- Patti va fi într-o zi o soţie extraordinară.

De ce propria voce i se părea atât de stridentă? De ce rămânea acolo, fascinată de privirea lui Todd, în loc să plece foarte repede?

Deschizând portiera camionului, făcu să zboare o bucată mică de hârtie albă. Alt mesaj! Inima încetă să-i bată.

- Ia te uită, ce este asta? întrebă Todd fără să-i remarce paloarea obrajilor. Un admirator înflăcărat? Ei bine, citeşte! Acest tânăr bărbat trebuie să fie prea speriat pentru a-ţi propune o întâlnire prin viu grai.

Romy parcurse mesajul cu privirea; deodată, Todd o văzu clătinându-se.

- Ce se întâmplă?

Ea încercă să glumească.

- Oh, nu este nimic. Un nebun care încearcă să mă sperie.

Todd îi smulse hârtia din mâini.

„Te expui la primejdii rămânând încă aici. Dacă ţii la viaţă, pleacă, atâta timp cât mai poţi”.

Todd făcu o grimasă.

- Ei bine! Această persoană nu te iubeşte prea mult! Ai mai primit şi alte amabilităţi de acest gen?

Romy scoase celelte două hârtii din buzunar.

- Le-am păstrat pentru a compara scrisul, spuse pe un ton indiferent.

Todd le citi cu atenţie.

- Am impresia că omul nostru vrea bani. Mi se pare un lucru serios.

Romy urcă în camion, închise portiera şi lăsă în jos geamul.

- Cred mai degrabă că este cineva care caută să se amuze.

- Oricum, te-a luat drept ţintă, bombăni Todd.

Părea că-l frământă ceva. îşi încruntă sprâncenele şi-şi strânse ochii.

- Mâine te duci la acel safari. Asta mă necăjeşte mult. Nu se ştie niciodată...

Romy râse scurt.

- Visez la el de săptămâni întregi, Todd! Te asigur că-ţi faci griji degeaba. Sincer, cine ar putea să-mi vrea răul?

- Este ceea ce mi-ar plăcea să ştiu...

Seara, mai târziu, Coult îi telefonă s-o anunţe că Todd Dillman se hotărâse să participe la safari.

Capitolul 12

Mica trupă porni la drum a doua zi dimineaţă în zori. Bărbaţii împrumutară camioanele solide, cu prelată, de la mină. Coult venise cu credinciosul său Aaron şi cu Romaano, grădinarul. In clipa în care se urcă în Land Rover, Romy se dădu deoparte, pentru a-i ceda scaunul din faţă.

- Nu, nu, rămâi lângă Todd. Vei profita mai bine de peisaj, făcu el cu o privire maliţioasă.

Ea îl ascultă docilă. Todd purta o cămaşă kaki şi un şort de aceeaşi culoare. Părul încă ud i se ondulase pe frunte. Era proaspăt ras şi tânăra femeie putea inspira parfumul uşor de plante indiene al apei sale de colonie.

Părăsind drumul care mergea de-a lungul râului, convoiul porni în direcţia pintenilor stâncoşi care limitau orizontul, umbre ce băteau în albastru în lumina pâcloasă a zorilor. Coult se aplecă peste umărul lui Todd.

- Ne-am gândit că smârcurile secate, acolo spre est, vor fi un loc excelent pentru aşezarea corturilor.

- Da, cunosc locul, încuviinţă Todd.

Pentru a-i face plăcere bătrânului său prieten, Romy se sili să-şi păstreze zâmbetul şi să se intereseze de peisaj. Bietul Coult! încă nu ştia că-l va părăsi! îi va anunţa asta cu toate menajamentele posibile, după safari.

Ajunseră la locul ales pentru tabără şi începură să monteze corturile la poalele unui versant stâncos. Terenul era presărat cu locuri desfundate de ploi;

adunaseră apa din ploile torenţiale care se abăteau uneori asupra regiunii.

Aşezaţi la umbra salcâmilor, vânătorii verificau buna funcţionare a puştilor. Prevăzuseră să se odihnească mai întâi şi apoi, la începutul după-amiezii să pornească pe jos.

Pe la ora unu, peste tabără se împrăştie un delicios miros de friptură.

- Sunt foarte mulţumit că ai venit cu noi, Todd, spuse Coult, tăind cu grijă o pulpă de pui. Şi nu sunt singurul, nu-i aşa, Romy?

Aceasta nu răspunse şi-şi vârî nasul în farfurie. Băură apoi o cafea, aşezaţi în cerc pe iarba veştedă. Pentru a lupta împotriva somnului care o chinuia, Romy se hotârî să spele vasele. Observă deodată că-şi uitase paharul de plastic în iarbă. Se întoarse din drum şi observă, bine înfăşurată, o bucată de hârtie în pahar. Sângele îi îngheţă în vine, deoarece un lucru era sigur: omul făcea parte din expediţie.

Aruncă pe furiş o privire în împrejurimi; după toate aparenţele, nu era nimic anormal. Romy derulă repede bucata de hârtie. Cuvintele îi jucau în faţa ochilor: „Poate vom putea sta de vorbă. Ia-o pe potecă în linie dreaptă un kilometru şi opreşte-te la primul grup de copaci uscaţi”.

Tânăra femeie strecură bucata de hârtie mototolită în buzunarul şortului şi se gândi. Mai ales, nu trebuia să-i strice ziua lui Coult. Poate avea timp să se ducă la întâlnire şi să se întoarcă, fără ca nimeni să-i observe absenţa. Şi apoi, oricum dorea să vadă cine o persecuta astfel şi să pună capăt acestei

afaceri sordide.

Se strecură neobservată până la locul de parcare, unde erau garate camioanele. Din păcate, Frank Marson era de pază, fumând liniştit o ţigară. Ii veni o inspiraţie şi se îndreptă spre el, cu fruntea sus.

- Pot să-ţi împrumut camionul, Frank? Vreau să fac o mică plimbare.

Frank, o namilă blondă, roşu la faţă, o cercetă cu curiozitate.

- Nu este un loc pe unde să te plimbi de una singură, Romy. Ii voi cere unuia dintre servitorii indigeni să te însoţească.

- Nu, nu, mulţumesc, spuse ea grăbită. Nu-mi trebuie decât câteva minute. Mi-ar... plăcea să culeg nişte flori pentru Coult.

Probabil tonul său păruse deosebit de convingător, deoarece bărbatul de gardă dădu din cap.

- Bun, de acord. Dar fă-o repede.

Era de preferat să alerge la camion, înainte ca el să-şi schimbe părerea. După ce ieşi din tabără, apăsă pe acceleraţie, ridicând în urmă un nor de praf. Parcurse aproximativ un kilometru pe poteca plină de şleauri, gară camionul la umbra unor stânci mari, apoi porni pe jos până la grupul de copaci uscaţi. Incepea aşteptarea. După un timp, Romy îşi duse mâna în faţa ochilor şi scrută orizontul: tot nimemi. Bărbatul o spiona probabil de departe, prin binoclu. Se afla în mijlocul unui fel de arenă, înconjurată de ierburi înalte şi de arbuşti piperniciţi.

Timpul parcă se oprise. Tânăra femeie nu era conştientă decât de ţârâitul exasperant al greierilor şi

de pâcla de căldură plutind deasupra pământului. Ajunsă la capătul răbdării, tresărea la cel mai mic foşnet de iarbă. Brusc, remarcă un ciudat fir de fum ce se ridica spre cer la aproximativ o sută de metri de ea. încremenită de stupoare, Romy îşi dădu seama în câteva secunde că era vorba într-adevăr de un incendiu. în câteva clipe, savana luă foc.

Pământul începea să tremure. Un bubuit ciudat de tunet se auzea în depărtare. Un nor de praf ocru se ridică la orizont. îngrozită, incapabilă de cel mai mic gest, tânăra femeie văzu desfăşurându-se spre ea hoarde de animale înnebunite, ce fugeau de flăcări. Turme de zebre, antilope şi girafe loveau pământul cu copitele.

Nişte cuvinte începură să-i danseze prin faţa ochilor măriţi de groază: „un accident se întâmplă atât de repede". Din gâtul uscat izbucni un urlet lung. Deodată crezu că vede... nu, era imposibil... Ba da! Land Roverul care sosea cu toată viteza pe poteca plină de hopuri. în jurul ei, animalele îngrozite făceau să zboare pământul de sub copite. Va fi trântită, călcată în picioare înainte să i se vină în ajutor... Privirea i se înceţoşă. Va muri acolo, în savană, strivită de copitele ucigaşe, la câţiva metri de bărbatul pe care-l iubea. Şi apoi, brusc, un strigăt, o mână întinsă.

Todd striga cuvinte de neînţeles. O prinse de mână şi-o trase până la Land Rover. Nu avu timp decât să se culce peste ea; o turmă de bivoli trecea deja pe lângă ei, într-un vacarm îngrozitor. Romy îşi astupă urechile. îngrozite, animalele săreau peste vehicul. O ploaie de nisip, de pământ şi de pietre se

abătu asupra lor. începuseră să se sufoce, dar treptat, vacarmul se estompă. Ridicară capetele şi văzură în depărtare ultimele trupe de zebre îndepărtându-se la trap.

- S-a pornit vântul, gâfâi Todd. Focul se va întinde de la sine.

Se ridică încet, îşi scuturară cămaşa de praf şi o ajută pe
tânăra femeie să se pună pe picioare. Uşurarea şi mânia i se citeau în ochi.

- Eşti complet nebună! Ce idee să vii aici, când ştiai că ţi se vrea viaţa!

Romy îşi luă capul în mâini şi izbucni în plâns.

- M-am săturat! Nu vreau această moştenire! Unde este Coult? Vreau să-l văd imediat...

- Linişteşte-te. Il vom găsi pe omul nostru.

- Nu este vorba despre asta!

El o prinse blând de umeri.

- Priveşte-mă, Romy! Ce este?

Ridică spre el ochii înceţoşaţi de lacrimi, şi-şi puse capul pe pieptul său.

- Of, Todd sunt atât de nefericită!

- Poate te pot ajuta...

Ii ridică bărbia cu vârful degetului arătător şi o sărută uşor pe buzele uscate.

- Eve Dillman, făcu el pe un ton visător. Consider că este un nume frumos. Ce părere ai?

Romy avu impresia că inima îi explodează în piept. Buzele li se întâlniră într-un sărut nebun, sălbatic, pasionat.

- Cum ai ghicit unde am plecat? îl întrebă ea când îşi veniră în fire.

- Te-am căutat peste tot, spuse el cu o grimasă. Frank Marson a început să se neliniştească văzând că nu te-ai întors. De altfel, l-am înjurat copios că te-a lăsat să pleci. Am cercetat peisajul din binoclu, am văzut focul, goana animalelor şi până la urmă te-am reperat.

Romy se înfioră.

- Am primit o altă scrisoare anonimă...

- Eram sigur de asta. Spune-mi, oare Coult nu are un văr la Johannesburg? întrebă Todd scărpinându-se în cap.

- Ba da. El o fi în spatele acestei afaceri?

- Este posibil. Veştile circulă repede în regiune. Dar trebuie să aibă un intermediar în Vukasi.

Romy pocni din degete.

- Am ghicit! Romaano! El îmi ştie bungaloul. Merge deseori la Johannesburg să cumpere plante şi flori. Şi astăzi este aici! Dar sunt sigură că nu el a pus focul...

- Nu. Bărbatul în chestiune a făcut-o el însuşi. A plecat probabil în fugă văzând că se porneşte vântul.

- Unde este Coult?

- N-am vrut să mă însoţească. Aşa cum îl cunosc, probabil tocmai ne urmăreşte prin binoclu.

- Va fi deziluzionat când îl voi anunţa că îi refuz moştenirea...

Răspunsul lui Todd o luă prin surprindere.

- Nu cred. Ne-am văzut des în ultimul timp şi am vorbit despre tine. îi era teamă că toată această avere să nu fie un obstacol între noi.

Brusc, strănută.

- Ce praf! Mi-ar plăcea să mă spăl puţin!

în spatele Land Roverului, descoperiră un lighean din plastic şi o canistră cu apă. îşi spălară cămăşile şi se stropiră cu nişte apă. Romy îşi spălă şi-şi pieptănă părul lung, apoi îl lăsă să fluture pe umeri, în cascadă albăstruie.

Cuibărită pe umărul lui Todd îi puse în cele din urmă întrebarea ce-i stătea pe suflet.

- Todd... vorbeşte-mi de Lila.

- Oh, este o poveste foarte simplă. A fost întotdeauna îndrăgostită de Peter, dar nu suporta că el îşi iubea atât de mult meseria. A încercat să-l facă gelos, afişându-se cu mine. La început, i-am făcut jocul, crezând că asta îi va ajuta să vadă mai limpede în ei înşişi. Şi apoi... ai venit tu să complici lucrurile!

- în seara recepţiei de la familia Marson?

- Exact. Lila găsea firesc să se învârtească în jurul meu, dar când te-a zărit cu Peter, a văzut roşu. A crezut că s-a îndrăgostit de tine.

- Ai veşti despre ea?

- Starea i se ameliorează pe zi ce trece. Peter este la căpătâiul ei. Pentru a nu-ţi ascunde nimic, i-am auzit vorbind despre viitoarea lor căsătorie...

- Aşadar, va părăsi domeniul Rosedale, concluzionă Romy cu tristeţe.

Todd zâmbi uşor.

- Coult îmi va reproşa că i-am trădat secretul, dar... se gândea să-ţi facă o surpriză: a cumpărat casa. De aceea am fost la Johannesburg. Coult voia să fie sigur că Lila nu şi-l mai doreşte.

- Este minunat! Vei putea continua să lucrezi acolo!

- Pentru totdeauna. Imaginează-ţi că bătrânul

Coult s-a hotărât să se instaleze acolo!

Căzu brusc într-o lungă visare.

- Romy, îţi datorez scuze. Am fost într-adevăr foarte nesuferit cu tine, spuse el, prinzându-i o buclă a părului între buze. Păreai atât de îndrăgostită de meseria ta. Eram aproape gelos!...

- Vorbind despre gelozie, exclamă Romy cu un aer fals inocent, păreai foarte fericit într-o zi, dansând cu Patti Crowther...

- Visam că erai în braţele mele, mărturisi el, sărutându-i vârful nasului.

- Atunci, de ce acea răceală, în ziua aceea, la Rosedale?

- Nu mă vedeam căsătorit cu moştenitoarea unei mine de diamante... Dar nu voiam să-i zădărnicesc planurile lui Coult.

- Şi te vei căsători cu Romy, mecanicul?

- Nu, m-am îndrăgostit de o femeie tânără şi frumoasă care se numeşte Eve. Este îmbrăcată în rochii încântătoare şi când merge, se pare că dansează...

Romy nu putea crede în această fericire atât de reală, atât de palpabilă. Ridică spre el o privire în care strălucea o iubire nesfârşită.

- Bietul Coult, murmură ea, safariul său n-a mai avut loc...

El îi arătă o turmă de gazele, cu ochii umezi, care începuseră din nou să pască liniştite.

- Gândeşte-te la toate aceste animale care au scăpat de gloanţele vânătorilor. Iţi datorează recunoştinţă!

In depărtare, ultimii nori de fum dispăreau pe

cerul albastru. Curând, va apărea Luceafărul. Cea mai strălucitoare dintre stele.

Sfârşit